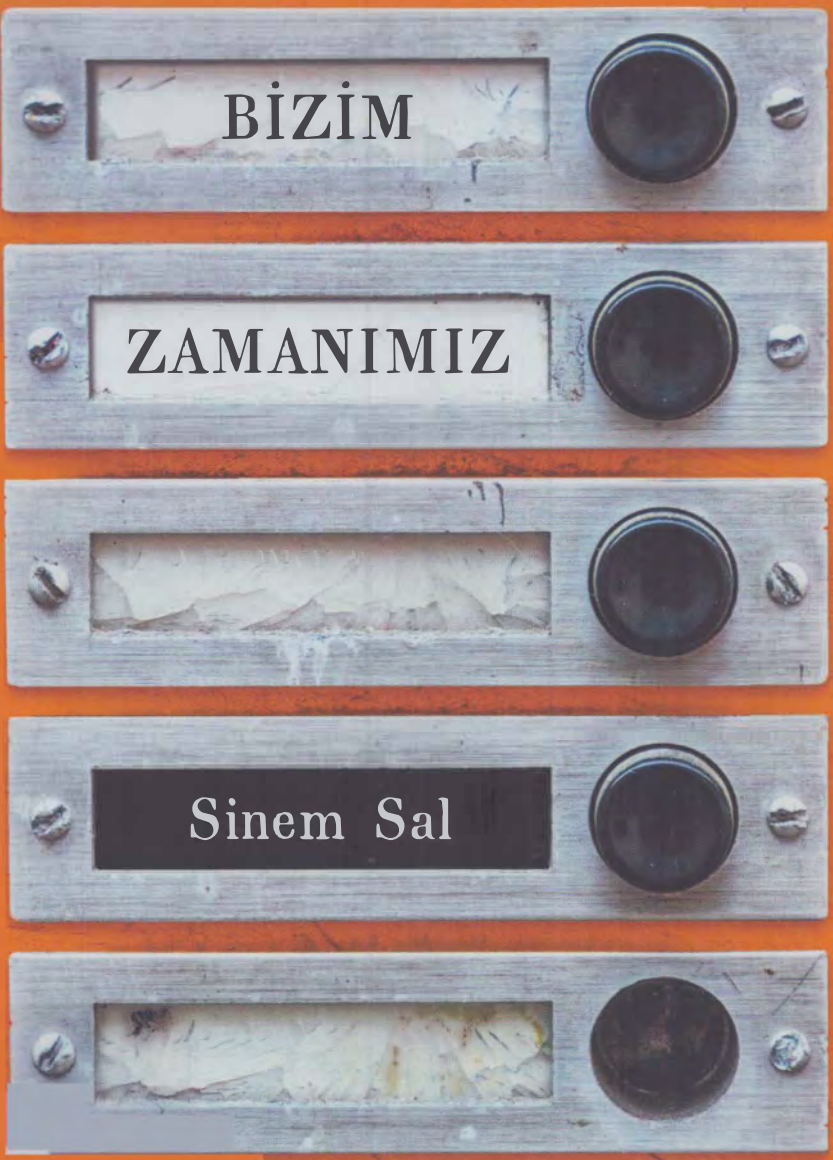
BİZİM ZAMANIMIZ

Sinem Sal

KARAKARGA

ROMAN

BİZİM ZAMANIMIZ

Sinem Sal

© KARAKARGA YAYINLARI 323

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

BİZİM ZAMANIMIZ

Sinem Sal

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Editör: Seçil Epik
Kapak Tasarımı: Sedat Gösterikli
Sosyal Medya - Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal - Meltem Kökboyun

1-3. Baskı: Ocak 2021
4-6. Baskı: Şubat 2021
7-9. Baskı: Mart 2021
10-11. Baskı: Ağustos 2021
12-13. Baskı: Şubat 2022

ISBN: 978-625-7217-39-2

İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalıoğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31
Nişantaşı / İstanbul
Tel: (0 212) 252 22 42
Fax: (0 212) 252 22 43

karakarga.com info@karakarga.com
karakargayayinlari karakargayayinlari
karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit
Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,
Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: 0 212 613 30 06
Matbaa Sertifika No: 48625

KARAKARGA

ana kız

Ana kızız biz. Bütün mahalleli bunu böyle bilir. Beşinci katta bi' ana kız yaşıyor evinde ana kız bir başımıza yaşarız. Ana kız gider geliriz her yere. Ana kız olmamızın sebebi birbirine bağlanır durur. Babam onuncu yaş günü mumumu üflememden on gün önce, sizlere ömür, gitti. Anamın kocası. Benim de kocam oldu bir defasında. Anamın damadı. Zar zor oldu valla. Babamın bir arkadaşının oğluydu. İsmi Doğan. Yabancı dili vardı. Taksicilik yapıyordu. Turistleri kandırırdı. Sonra Doğan'ı kaybettik. İnternette. İnternet sınırları yok eden bir organizasyondur. Müjde Ar öyle demişti *32. Gün* programında. Doğan'ın yabancı dili olduğundan yabancı kadınlarla konuşuyordu. Aklı kaymış. Başta anlasaydım oracıkta boşardım. Ama benim yabancı dilim yok. Turistlerden sonra beni de kandırdı.

Doğan'la iki sene boyunca çok mutluyduk. Ona gazete kuponlarından tabak seti alırdım. O tabak setlerinin tozunu da alırdım. Toz beziyle yer bezini birbiriyle karıştırmaz; mutfak tezgâhını sildiğimde bezi lavabonun kenarına koyardım. İşten geleceği zaman, saat kaç olursa olsun, yüzüme ve ellerime krem sürerdim. Onun ailesinin aldığı babydoll'ları giyerdim çalışmadığı gecelerde. Dırdır etmez, tasarruf ederdim.

Aile birliğimiz bu kadardı işte. Şimdi anneme gelelim. Gelelim çünkü sizinle aramda bir yakınlık olsun istiyorum. Sırf bu sebepten çok da çekici olmayan aile üyelerimin sabıka kaydını birlikte

inceleyelim. Hadi bakalım! Annem hükümet gibi kadındır. Herkesi ipe dizer. Düğünlerde ve ev buluşmalarında saçını açar. Ben neysem annem onun zıddı. O neyse ben onun tam tersiyim. Elli iki yaşında ve hâlâ iğne oyası yapar. Sonra el emeği göz nuru bu işleri birlikte dükkânda satarız. Tuhafiye dükkânımız, bekleriz, Kalaycıbahçe'yle Çıksalın'ı birbirine bağlayan caddenin hemen üstünde. Kapıdan içeri girince 37 numara ayaklarınız varsa, bir ayak parmağınızın ucuna topuğunuzu yaslaya yaslaya adım atarsanız tam on altı adım sonra kasaya gelirsiniz. Zamanında babamın babasının kundura malzemeleri sattığı bir dükkânmış burası. Hatta sonraları ayakkabı tamirciliğine başlamış Tahsin Dede. Ama ayakkabıcılık zanaat işidir. Gen aktarımımızda bir sorun yaşandığından babam, ayakkabıcı dükkânını batırmış. Bizimkiler o zaman epey fakirlik çekmiş. Fakat fakirlik konusunda tecrübe sahibi olan mahalleli bize sahip çıkmış. Babam, ne iş bulduysa yapmış. Bulduğu işleri hiç konuşmadık çünkü buradaki mesele babamın işsiz kalmamasıydı. Bizim batık vadi, iki sene boyunca kapalı kalmış. Çalışkanlığıyla övülen babamın aksine hiç övülmeyen annem, gece gündüz elişi yapmış. Evlere temizliğe giden Figen Abla, toprağı bol olsun, annemin iğne oyalarını gittiği evlerde satarmış. İki yıl içinde hatırı sayılacak bir para biriktiren annemin marifetleri ve ilgi alanları doğrultusunda soğuk bir aralık akşamı, dükkânı tuhafiyeye çevirmişler. Bundan yaklaşık otuz sene önce, yetmişlerin başında. İşbu sebeple, büyük harflerle ASİYE yazıyor kapımızda. Annemin adı. O yıllarda, tüm mahalle anlatır bunu, dükkâna annemin adının verilmesi gerçek bir aşk devrimiymiş. Şarkıcılığa bir şekilde gönül vermiş, ama sesi güzel olmayan anneme babamın kıyağıymış dükkânın tabelası. Neon ışıklarıyla mahallemize yaptırılan ilk tabela bizimkiymiş. İlk günlerde annem dükkânın önüne geçip saatlerce isminin harflerinin yanıp sönmesini seyredermiş.

A İ E! S Y ! ASİYE! ASİYE! ASİYE!

Babamla evlendiklerinde annem kırk iki kiloymuş. Ben de gelinken kırk iki kiloydum. Şimdi de çok kilolu sayılmaz. Sadece zamanında 1.55 olan boyu giderek yere doğru meylediyor. Küçük bir domates konservesini andırırcasına bel oyukluğunu kaybediyor. Saçlarını siyaha boyadığı için aslında on yıl önce baş gösteren beyazlarını görmeniz pek mümkün değil. Kaşları kapatılmamış iki yatay parantez gibi gözlerini işaret ediyor, ki onları boyamayı da ihmal etmez. İncecik gözleri, kırışıklarına inat keskinlikle bakıyor. Benim gözlerim babama çekmiş. Yeşil ve iri. Yılların yorgunluğunu, günlerin bıkkınlığını, ömrünün tatsızlığını, hayatının sıradanlığını ve bunun verdiği memnuniyetsizliği annemin gözlerinden okumanız mümkün değil. Onun gözlerinden en fazla şunu okuyabilirsiniz: "Keyfimi kaçırırsanız, tadınızı bozarım!" İşte annemin hayatı tam buradan filizleniyor.

Annemle birbirimizin en yakın arkadaşıyızdır. Her şeyi birlikte bekleriz. Yarım saat gözleme hamurunun kabarmasını bekleriz ve yerlerin kurumasını, çamaşır makinesinin durmasını, bulaşık makinesindeki tabakların buharının odaya iyice yayılmasını, çaydanlıktaki suyun kaynama noktasına gelmesini, şekerimizin düşmesini, fatura kuyruğunda sıranın bize gelmesini, Hasköy Sahili'nden çekirdekçinin geçmesini, piyangonun bize çıkmasını, dizilerin yeni bölümlerini, marketteki halk günlerini usanmadan bekleriz.

Annem yalnızdır ama yalnızlık nedir bilmez. Babam, daha sonra bahsedeceğim, ölmeden birkaç ay önce annemle yatakları ayırmışlar. Aşksızlıktan değil alışkanlıktan. Koğuş arkadaşı gibi bir şey olmuşlar zamanla. Kısa bir zamanda. Geceleri annem, yorgun olduğundan erkenden yatarmış. Babamsa sabaha kadar o tartışma programı senin, bu maç yorumu benim televizyona düşermiş. Üç günlük ömrünce üç şehir göremeden ölmüş rahmetli.

Dün akşam televizyonun karşısındaki koltuğa uzanmıştık. Annem her zamanki gibi kanepenin sert koluna başını yaslayıp taraklı ve nasırlı ayaklarını benim kucağıma doğru uzatmıştı. Ben de çay içerken ona elma dilimliyordum. Kanepenin hemen arkasındaki, kanepeye bağlı tahta dolaba sırtımı yasladığımdan öne doğru eğildiğimde rahatsız edici sesler çıkıyordu. Artık şunları da değiştirmenin vakti gelmişti. "Dikkat et, elin kesilmesin," diyordum her seferinde, ona bıçakla bir dilim elma uzattığımda. Birbirimize bakmadan bu alışverişi yapabiliyorduk. Ne de olsa yıllarımızı vermiştik buna.

Televizyondaki kadınların hepsi âşıktı. Belki de ondan güzellerdi. Hepsi uzun saçlıydı, hepsi uzun boyluydu, hepsi ince belliydi, hepsi neşeliydi, hepsi şıkır şıkırdı. "Anne, sen hiç babama âşık oldun mu?" dedim. "Babana olmadım," dedi koca bir dilim elmayı yutarken. "Nasıl yani? Başkasına oldun sanki?" deyip kahkaha attım. Kahkaham evin duvarlarına çarpıp çarpıp havada asılı kaldı. Yüz kaslarım saniyeler içinde gevşedi ve normal hâlini aldı. Annem hükümet gibi kadındır. Komik bir şey yoksa gülmez. Gülmedi. "Başkasına mı oldun anne?" Âşık diyememiştim. İnsanın bunca yıllık annesinin onca yıllık rahmetli babasına değil de başkasına âşık olmuş olmasını sansürlemişti dilim. "Biz de gençtik," dedi. "Kimdi?" Keşke annem de sigara içseydi, ne güzel tüttürürdük şimdi. Bacaklarını kendisine doğru çekip ellerinden destek alarak yavaş yavaş kalktı. Dizlerinin rengi açılmış gri eşofmanını ayak bileklerinin üstüne kadar çekmişti. Ağır ağır odasına doğru yürüdü. Televizyondaki kadına bakakaldım. Saçları dalga dalga açılan kadına. Benim saçlarımı neyle yıkasam böyle açılmıyor. İnanmıyorum bu reklamlara. Ellerimi Norveçli balıkçıların nasırlı ellerini yumuşatan kremle nemlendiriyorum, bana mısın demiyor. Salatalık kremleri değil, sadece salatalıklar salatalık kokuyor bizim

evde. Cildim hiç bebek poposu gibi olmadı. Palavra. Son âdetlerime yirmi sene falan kaldı. Hiç şu kadın gibi rahat gezinmedim âdetimde.

Annem, önüme geçip kırmızı büyük tuşa basarak televizyonu kapatıp ağır ağır içeri gitti. Son ışık kümesi ekranın ortasında bütün karanlığı yutana kadar bekledim. Televizyonluğun iki yandan gelen kapağını zorlaya zorlaya kapattı. Açık mavi duvarlarımız, televizyonun kapanmasıyla rengini kaybetti. Televizyon, bizim evi yuva yapıyor. Kolunun altına sıkıştırdığı koca bir posteri ve gazeteleri orta sehpaya atıp "İşte..." dedi. Adnan Gürses? "Biz de Coşkun Sabah'a âşıktık anne ama bunu bu yaşta çay sohbetlerimize katmadık." "Bizimki gerçekti," dedi "çocukken, Adnanlar bizim kiracımızdı." "Sizin kiracınız mı vardı anne?" diye sordum. Benim bildiğim annemin tarafı fakirdi. Hatta babamla da bu sebeple evlendirmişlerdi onu. İyi yere gelin gitmişti. Hazır dükkân. "Bizim gecekondunun olduğu bahçede tek odalı bir yer yapmıştı babam, Adnanlar da orada yaşıyordu işte," dedi. Koskoca Adnan Gürses fakirden daha fakirmiş yani. Takılmayacağım her şeye takılıyordum. Bunca yıl şarkılarını seviyoruz diye dinlediğimiz bey, meğer annemin sevdalığıymış. Yatak odasının duvarlarını süsleyen adam, bir Orhan Gencebay kadar masum değilmiş. Bu kadar sene babamı yemiş annem, bizi de. Bu durum asabımı bozdu. Mutfağa gidip kendime bir dilaltı aldım. Anneme de getirdim. Odaya geri döndüğümde annem posterleri kaldırmış, Bilgini Göster'i açmıştı. En sevdiğimiz program. Ne zaman izlesek kendimizi çok zengin olmaya yakın hissediyorduk. Soruları takır takır biliyorduk. Sanki biri zarfın içinde bir tomar para uzatıyordu bize; biz de topuklu ayakkabımızla zarfı yerde sürüyerek geri uzatıyorduk. Öyle de havalı işte.

Program bitti. Haftaya yine görüşecektik. Bizimle düzenli olarak görüşenler sadece televizyondakiler. Günaydın diyenler, akşam

yemeğinde ne pişireceğimizi soranlar, hatta birikimimize destek olmak isteyenler, hâlimizi hatırımızı soranlar, bizden oy rica edenler, hacimli saçlar isteyip istemediğimizi soranlar sadece televizyondakiler. Televizyondakiler olmasa hâlimiz itten beter.

Sabah kahvaltısını hazırlamak benim işimdir. Patatesleri önce yüksek ateşte cozurdatırım, sonra ateşi kısarım. Başından hiç ayrılmadan karıştırırım. Hafif diri kalsınlar. Sonra havalandıra havalandıra çırptığım dört yumurtayı içine tuz ve karabiber ekleyip dökerim tavaya. Yanlardan alıp ortaya doğru toplarım yumurtayı. Yanlardan açılan yerlere yeniden çiğ yumurta gelir. Onlar da pişer. Çok iyiyimdir zamanlama konusunda çünkü uzun zamandır aynı şeyleri yapıyorum. Tam bu saniyede annem gelir. Demiştim. Hiç yanılmam.

"Günaydın."

"Günaydın annecim, iyi uyudun mu?"

"Uyudum uyudum."

Açık çayını koydum önüne. Omleti ikimize paylaştırdım. Yumurtanın yağının kokusunun kaldığı tavaya ekmek koydum. Tadını alınca daha güzel kızarıyor.

Bir şey konuşmadan midemize zeytinleri yuvarlıyorduk. Sarı saçlı kadınlar "Güüüüüüüünaydıııııııın efendimmmmm!" diyordu televizyonda. Size de günaydın efendim. Bugün çok değerli bir konuğumuz bizimleymiş. Yılların eskitemediği sesmiş... Lafı uzatmıyormuş: Adnan Gürses! Ayda birkaç gün yaşanan şu sahne artık eskisi gibi gelmiyor dün akşamdan sonra.

Dilaltlarımızı hazır edesim, şöyle bol limonlu bir su hazırlayasım vardı. Adnan Gürses jilet gibiydi. Gri bir takım elbise giymiş, içine de lacivert bir kravat takmış. Hafif kambur duruyor olması jiletliğine zeval getirmiyordu. *"Bana her şey seni hatırlatıyor..."* diye

bitirdi şarkıyı.

Reklam kuşağı girdi araya. Dalgalı saçlar, hızlı arabalar, inatçı lekeleri çıkaran deterjanlar girdi. "Anne, sana gençliğini hatırlatan ne var?"

"Nasıl soru o şimdi?" dedi. Anladığı ve hoşlanmadığı bir soru olduğunda böyle sorar. Ama bu defa fark etmemiş gibi davrandım. "Yani sana gençliğini hatırlatan, ama mutlu günlerini hatırlatan ne var, tabak olur, giysi olur?"

"Bilmem ki bakmam lazım," dedi. Bakmadan mutlu günlerini hatırlatan şeyleri hatırlamıyor oluşu şanssızlık mı talih mi bilmiyorum.

"Gel, ne var ne yoksa toplayıp hepsinden kurtulalım mı anne?"

"Deli misin kız? İnsan mutlu günlerini hatırlatan şeylerden kurtulur mu? Bari kötü günlerden kurtulsaydım..."

"Anne ben şampuan reklamlarından nefret ediyorum biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Niye düşündün mü? Çünkü saçlarım kısa. Omzumun hemen altında. Bak."

"Kökü sende, uzar yine."

"Ohoooo, kim bilir kaç seneye... Hadi masayı toplayalım da neyin var neyin yok bir bakalım birlikte."

Odaya geçtik. Yemeniler, pullu elbiseler, çeyizlik tabak takımı... Benim bebeklik battaniyem. Hay Allah, galiba kötü bir öneride bulundum. Ama şimdi bu noktada dönmek, bencillik olur. "Bunlar ne anne?" dedim elimdeki parmak zillerini göstererek. "Ha, onlar mı? Şey işte... Mezdeke zili." Mezdeke zili mi? Annemin dansözlük geçmişi olduğunu annemin babam dışında bir adama hem de Adnan Gürses'e âşık olduğunu öğrendiğim günden bir gün sonra öğrenmesem iyi olurdu. Sandığı döktükçe çoğu benle ilgili olan

şeyler de ortaya çıkıyordu. İlkokul diplomama, elle örülmüş bebeklik hırkalarıma kadar... Bir sandığa sığmışız. Acayip sinirlerim bozuldu buna. Bana kalsa stadyumlar dolusu hatıra eşyamız olmalıydı. Annem sandığın içini döktükçe ben poşetlere koyuyordum. Elime bir perde stoperi tutuşturdu. Kenara attım. Yerde birkaç kez sekip kapıya çarptı. Annem kapıya doğru bakınca anladım kapıya çarptığını. "Düzgün tutsana," dedi. Yerimden kalkıp stoperi aldım. "Bu ne ki?"

"Perde tutacağı..." dedi.

"Ne yaptı sana bu perde tutacağı?"

"Bu eve taşındığımız gün ağır ağır perdeler almıştık. Nasıl hevesliydim... İki yıl sonra ilk kez kendi evimiz olacak diye... Perdeleri baban asmıştı. Sana hamileydim diye. Bir daha da elini bir şeye sürmedi."

Mutluluk adına küfretmişti annem az önce. Affedersin demeden. Sonra paketledik her şeyi. Tertemizlerdi zaten. Pazara geçtik. Haftada bir gün dükkânda elimizden çıkarmak istediğimiz şeyleri burada satarız. Kış gelene kadar. Bu hafta son haftamız, bahara kadar yokuz. Tezgâhımızı açtık. "Elişlerini çıkarma anne şimdi bi' dur," dedim, "Bunca yıl akşam haberlerini izledik. Tam haberliğiz şimdi." Akşama kadar ucuzundan sattık her şeyi. Annemin en mutlu günlerini sattık. Hiçbir şeyi özlemezse rahat eder diye. "Hadi, kapatalım tezgâhı..." dedi. Cebimiz dolmuştu. "Mutlu günlerin iyi para etti kız," dedim. Naylonumuzu topluyordum. Stoper duruyordu. "Bu ne olacak?" Aldı. Tezgâhın üstüne çıktı. Tentedeki deliğe soktu. Tezgâha oturup baktı su gelip gelmediğine. "Bir işe yarasın bari," dedi. Annem hükümet gibi kadındır.

savaşacak hâlimiz var mı?

Sabah kahvaltısını hazırlarken zil çaldı. Hayırdır inşallah? Adımızı da yazdık zile. Hâlâ yanlış basıyorlar. Ellerimi, üstünde "My Kitchen is My Kingdom" yazan önlüğe sildim. O kadar İngilizcemiz var. "Kim o?" "Benim," dedi. Açtım kapıyı. Apartmandaki veletlerden biri. Hangisi bilmiyorum. Pastanecilerin günlük kurabiye yapması gibi çocuklar doğuyor bu küçücük apartmanda. Bütün veletler birbirinin aynısı zaten. Bir kâğıt uzattı. Babası yollamış. "Baban kim senin?" "Yönetici," dedi. "Yok mu canım senin babanın adı? Yöneticiymiş." "Han Bey," dedi göğsünü gere gere. Yöneticimiz Han Bey'in gerçek adı nedir hiçbirimiz bilmiyoruz. Han Bey diyoruz çünkü eskiden hanları varmış. Felaket zenginlermiş. Öyle böyle değil. İstanbul onlarınmış. Sonradan belediye almış. Bütün göbekler İstanbulluymuş. Hayatta yemem. Yazları Ordu'ya gidiyorlar. Karısı Nurcan bir keresinde fındık ağacından düşmüştü de köye gittikleri anlaşılmasın diye döndüklerinde kaza geçirdik demişlerdi. Demek bu oğlandı işte, geçmiş olsuna gittiğimizde yumurtlamıştı annem ağaçtan düştü diye de götüne şaplak yemişti.

"Yarın akşam sizi de bekliyoruz. Seçim var," dedi. Apartmanımızda cumhuriyet vardır bizim. Her sene böyle seçim yaparız. Ama apartmanımız aynı zamanda çok muhafazakârdır. Her sene Han Bey'i seçer dururuz. Posta kutularını bir türlü yaptırmadı lahana suratlı ama en azından para yemiyor. Ha bir de apartmana

tuttuğu temizlikçi, kayınbiraderinin kız kardeşi ama olsun. O da temiz kız Allah için. "Teşekkürler... Geliriz. Selam söyle annene." "Söylerim," dedi.

Masaya geçtim. Çayın buharı mis gibi yayılmış odaya. Ne güzel çay demliyorum ben böyle. Bugün kendimi seviyorum. Sabah programında önerdiler. "Kendinizi sevin," dediler "olumlu şeylere odaklanın." Acayip iyi cam silerim ben. Bunca yıl oldu bir kez düşmedim. Düşündüğüm oldu ama insanlar ne der diye vazgeçtim. Dul kadın otuzunda camdan atlayarak intihar etmiş dedirtmem kendime. İntihar bizden geçti artık. Ölürsek hastalıktan ölürüz, yaşlılıktan ölürüz. Allah gecinden versin. "Kimmiş o?" dedi annem. "Yöneticinin oğlu, yarına seçim varmış." "Bok seçilsinler," dedi sandalyeyi çekerken. Annem horoz gibi kadındır. Haksızlığı gördüğü anda öter. Errrrkenden! "Şu posta kutularını bir yaptırmadılar. Boşuna mı veriyoruz bunca parayı biz? Maaşını biz ödüyoruz. Seçim zamanı böyle süslü kâğıtlar yollamayı biliyor. Sonra bir yıl ses soluk yok. Geçen gün asansöre bizden önce binecek diye koştura koştura önden gitmedi mi bu ipsiz?" Giderek anneme benziyorum. "Doğru valla."

"Ne yazıyormuş kâğıtta?" dedi. Avuç içi kadar kâğıt. Cimri bunlar. İnsan zarfa filan koyar. "Ben olsam şöyle davetiye gibi kart yaptırırdım. Her yerde var artık davetiyeciler. Ne var yani veriyorsun birkaç güne alıyorsun." Büyük harflerle yazmış. "GÜL APARTIMANI İÇİN YÖNETİCİ SEÇİMİ 30 KASIMDA YAPILACAKTIR. HERKEZİ BEKLİYORUZ. YER: DAİRE 6 SAAT:19:00"

"Gidecek miyiz?"

"Ne gideceğiz ya? Hep aynı terane... İçim şişeceğine bulgur şişsin kısır yapar yerim."

Basıyoruz kahkahayı. Bizim günlerimiz birbirinin o kadar aynısı ki biri hatırlatmadıkça bugün günlerden nedir bilmeyiz. Bence

günleri kesin başkasının işinde çalışan insanlar bulmuş. Hafta sonunu saymak için. Biz hiç gün saymıyoruz. Bak şimdi fark ettim. En son ne zaman gün saydım ben? Evlenirken mi, boşanırken mi? İkisinde de valla. Evlenirken vakit nasıl geçiyor anlamıyorsun gerçi. Gelinlikti, çiçekti, çeyizdi derken sayılı gün geçiyor. Biz anlaşmalı boşandık. İkimiz de birbirimizden kibrit istemedik çünkü yoktu. Şiddetli geçimsizlikten kastımız bu muydu bilmiyorum ama bir kez kavga etmeden bu sebeple ayrıldığımıza göre muhtemelen ayrılık sebebimiz buydu. Ulu orta yerde söylemeyelim dedik kocamın turistlere gittiğini. Kısmetimi kapatırmışım. İnsanlar kesin bunda bir şey vardı derlermiş. Hiç istemem. "Neden ayrıldınız Mihrap? "Şiddetli geçimsizlikten." "Aman, herkeste var valla... Geçmiş olsun." Konu çabuk kapansın istedik. Öyle de oldu. Planımız tıkır tıkır işledi. Kimseler şaşırmadı. Ne diyordum sahi? Günler diyordum, bizi bağlamıyor.

Trank! Elektrikler gitti. Güpegündüz. Haber bile vermediler. Annem kavga etmek için önüne çıkan fırsatları hiçbir zaman görmezden gelmez. "Telefonu getir," dedi. Fihristin E harfini, yaladığım parmağımla açtım. Elektrikçi! Çalınca anneme verdim. Klasik müzik dinledi. Müzikten anlar. Gülümsedi. "Ben sizin yapacağınız işi n'apiyim evladım! Demiyorsunuz ki fırında keki mi var, yerlerde kırıntısı mı var. Kaçta gelecek elektrikler? Oldu paşam. Zamanın Elleri ne olacak Zamanın Elleri?" Zamanın Elleri bizim en sevdiğimiz dizidir. Yukarılara doğru ilerledikçe çıkan bir kanalda. Diziyi bilen pek yoktur. Bir kanalın sahibi, bir biz. Her akşam aynı diziyi koyuyor televizyona. Her akşam aynı diziyi izleyince insan yalnızlığını hissetmiyor. İyi oluyor. Yalnızlığını hissetmek fenadır. Yalnızlığını hissedince başına ağrılar girer, tansiyonun yükselir, şekerin çıkar. Allah vermesin. Telefonu kapattı. "TV64'ü çevir," dedi. "Nasıl çevir?" "Ara işte kanala bağla beni," dedi. Kanalın

numarasını birkaç ay önce kanal çalışanlarını tebrik etmek için yazmıştık. Övgü de sövgü de bizden sorulur. Dıiiiıt... Tak diye açtılar valla. "Evladım, elektrikler gitti burada... Hasköy'deyiz... Koymayın yeni bölümü bu gece televizyona. Ya kim izliyor sizi Allah aşkına? Ben izliyorum bir tek. Ben de bu gece izleyemiyorum işte. Koymayın... Ne bileyim ben? Klip koyun... Tamam." Telefonu öfkeyle bana uzattı.

"Koyacaklar mıymış?"

"Kanal yöneticisine soracaklarmış. Yarım saate yine ararız. Sen saati kur," dedi.

Elektrikler gidince biz de çalışmıyoruz. Öyle koltuğa attık kendimizi karpuz dilimi gibi. Dükkân kapalı olunca bizim de havamız kapalı oluyor. Tavana baktık yarım saat. Alarmımız çalınca aynı anda irkilip aynı anda "Ayh, içim geçmiş," diye zıpladık. Israrla ya da istikrarla, ikisi arasındaki farkı tam olarak bilemiyorum, yine kanalı aradık. "Ne oldu kızım konuştunuz mu yöneticinizle? Yok, gelmedi hâlâ. Dur bi' bakalım..." Telefonu mermer telefonluğa bırakıp ışığı kontrol etti. Yanmadı. "Yok gelmemiş. Göstermeyin bu gece Zamanın Elleri'ni. Yöneticinizle konuşmak istiyorum ben. Alo?" Kadın, telefonu annemin yüzüne kapattı. Yanakları kızarmaya başlamışsa anneme yaklaşmamak gerek. Bu, kızan yağa su damlamaması gerektiği gerçeği kadar iyi bilinir. "Bundan sonra bu evde TV64 açılmayacak. Size reyting filan yok benden." İşte o kadar! Sonunu merak ediyordum ama olsun. Ne olacak sanki, zengin adam kıza âşık olacak. Kim olmadı ki? "Bırak anne ya başka diziye başlarız," dedim.

"O değil de ne diyeceğim sana, bizim toplantı bugün müydü yarın mı?" dedi. "30 Kasım'da. Dur bakayım bugün kaçı... Bugünmüş anne." Ayağa kalkıp "Gidiyoruz!" dedi. "Nereye?" "Yönetici olmaya." Söylemiştim değil mi? Annem hükümet gibi kadındır.

İki numarayla başladık. Jüli. Jüli eski orospulardan. Gerçek orospu yani. Ona Jüli deriz. Yaşlansa da fark etmez. Şimdi altmış yedi yaşında. Kendimi bildim bileli bu evde oturuyor. Çocukken, annem toptancıya giderken beni Jüli'ye bırakırdı. Babam muhafazakârdı ama komşu oldu mu bizde akan sular dururdu. Jüli'nin orospuluğunun lafı bile olmazdı söz konusu çocuk bakmak olunca. Spor olsun diye asansörü kullanmak yerine yürüyerek indik alt kata. "Nasılsın Jülim?" dedi annem hayır kısmını direkt geçip. "İyiyim Asiyecim. Siz nasılsınız?" Hep böyle konuşurdu Jüli. Sizli bizli. Çocukken bir süre anneme "siz" dememe sebepti. Jüli'den öğrendiğimi söylediğimde bir mutlu olmuş, Jüli'yi övmüş, "Büyüyünce Jüli gibi olmak istiyorum," diye fikrimi beyan ettiğimde de dayağı basmıştı. Bir süre toptancıya giderken Jüli'ye bırakmaktan vazgeçmişti.

"Biz de iyiyiz işte, ne olsun... Akşama yönetici seçimi varmış. Gelecek misin?" Topuz yaptığı bembeyaz saçlarını kaşıdı. "Valla perdeleri yıkıyordum elektrikler gitti. İş çıktı iyice. Bir de karanlıkta mı olacak toplantı?" Bunu düşünmemiştik doğrusu.

"Valla onu sormadık ama öyle olur herhalde. Jüli, bu adama bu kadar aidat ödüyoruz. Nereye gidiyor bunca para?"

"Ya saygılı adam aslında. Ama doğru diyorsun. Bir şey görmedim. Posta kutularını bile yaptırmadı."

Hepimiz bunda hemfikiriz. Ama annem daha fazlasını duymak istediği için soruyor.

"Yani? Gözünü seveyim şu merdivenlerin hâline bak. Biz Ayten'in katla benim kat arasına yolluk attık. En üst kat. Bir Ayten çıkıyor, düşün. Geçen halıyı yıkayalım dedik. Simsiyah su aktı."

"Orası öyle de... Kim olacak ki başka?"

"Ben olurum valla."

"Ciddi misin?"

Tam bu sırada merdivenlerden koştura koştura yöneticinin veledi geldi. "Akşamki toplantı ertelendi. Elektrikler gelmeyecekmiş," dedi. Toplantı yarın olacakmış. "E, bize gel akşam. Bir çay içeriz," diye haftalık teklifinde bulundu annem. "Elektrikler gelsin de öyle geleyim istersen," dedi Jüli haklı olarak. Annem, bir şeyi aklına koydu mu yapar. "Aman," dedi "elektrikler geldi mi kim kime gidecek. İki mum yakar otururuz. Gel sen, Ayten'i de çağırırım." Ayten Abla bizim üst kat komşumuz. Mevlit hocasıydı zamanında. Acayip ilahi söylerdi. Şol cennetin ırmaklarını sanırsın Ayten Abla akıtırdı. Bu mevlitlerde kavurmayla tulumba tatlısı aynı tabağa dökülürdü. Kimse bundan zerre rahatsız olmazdı. İlahiler bitti miydi çocuklar ve genç kızlar mutfağa yollanır ayıp fıkralar anlatılır, kahkahalar atılırdı.

Jüli, zamanında çok mücadele vermiş olduğundan hayatı münakaşa etmeden yaşamak zorunda. Çünkü gücü tükenmiş.

"Yarın yapalım Asiye. Bir de beni hiç sokma bu yönetici işlerine. Sen de dertli başına bir dert daha alma. Akıllı kadınsın sen. Yok binanın kömürlüğü patlayacak, yok asansörü bozulacak... Onca işin arasında buna mı bakacaksın bir de? Annemin bir lafı vardır: Birinin canını sıkacaksan, hatalarını bulup yüzüne vur; hataları derdi olur diye. Sen de Han Bey'in canını sıkacaksan, şikâyet et dur." Bu fikir annemin aklına yağ gibi sızdı.

devlette check up

Annemle devlet hastanelerine gitmeye bayılırız. Herkes bizden daha yaşlı, biraz daha fakir, az daha çirkin ve çok daha yardıma muhtaçtır orada. Burnumuz hafif havada gezeriz. Giysilerimiz markalanır, yediğimiz içtiğimiz kalitelenir, cildimiz bile gençleşir aniden.

Devlette check up yaptırmayı keşfedeli üç sene oldu. Bütün bölümlerden randevu alırız. Adını önceden duymadığımız tıpta ileri uzmanlık gerektiren bölümlere başvuramıyoruz ama olsun. Girdiğimiz her bölümde de o bölüme ait bir rahatsızlığımız varmış gibi davranıyor, ne kadar test varsa yaptırıyoruz. Akşama cılkımız çıkıyor. Kollarımız süzgeç gibi delik deşik oluyor, su içip çişimizin gelmesini beklemekten karnımız balon gibi şişiyor. Şansımız varsa MR, ultrason ve röntgen de çekiliyoruz. Ben MR'ı çok seviyorum. Bir rahat yüzü görüyorum. Altıma önlüğümü çekip assolist gibi uzanıyorum MR yatağına. Çoğunlukla uyuyorum.

"Ben dahiliyeye gidiyorum. Sen kardiyoloğa geç. On gibi burada buluşuruz." Annem hastaneyi avucunun içi gibi bilir. Hangi hemşire suratsızdır, kim yufka yüreklidir, hepsini tanır. Yufka yüreklilerle selamlaşır, suratsız olanların yanından ayrılmaz ki bir hata yapsınlar. Şikâyet kutusu annemin mektuplarıyla doludur. Başhekimi bile yakından tanırız. Hastanedekiler de bizi tanır.

Taksim İlk Yardım... Kavga edenler, birbirini bıçaklayanlar, kolu bacağı kopanlar, hep burada.

"Günaydın Mihrap Hanım," diyorlar. "Günaydın," diyorum. Günaydın deyince kendimi çok zengin hissediyorum. Sanırsın artist Mihrap. Günaydın hepinize!

Kapının önünde kuyruk var. Herkes söyleniyor. Birilerine öncelik vermişler. Benim derdim değil. Oturuyorum. Yapacak başka bir şeyim yok nasılsa. "Doktor dışarı çıktı az önce..." diye söyleniyor bir hasta. Görevlilerden biri gelip "Haklısınız, ben de sizinle aynı şeyi düşünüyorum ama ne yapalım yönetmelik böyle," diyor. Herkes aynı anda kabul ediyor. Allah gibi bir şey yönetmelik. Ellerinde naylon poşetlerle ya da üstünde optikçi reklamı olan bez çantalarla kadınlar geçiyor bir o tarafa bir bu tarafa. Doktor da nihayet geliyor. İki kişi kaldı bana. Az önce söylenen herkes mıh gibi duruyor. Bunlarla açlık grevine başlanmaz, gizli gizli yerler valla.

Nihayet sıra bana geliyor. Mihrap Güzelyayla. En sevdiğim an! Hatta sıra bana gelince keşke biri tam şimdi içeri girmek istese de kavga çıkarsam diye düşündüğüm de olur. *Pardon sıra bendeydi...* Sessiz sakin bir giriş oldu. "Hoş geldiniz Mihrap Hanım. Neydi şikâyetimiz?" Bayılıyorum bu konuşmaya. "Hafif öksürük oluyor sabahları. Bir de sanki boynumun altında bir ağrı var. Tiroidlerime baktırsam iyi olur diyorum. Annemde de şeker var doktor bey. Bende de şeker olmasın? Bir test yaptırsak mı?" En zorlu bölüm dahiliyedir. Ucuzcu dükkânı gibi ne ararsan var bu bölümde. Tiroid, şeker, apandist... "Şöyle geçelim..." Geçelim. "Burası ağrıyor mu?" diye sordu gırtlağımı sıkarken. "Ağrıyor... Evet. Sanki daha az ama burası da ağrıyor. Ahhhhh!" Nereme dokunduysa bazen kendinden emin bir "ağrıyor" bazen de şüpheli bir "sanki" dedim.

Kalktım. "Bunları yaptırın, sonra numara almadan gelin tekrar," dedi doktor bey. "Çok teşekkürler... Kolay gelsin."

Kan sırası feci kalabalık. Kimselere kan yetişmiyor ama herkes kan aldırıyor. Plastik kapılı geniş bir odada dört yatak var. Kan aldırmak için sedyeye oturan herkes neşeli. Devlet Hastanesi'nin en güzel yanı bu, sıra beklerken ölüme bir adımı kalan herkes sıra kendisine geldiğinde iyileşiyor. Garibanlıkta çok umut biriktiriyorsun. İşte annem! Halletmiş işini. Elinde kâğıtlar var.

"Anne! N'aptın?"

"Kalp temiz. Şimdi kan aldıracağım sonra da böbrekçiye geçeceğim."

Oh, aman çok şükür! Kalp önemli. Hele bu yaştan sonra. Küt diye gidiyorsun valla. Öteki hastalıklarda bir hazırlığın oluyor. Küs oldukların geçmiş olsuna geliyor, temiz pijamalar çıkarıyorsun dolaptan, yarım kalan işine gücüne bir bakıyorsun, bir mücadele veriyorsun. Ama kalp öyle mi, elektrikler gibi gitti mi gidiyor. Zamanın Elleri yarım kalıyor.

"Kardiyolojide hâlâ aynı adam mı var? Suratsız olan?"

"Yok yok... Başkası vardı. Yollamışlardır onu."

"Dahiliyede de ben Ayşe Tülin Hanım'a almadım bu sefer. Mustafa Bey diye biri vardı. Ama iyi doktor valla, tek tek baktı her yerime."

Kan alım noktasından çağrıldım: Mihrap Güzelyaylaaaaaa! Prenses gibi kalktım koltuğumdan; acele etmeden yavaş yavaş gittim kâğıdımı uzattım. "Buyrun," dediler. Buyurdum. Yumruk yaptım. Şimdi rahat bıraktım. Bitti. "Eliniz çok hafifmiş," dedim ki bana sonuçları erken versinler. "Ne zaman verirsiniz sonuçları? Yaşlı annem var da çok bekletmek istemiyorum onu." İki gün sonrasını söyledi.

Kollarımı kapattım. Ben hep rengarenk giyinirim. Bayılırım renkleri karıştırmaya. Çocukken mahallede Renkli Mihrap derlerdi bana. Yani iki arkadaşım vardı, onlar derdi. Onlara da ben zorla

öğretmiştim ama olsun, derlerdi neticede. Renkli Mihrap aşağı Renkli Mihrap yukarı. Turuncuyla yeşili, maviyle moru, sarıyla yine yeşili karıştırmaya bayılırdım. Bir de şapkalara. Elimden de bir şeyler gelir. Örmeye başladım mı kimse durduramaz beni. Kışlık turşu yapar gibi şapka örebilirim. Bugün de mor elbisemi giydim. Bol çiçekli. Üstüne de sarı uzun hırkamı çektim. Salına salına geziyorum hastane koridorlarında. Yandan asmalı bu çantanın da derisi çatlamaya başladı. Bordo bir şey almayacağım valla bir daha. Koyu renkler çatlakları hemen gösteriyor. Eveeeet, bakalım nereye gidiyoruz şimdiiiiiiiiii. Heh, psikiyatrist! Ay, en sevdiğim. Psikiyatristler beni çok sever. Çünkü deli değilim. Bana hasretler. Gidip efendi gibi otururum koltuğumda. Çocukluğuma inerim ama çok da inemem. Özellerde daha çok tutuyorlarmış. Hani Ayten Abla var ya, onun kızı anlatmıştı. Bir saate yakın anlatmış bir keresinde. "Ne anlattın kız o kadar?" dedim, "Zamanın Elleri'nin bütün bölümlerini anlatsan bir saat sürmez." "Çocukluğuma indik," demişti. E, kolay değil tabii.

Psikiyatrist sırası beklediğimden daha uzun sürdü. İşini çok iyi yapan bir doktormuş. Yeni. Dikkatli dikkatli dinler, notlar alırmış. Bir de kimseyi unutmazmış valla. Bunların hepsini beklerken öğrendim.

İçeri girdiğimde gencecik bir doktor karşıladı beni. Gülümsedi. Kısacık sapsarı saçları var. İncecik dudaklarına vişne çürüğü ruj sürmüş. Yakışmış da. Karşısındaki koltuğa oturup şikayetimi anlatacaktım ki "Nasılsınız? Sizi buraya getiren sebep nedir?" dedi.

"Çocukluğuma inmek için gelmiştim."

"Anlıyorum, ama öyle kolay olmuyor."

"Evet, fark ettim sıra attı biraz. Olsun. Vaktim var. İnebiliriz."

"Sizi buraya getiren sebep nedir?"

Anlaşılan çocukluğuma dolaylı yollarla ineceğiz. Peki öyleyse...

"Çok sıkılıyorum doktor hanım. Bütün gün aynı şeyleri yapıyorum. Ne bileyim, kendimi bir şeye benzetecek olsam şeye benzetirim mesela, hani eskiden kasetlere şarkı kaydediyorduk ya... Benim öyle bir kasetim vardı. Bir yerden sonrası boş kayıttı. Yanlışlık olmuş. Sessiz kaydetmişiz. Bende de tüm gün aynı şey çalıyor sanki. Ama olmayınca daha fena. Hiç yoktan iyidir diye dinliyorum işte."

"Ne zamandır böyle sizce?"

"Bence hep böyleydi. Ama ne zaman fark ettin derseniz, yeni sayılır. Geçen gün bir dizide kadının günlüğünü buluyorlardı. Yani bütün bölümler, kadının günlüğüymüş meğer. Kadın öldürülmüş. Polisler de günlüğü okuyormuş. Üç yıl izledik biz o diziyi. Kendi kendime düşündüm, Allah korusun, bir gün başıma bir şey gelirse diye günlük tutayım dedim. Sekiz dokuz gün tuttum. Bir okuyayım dedim. İçim geçmiş okurken. Sanki öğretmen on kere yaz diye ödev vermiş. Mayalanmış hamurun eşit parçalara bölünmesi gibi. Çok iyiyimdir bu konuda ayıptır söylemesi. Her günüm aynı. Çocukken de böyleydi."

Konuya çok doğru bir yerde girdiğimi düşünüyorum.

"Tiyatroya gitmiştim bir keresinde. Bayılmıştım. Büyüdüğümde demiştim ya şarkıcı olurum ya da onlar gibi oyuncu. İlkokul öğretmenimiz götürmüştü. Annem de gelmişti. O gün suflörü öğrendim. 'Bu kadar cümleyi nasıl akıllarında tutuyorlar?' diye sorduğumda Yonca söylemişti, 'Suflör söylüyor onlara...' diye. Niyeyse suflör, oyunculardan daha akıllı gibi gelmişti bana. 'Suflör olayım ben be,' demiştim kendi kendime. Sonra karşı olduğumuzdan değil ama bizimkiler yaklaşık iki yıl kadar vakit bulamadıklarından bir daha tiyatroya hiç gitmedik. Sonra dedim ki kendi kendime ben tiyatro yapayım evde. Çokokremi bile evde yapıyoruz, tiyatroyu mu yapamayacağım. Nedir yani? Akşamları babamın gelmesini

bekliyordum tiyatro için. Sekiz dokuz yaşındayım. Babam ölmeden bir iki sene önce yani. Bir kenara geçip başlıyordum onları seslendirmeye. Hiç teklemiyordum. 'Hoş geldin. Hoş bulduk. Sessizlik. Annem poşetleri alır. 'Allah bereket versin..' Sessizlik. Yatana kadar ne diyecekler hepsini su gibi biliyordum. Annemin pek rolü yoktu ama o da sahneden inmiyordu. Onu konuşturmak yerine hareketlendirirdim 've Asiye şimdi ayağa kalkar... meyve bıçağını alıp meyveler soymaya başlar... Asiye çok güzel çay demlemek için mutfağa geçer ve elinde bir ellerine sağlık Asiye kurabiyesiyle gelir..' Sonra hevesim kalmadı. Annemle babam oyunun dışına çıktılar. Bir anda oldu sanki. Bir gece karar verdiler. Annem rolü gereği hep susuyordu. O gece susmadı. Yatak odasına geçmeye karar verdiler. Allah bereketimizi kesmişti. Babam onca yıl yaptığı alışverişin fişini istiyordu. Ne aldıysa saymaya başladı bir anda. Uyku saatim geçmişti. Keyif yapayım bari, demiştim. Çay soğumuş, ona da bisküvi batırılmaz ki... Keyfim kaçmıştı. Annemle babamın bildiğim tek kavgası buydu. Çocukken de bana birbirlerini hiç sevmezler gibi gelirdi. Daha çok çocukları için de değil, dükkân için evliliklerini sürdürüyorlardı. Çünkü dükkân demek, yıllar demekti onlar için. Kavgalarının sebeplerini ya da birbirlerine neler söylediklerini hatırlamıyorum. Kavga çıktığı anda ben suflörlükten atılmıştım."

"Anlıyorum Mihrap. Toparlayalım dilerseniz. Burada çok vaktimiz olmuyor. Şimdiki hayatınıza etkisi ne sizce bunların? Günlük işlerinizi yapabiliyor musunuz mesela?"

"Yapıyorum tabii. Yirmi dokuz yıldır yapıyorum hem de. Düz otuz diyorum aslında. Ama günlük işlerimden sıkıldım. Bir de çok öfkeleniyorum doktor hanım.

"Neye?"

"Doğan'a."

"Doğan kim?"

"Eski kocam. İki sene önce boşandık. Beni aldatıyordu internette. Kendi söyledi. Sonra da ayrılalım dedi. Ağrıma gitti. Aldatması da gitti tabii ama hem aldatıp hem ayrılması daha da ağrıma gitti."

"Nasıl hissettiniz ayrılınca?"

"Siz deyin Sezen Aksu, ben diyeyim Gülden Karaböcek."

"Şimdi nasıl hissediyorsunuz?"

"Siz şeyi bilir misiniz? Mihrabım diyerek? 'Mihrabım diyerek sana yüz vurdum. Gönlümün dalında bir yuva kurdum. Yıllardan beridir yalvarıp durdum sevgilim demeyi öğretemedim...' Ne güzel söyler Ajda. Ben de öğretemedim. Hiç o dizilerde gördüğüm gibi bir şey değilmiş evlilik. Aynı reklamlardaki mikser takımı gibi bir şey. Bir kadının en büyük ihtiyacı! Sizin yerinize her şeyi yapar. Sonra satın alıyorsun, iki güne bozuluyor. Yine elde doğruyorsun her şeyi. Ama mutfak dolabından atmaya da kıyamıyorsun. Para vermişsin bir kere. Sonra dedim ki üzülme be Mihrap, koskoca Ajda Pekkan öğretememiş sevgilim demeyi, sen mi öğretecektin kızım? Ama üzüldüm tabii. Ajda Pekkan değilim çünkü."

Sonra toparladık. Yani toparlamışız. Birkaç tane hap yazdı bana doktor hanım. Çıktım. Annem kapıda bekliyordu. Çok da umursamadan sordu.

"Nasılmış psikolojin?"

"İyiymiş annecim. Enkazını topladık."

"Ne enkazı?"

"Hiç, aman."

"Ne anlattın Allah aşkına sen o kadar psikiyatriste?"

"Ayrılığı filan anlattım."

"Aman, sen hiç üzülmedin ki? Üzüldün mü yoksa? Doktor ne dedi peki?"

"İlaç verdi. Uyutuyorlarmış."

Ayrıca üzüldüm tabii... Ayrıldığımız günü çok iyi hatırlıyorum. Neşem kaçtı o gün. İnsanın neşesi kaçınca öteki gün gelir değil mi? Gelmedi. Ama depresyona girmedim. Çünkü depresyona girecek şartlarım olsa da çıkacak durumum yok. Geceleri gözüme uyku girmiyor. Çocukken bir masal anlatırdı annem bana. Prenses ve bezelye tanesi diye. Durun, anlatayım. Bir zamanlar bir ülkede bir krallık varmış. Kraliçe, prens için her şeyin en iyisini yaparmış. Bir prens, bir prensesle evlenmeliymiş. Prenses dediğin hassas olurmuş, zeki olurmuş, asil olurmuş. Gerçek prensesi bulmak çok ama çok zormuş. Hiçbiri yetmezmiş gibi bu gariban prensesin melek gibi bir sesi olurmuş. Neyse, bunlar sarayda fink atarlarken, bir gece çok yağmur yağmış. Kapı çalınmış, kapıda güzeller güzeli genç bir kadın varmış. Kraliçe "Bu saatte bu havada dışarıda ne arıyorsunuz?" diye sormuş. Genç kadın başına gelenleri anlatmış. Melek gibi sesi varmış. "Ben bir prensesim. Sarayımız düşmanlar tarafından saldırıya uğradı. Babam ve annem beni gizlice saraydan gönderdi. Ama gece olunca birbirimizi kaybettik," demiş. Kraliçe fesatmış, genç kızın anlattıklarına inanmamış. Bu arada prensin işi ne, genç kızı çok merak ediyormuş. Prenses de prenses diyormuş. Gece prens ve genç kadın sohbet etmişler. Prenses çok güzel börek açarmış, onu anlatmış. Prens de siyasetten konuşmuş. Sinsi kraliçe, misafir odasını bu genç kız için hazırlatmış. Genç kızın yatağının altına bir bezelye tanesi koymuş ve üstüne de tam yedi kat döşek... İçi kötü kraliçe demiş ki "Eğer bu kız gerçek bir prensesse yedi kat döşeğin altındaki bezelyeyi hisseder, uyuyamaz. Ama gerçek prenses değilse, bezelyeyi hissetmez mışıl mışıl uyur." Sabah olunca kurnaz mı kurnaz kraliçe koşa koşa genç kızın odasına gitmiş. "Nasıl, iyi uyuyabildin mi?" diye sormuş. Zavallı prenses de olanlardan habersiz, "Yok," demiş "uyuyamadım..." Kendine

prenses gelin arayan burnu büyük kraliçe de demiş ki "Vallahi de prenses!" Masalın sonunda prensle prenses evlenip sonsuza kadar mutlu olmuşlar. Ben hiç prenses olmadım. Ama yedi kat döşeğin altındaki bezelye tanesini ben de hissederim. Canımı sıkan, kalbimi kıran, aklımı kurcalayan bir şey varsa, ne yaparsan yap, yedi kat döşek de koysan üstüne, uyuyamam. Şimdi de bir bezelyem var. Hayatımın günleri birbirinin aynısı. Hayatım bezelye tanesi gibi altımda durup beni rahatsız ediyor, uyutmuyor. İnsan hayatından kurtulur mu hiç? Çocukken cehennemde yanacağım diye kurtulmaz derdim, şimdi fikrim değişti, insan henüz yaşamadığı bir hayattan kurtulursa hiç yaşamamış sayılır. Ama ben yaşamak istiyorum. Nükhet Duru, adının gazinoda neon ışıklarıyla yazıldığı gün çok mutlu olmuş. Çığlık atmış mutluluktan. Ben de adım neon ışıklarıyla yazılsın istiyorum. Mihrap Güzelyayla... İşte o zaman uyurum.

sesimi biraz açar mısınız?

Posta kutumuz hiç boş kalmaz. Romantik mektuplar almayız. Zaten kilidini de hâlâ yaptırmadılar ya neyse... Elektrik faturası, su faturası, apartman aidat makbuzu, telefon faturası... En kötüsü de doğal gaz faturası. Evimize doğal gaz geldiği günü dün gibi hatırlıyorum, ki dün sayılır. Beyaz sayacı gün aşırı siliyorduk. Pırıl pırıl olsun istiyorduk. Toz kondurmayız sayacımıza. Doğal gazı aklımız almıyordu. Evin eşit derecede ısınmasına hiç alışık değildik. Misafir gelince açılan büyük salonumuz kış gününde sıcacıktı, olur iş değil. Hepten şımarmıştık. "Sıcak bastı..." diyorduk durmadan. Doğal gaz sobası, kömür sobasına göre diğer odaları daha çok ısıtıyordu.

Bakkaldan dönerken posta kutusunu kontrol edeyim dedim. Doğal gaz faturası gelmiş. Şu zamanda kira çeyreği. Oldu paşam! "Kolay gelsin Belkıs." "Sağ olun Mihrap Hanım," dedi kovayı bir basamak aşağı indirirken. İş fırsatlarını kaçırıp gidiyoruz. Şu merdivenleri silmeye ne var? En üst kattan başlıyorsun, merdivenleri ine ine, sile sile bitiriyorsun işini. Tertemiz para. Asansörün aynasını da fısfısladın mı tamamdır iş. Aslında bizim apartmanın temizlik işine girsem fena olmaz. Evden çalışmak gibi. Hep istemişimdir. Takarım kulaklığı Gönül Yazar dinleye dinleye inerim aşağı kadar. "Zor dostum zor, bir teselli bulmak, sevip sevip sonunda yabancı olmak..." Hem temizlik aşağıdan yukarı yapılsa zor

olurdu ama bina temizliği merdiven ine ine yapılır. Asansöre binip beşinci kata bastım. Düşündüm de binayı temizlersem beşinci kattaki Mihrap Hanım olmam, Mihrap olurum. Kim ister ki?

Poşetleri mutfağa olduğu gibi bıraktım. Pencereyi açıp bir sigara yaktım. Winston. İlk sigaramı on beşimde içmiştim. Annem sigara içmezdi. O aralar teyzem, eniştemi terbiye etmek için evde yalnız bırakmaya karar vermiş ve tam dört ay bizim evde kalmıştı. Püfür püfür sigara içiyordu. Annem "Evde çocuk var, içme bu kadar..." dediğinde salonun ortasına bir perde çekmişti. Evde yarattığı bu özel mülkiyette sigara tüttürüyor ve dolan kül tablalarını perdenin önüne koyuyordu. Biz de temizliyorduk. Çünkü teyzem iyi değildi. Salonun atmosferi değişmişti. Beyaz perdelerimiz ikinci ayın sonunda sararmaya başlamıştı. Hepimiz kronik bronşit ilaçlarının reklam yüzü olacak kıvama gelmiştik. Elimizden selpak, burnumuzdan Viks eksik olmuyordu. Neyse ki enişte bir gece yarısı telefon açtı. Küfürlerle başlayan konuşma "Geliyorum"la son buldu ve evimizdeki perde kalktı. Annem, teyzem gittiği gibi perdeyi çöpe bastı. Annemi yaklaşık iki ay boyunca bir daha göremedik. Teyzemin koltuk altlarında bıraktığı kuruyemiş enkazını temizlemek kadının tam iki ayını almıştı. İşte ben de o zaman tanıştım uzun Marlboro ile. Annem her şeyi değerlendiren bir kadındır. Sigaraları alıp bir kutunun içine koymuştu. O günden beri eve gelen herkese, kolonya çikolata ikram ettikten sonra bir de sigara uzatır olmuştuk. Misafirlerimizin sağlığını da hastalığını da düşünüyorduk.

İşte o günlerde, Sağlık Lisesi'nde okuyordum. Zibilyon tane kızla bir arada. Sağlık Lisesi'nden muhte[illegible]len hemşire olarak mezun olacaktım. Ama annem dersleri sıkı [illegible]arsam doktor olabileceğime inanıyordu. Sınıf öğretmenlerim, rehber öğretmenim, müdürüm ve dahil ben hepimiz anneme bu hayalin imkânsızlığını anlatmaya çalışıyorduk ama olmuyordu yetmiyordu. Kim hastalansa

bana soruyor, ben de herkese Viks öneriyordum. Viks aşağı Viks yukarı... O hafta sınav sonuçları açıklanmıştı. Anatomiden çaktığımı görünce annem deliye dönmüştü ve vücudumun bölümlerini bana tek tek öğretmişti. Bana da sinir basmıştı. Misafir odasında az sonra toz bezine dönüşecek olan annemin yanındaki sigaralıktan bir sigara çekip almıştım. Bizim mutfak, tuvalet ve banyo evin diğer ucunda ve bir ara kapıyla diğer odalardan ayrılıyor. Sigaramı ocakta yakıp hızlıca banyoya koşmuştum. Her ilk sigarada olduğu gibi bir şey anlamamıştım tabii. Apartman boşluğuna açılan küçük cama doğru üflüyordum sigarayı. Küvetin tam üstünde. Annemin teyzemden kalan enkazı bitirdiği âna denk gelmiştim. Küt küt vurmuştu kapıyı. "Çamaşırları ayıracağım aç kapıyı..." Kokuyu alacak diye ödüm kopmuştu. Sigarayı olduğu gibi söndürmeden, apartman boşluğuna fırlatmıştım. Yarım saat boyunca kalbim ağzımda oradan oraya koşturmuştum evde. Haberlerde çıkan tüm orman yangınlarının müsebbibi bendim. Şimdi de öyle düşünüyorum. Ama belli etmiyorum. Yaşlandık tabii.

Ayağımın birini altıma kıvırdım. Sigarayı söndürdüm. Hesap kitap işleri bu evde benden sorulur. Mecburen. Doğal gaz faturasının arkasına gelir giderlerimizi tek tek yazdım. Gelirimizle giderimiz arasında ciddi bir takip mesafesi var. Elbette gelirimiz giderimizi arkadan takip ediyor. Nohutları şişmeye bırakıp buzluğa atsak ve bir ay nohut yesek, belki rahata çıkacağız.

"Ne hesaplıyorsun yine?" diye sordu annem. "Hiç, doğal gaz faturası gelmiş." Devamını sormuyor. Kaç yaşında kadın, bunu dert edinmek benim derdim. Kumandanın pilini çalıştırmak için kumandayı birkaç kez masaya vuruyor. Beynimde zonkluyor.

İki şey için evlenince geçer demişlerdi. Birincisi yumurtalık kistlerim, ikincisi para derdim. Kistlerim büyüdü ve kanama yaptı.

Birikmiş tüm param orada eridi. Sonra kendi ayaklarımın üstünde duramadım. Annemin yanına geri döndüm. "Bari," dedim "birlikte ayaklarımızın üstünde duramayalım." Kendi ayakları üstünde duran kadınlara hep hayran kaldım. Allah herkese o ayaklardan nasip etsin. Bende yok. Bitiş çizgisine sürünerek ilerliyoruz işte. Annem ve ben.

"İnsanın sağlığı yerinde olsun gerisi hallolur," derdi babam, anneme. İnsanın sağlığı deyince kastettiği beden sağlığıydı elbette. Beden sağlığın yerinde olunca, elin kolun tutunca her işin üstesinden gelirdin evelallah. Ya akıl sağlığı? Akıl sağlığını delirme düzeyinde kaybetmeyen ben gibiler için ne derdi acaba babam yaşasaydı? Çünkü akıl sağlığın yerinde olmayınca, gerisi hallolmuyor. Gerisiyle ilgili ciddi bir sorun yaşıyorum. Gerisini boş veremiyorum.

Annemin canı sıkılsın hiç istemem. Çünkü annemin canı sıkılırsa tansiyonu yükselir, tansiyonu yükselirse başı ağrır, başı ağrırsa yataklara düşer, yataklara düşerse elden ayaktan düşer, elden ayaktan düşerse, bunu kalbi kaldıramaz, kalbi kaldıramazsa hayatta kalamaz, annem hayatta kalmazsa ben yapayalnız kalırım. Hep dediler bana "Adamı sevmesen de bir çocuk yap, yaşlanınca sana bakar." Adamı sevemedim, çocuk yapmadım, yaşlılığımda yüzüme bakacak hâlim olsun bari.

"Bu arada Ayten gelecek çaya. Poğaçayla patates salatası mı yapsak? İyi gider çayın yanında," dedi annem. "Olur yaparım iki dakikada, şurayı bir toparlayayım."

Ben bir dişi kuş değilim. Dişi kuş olsaydım evimi kurabilirdim. Ama yirmi altımda anne evime döndüm. Bu sehpalar benim değil, şu örtüleri ben seçmedim, şuradaki bardaklar çocukluğumdan kalma, buradaki plastik çiçekler yıllardır bu evde. Bir dişi kuş olsaydım, cennet kuşu olmak isterdim. Hani şu rengarenk olanlardan,

kanatlarını açа açа dans edenlerden. Geçenlerde izledim, benden olsa olsa sinek kuşu olur. Sinek kuşlarının kalbi dakikada sen de beş yüz ben diyeyim altı yüz kez atıyormuş. Ben de öyleyim. Kalbim ağzımda yaşıyorum. Sürekli bir şey olmuş gibi, bir şey olacak gibi, bir şeyler olmamış gibi... Ama sinek kuşlarının bir özelliği daha var, ters uçabiliyorlar. Ben de tersine uçtum. Tehlike anlarında kullanabileceğim bu manevra yeteneğimi yanlış değerlendirdim. Yuva kurmak için çıktığım anne evine döndüm. Kabiliyetim beni buraya getirdi.

Bir saate kalmadı Ayten Abla'yla torunu geldiler. Ayten Abla durmadan torun övdü. Sonuç olarak torun gibisinin olmadığına karar verdiler ve konu kapandı. Torun, ödevlerini yapıyordu. Ben de ha babam yemek taşıyordum velede. Tam kız çocuğu doğduğu bir anda velet, sessizliği bozdu. "Zor kelimesini cümle içinde kullanır mısınız?" Birbirimize baktık. Annem, "Erkeksiz hayat zor," dedi. Katılmıyorum. Çetrefil ama zor değil. "'Yaz' dedim 'Zor dostum zor sevilmeden sevmek...'" Hemen yazdı. Hoşuma gitti ödev. "Var mı başka?" "Oyalamak?" dedi. "Oyalamaaaa beniiiii veda eeeet artıık, baştan çıkarmaaa, vedaaa et aaaartık!" Akıllı çocuk valla. Ne dediysem hepsini yazdı. Ayten Abla da "Ay, Allah senden razı olsun Mihrap," dedi. İki çay sonra nedense aklına düşmüş, dayanamadı söyledi. "Kız," dedi "Mihrap sen bu şarkı yarışmasına katılsana?" "Ses yarışmasına mı? Aman nerede Ayten Abla?" dedim. "Yok yok," dedi "yeni başladı TV64'te." "Ay, biz onları izlemiyoruz. Annem protesto ediyor. Zamanın Elleri'nin tekrarını bile vermediler elektrikler gittiğinde." Ayten Abla, güngörmüş bir kadındır. Tam olarak ne demek bilmiyorum ama kesin öyle. Kafası rahattır yani. Hep şen kahkahalar atar ve kısa saçını sağ tarafa kabartarak tarar. Bu yüzden yıllardır söylediği her şeyin bir ağırlığı olur bizim evde.

"Bir şeyi yok ki... Neydi o sunucu kadın, hani Mehmet Hamdi'yle evliydi. O kadın sunuyor. Bir kelime söylüyor. Sen de şarkı buluyorsun o kelimeden."

"Yapar valla bu. Mihrap?"

"Parmağını oynatsa daha çok yorulur valla. Kız fena mı kaparsın büyük ödülü."

"Büyük ödül neymiş ki?"

"Yirmide yirmi yapınca 100 milyon veriyorlar. Yirmide iki yapsın fritöz alsın. Nedir yani?"

"Kız sen bakkal alışverişi hazırlarken zorlandığın kadar zorlanmazsın o programda. Valla büyük ödül köpeğin olur!"

Birlikte gaza geldik. Bizim mahallenin en büyük özelliği hızlıca gaza gelmemizdir. Eskiden de böyleydi bunlar. Benim gençliğim Dallas'a denk gelmişti. Ama entrikamız bile fakirlikten kırılıyordu. Bize yetecek kadar entrikamız vardı. Ondan da üç bölümlük dizi çıkıyordu. İlk bölümde sürünüyor, ikincisinde evlenip sürünüyor, üçüncüsünde anne evine dönüp sürünüyorduk. Kim izlesin Allah'ını seversen?

"Kim kabul etsin beni programa Allah'ını seversen anne?"

"Bir ara sen canım. Ne demek kim kabul etsin? Herkesin işi gücü var. Kim katılacak bu programa? İnsanlara para veriyorlar katılsınlar diye. İnsanın kocası, çoluğu çocuğu varken oturup şarkı mı söyleyecek?"

Annem motive ederken hep rencide eder. Rencide etmeden motive edemiyor. Mesela ne zaman iyi hamur açsam şöyle diyor: "Ay, ne güzel olmuş. Geçen yaptığın neydi öyle?" Bunu bildiğim için konuyu uzatmadım. Kanal zaten defterimizde yuvarlak içine alınmış. Düşünmeden aradım. "Selda Hanım merhaba, 'Şarkını Söyle' yarışmasına katılacaktım ben... Nasıl başvurabilirim?" "Aaaaa, Tahsin Abi gel gel..." Hışırtı patırtı sonrası konuşmaya devam

etti. "Çok şanslısınız valla. Şimdi çekim yapıyorduk ve konuk rahatsızlanmıştı. Hemen bağlıyoruz sizi. Tahsin Abiiiiii bağlıyoruz," dedi dırdırcı Selda. Kesin tanımadı beni.

Hayatın yüzüme güldüğü zamanları çok iyi bilirim. Çünkü bu nadiren olur. Annem, Ayten Abla ve çocuktan daha tatlı olan torun Emre yanımda bittiler. Telefonu elimle kapatıp "Programa bağlıyorlar, şşşşşş..." dedim. "Dedim ben insanların işi gücü var, kim arayacak diye..." diyerek omzumu son bir sıvazladı annem.

Beklediğim an tam da bu. Şırıl şırıl program açılış müziğiyle yeni yarışmacıyı, yani beni anons ettiler. Kendimi tanıtabilir miymişim? Tanıtmam mı!

"Merhaba... Öncelikle herkese başarılar diliyorum. Ben Mihrap Güzelyayla. Hasköy'den katılıyorum yarışmanıza. Eski sağlık çalışanıyım." Neticede yalan değil lisedeyken, hem de yatılı okul şartlarında, cidden zorunlu staja gitmiştim. Sorsalar hastane adı bile verirdim ama Allah'tan televizyonda herkes özel bir şirkette çalışıyor.

"Şimdi biz size bir kelime vereceğiz. Siz de o kelimenin içinde geçtiği bir şarkı söyleyeceksiniz. Hazırsanız başlıyoruz Mihrap Hanım?" dedi Suna Hanım.

"Hazırım."

"Tokat?"

"Sanki felek tokadını bizim gibilere saklar?"

"Bravo Mihrap. Bu arada benim de çok sevdiğim bir şarkıdır. İkincisi geliyor hazırsanız..."

"Sürgün? Evet, süre ilerliyor Mihrap Hanım... İkinci kelimemiiiiiz süüüüüüüür-güüüüüüüün?"

"Ne kadar zulmeeeetsen ah etmem sana. Her iki cihanda gül kana kanaaaaaa. Seninle cehennem ödüldür bana, sensiz cennet bile sürgüüüün sayılııır. Ben de bir zamanlaaaar sevildim amma-

aaaa seninki düpedüz vurgun sayılır."

İkinci şarkıyla annemi kalbinden vurmuştum. Sesimden değil. Adnan Gürses'in asıl patlaması bu şarkıyla olmuş zamanında. Muazzez Abacı'dan sonra en iyi söyleyen oymuş. Annem hükümeti tekli koltuğa çöküverdi. Bir yandan telefonu sol omzumla kulağım arasında tutmaya çalışıyordum, bir yandan da anneme sağ elimle rüzgâr yapıyordum. Annemse ben bunca şeyi yaparken burun deliklerinden nefes alıp vermeyi bir türlü beceremiyordu. Arada "Kum, gibi, saat..." gibi akla gelen her türlü kelimeye birer şarkı buldum. Sanırım hem yetim hem öksüz hem dul hem de zengin bir kadın olmama ramak kalmıştı. "Büyük ödülü almanıza sadece bir şarkı kaldı. Hazır mısınız Mihrap Hanım?" dedi Suna Hanım. "Çok hazırım!" diye bağırdım. "Heyecan dorukta anlaşılan. Son kelimenizi veriyorum öyleyse..." "Anne," dedim "Allah'ın adını veriyorum şimdiyi mi buldun fenalaşacak? Bak zengin oluyoruz. Ambulansla gideriz hastaneye. Az dayan." Davul sesleri zil seslerine karıştı ve sunucu bağıra bağıra son kelimemi verdi: "Yuva?"

İt! Annemi bıraktım. Ötmeye başladım. "Mihrabım diyerek sana yüz durdum. Gönlümün dalında bir yuva kurdum. Yıllardan beridir yalvarıp durdum 'sevgilim' demeyi öğretemedim."

"Büyük ödül sizin Mihrap Hanım. Tam 100 milyon Türk Lirası. Lütfen telefonunuzu kapatmayın. Arkadaşlarımız sizden bilgi alacaklar."

"Merhaba. Ben Mihrap Güzelyayla. Yetim-dulum. 100 milyon liram var."

şevket dayı

Dün gece "Şarkını Söyle" televizyonda yayınlanır yayınlanmaz herkes hâlimizi hatırımızı sormak için bizi aramaya başladı. Annemin dayısının kızlarından tutun da benim ilkokul sıra arkadaşımın annesine kadar heeerkes! Akıl alır gibi değil. Alt tarafı 100 milyon lira! Yine de ses etmiyorum. Para parayı çekermiş. Hadi inşallah!

Program bittiği anda annem gelen tebrikleri benim adıma almak için telefonun yanına yeni bir oturma düzeni getirdi. Küçük sehpayı, bordo kadife koltuğu mermer telefonluğun hemen altına çekti. Bir de taze meyveyle doldurdu tabağını. Bir ara telefonu kapatınca bana seslendi.

"Mihrap bi' baksan ya?"

"Efendim anne?"

"Ne diyeceğim, bu paradan Ayten'e bir şeyler alalım. Haktır." Annem çok haklı bir kadındır. Her koşulda.

"Tabii," dedim. Ne alacağımıza sonra karar veririz dedik, hele bir para gelsin de...

Tak! Para gelmeden misafir geldi. "Hayırdır" diye açtığımız kapıdan Şevket Dayı girdi. Annemin dayısı.

Şevket Dayı tanıdığım en kilolu adamdır. İncecik bıyıklarıyla uzun burnu süper sinsiliğini destekler. Hep dardadır. Başı beladan, burnu boktan hiç çıkmaz. Âdeta bir efkâr dispanseridir. Durmadan

efkârlanır ve efkârlandırır. Bu konuda bir numaradır.

İçeri girer girmez, yıllardır olduğu gibi, annem "Biz de tam akşam yemeğine oturacaktık," dedi. Halbuki biz akşam yemeğini iki saat sonra yeriz. Ama olsun. Annem Şevket Dayı'ya dayanamaz. Belki açtır diye onu besler, belki paraya sıkışmıştır diye, ki kesin sıkışmıştır, ona "En kısa zamanda öderim" taahhütlü asla ödenmeyen borçlar verir. Allah'tan zengin değiliz. Verip verebileceğimiz belli. Neyse.

Öğleden hazırladığım dolma içini geniş bir kâsenin içinde karıştırırken Şevket Dayı yanıma geldi. Elini cebine attı. "Oyyyiii," dedi "sigaramı unutmuşum!" Hiç, "Nerede, nasıl?" sorularıyla vakit kaybetmedim. "Al benimkinden Şevket Dayı," dedim. Yerini bile hatırlıyor. Aldı. Şevket Dayı'da Tourette Sendromu var. Olmadık yerlerde olmadık şeyleri söylüyor. Mesela bir keresinde aile yemeği yiyorduk hep birlikte... Bizim ailede evlendin mi boşanamazdın o yıllarda. Din değiştirmek, peygambere şirk koşmak, Allahsızlaşmak gibi bir şeydi boşanmak. Neyse ki ortanca dayım bu yolu hepimiz için açtı. Ailemize demokrasi geldi. Aile birliğimiz yerle bir oldu. O günden beri boşanan boşanana. Meğer herkes yıllarca içine atmış evliliğini. Dayım aynı zamanda ailede ikinci evliliğini yapan da ilk kişiydi. Anneannem hayattayken evinde toplandığımız bayramlardan birine yeni eşini de getirmişti. Neyse işte, o bayram yemeğinde hepimiz temkinliydik. Kızcağız süklüm püklüm oturuyordu. Ayakkabıyla girilmeyen evimize temiz ev ayakkabılarıyla girmiştik. Şıkır şıkırdan halliceydik. Birbirimizden ne isteyeceksek rica ediyor, verince de teşekkürler diyorduk. Bizimle ilgili edindiği bu ilk izlenim dakikalar sonra yanlış izlenim olacaktı.

İyi bir insandı sanırım. Aklımda öyle kalmış. Yuva yıkmadığını böylelikle onun da bir yuvasının olabileceğini kanıtlamak için durmadan dayımla tanıştığı tarihi tekrarlıyordu. Boşanmadan bir

yıl sonra. Sapsarı, oldukça gür saçlarına dümdüz fön çektirmişti. Saçları insanda dokunsam hâlâ sıcacıktır hissi yaratıyordu. Kim ne dese, o tarafa gülümseyen yüzüyle dönüyordu. Biri adını yanlış söyleyecek diye tedirgindik. Bu hataya düşmemek için kıza sürekli "Canım, güzelim, hanımkızım, abla..." diyorduk. Büyük teyzem aile içinde sessizce kabullenilen bu taktiği anlamıştı ama işi tam kotaramamıştı da "Oradan bir tuzluğu uzatsana..." dedikten sonra kadınla tanışmamızın yirminci dakikasında "Yengesi doysun ondan," demişti kadına. Bu yersiz yakınlık az sonra aynı şiddetle gerçekleşecek bir uzaklaşmaya sebep olacaktı. Yakınlığın gelişinden belli bir kere. Tatlı faslına geçtiğimizde Aygül, dayımın ikinci eşi, baklava yemediğini beyan etti. Kadının beyanını duyan Şevket Dayı baklavayı çatallarken "Sen de mi yemiyorsun? Bunun eski karısı da yemezdi..." dedi. Puffffff... Sonra her şey bir toz bulutuydu.

Çatal bıçak sesleri bir anda kesildi. Çatal bıçak sesleri kesilince "Ne oluyor ya?" diye olayı anlamaya çalışan veletlerin sesi de kesildi. Hepimiz sağ dizimizle Şevket Dayı'nın dizini bulmayı ve ona bir tane sağlam tekme geçirmeyi istiyorduk ama felç gelmişti. Baklava yemeyi bırakmıştık. Lokmalar boğazımıza dizilmişti. Kadıncağız zoraki gülümsemeseydi, o lokmalar hepimizin boğazında kalacağından, aynı anda boğulan aile fertleri olarak haberlere geçecektik. Şevket Dayı da yaşayan tek şüpheli olarak hapsi boylayacaktı. Neyse ki kadın gülümsedi, neyse ki dayım bir daha yeni eşini bizim yanımıza getirmedi.

Mutfak soğan, yağ, domates salçası ve sigaradan kırılıyordu. Duman altında sanki savaş zamanında askeriyeye yemek hazırlayan bir aşçı gibiydim.

"Eeee," dedi Şevket Dayı, "hayırlı olsun kızım ödülün. Çok gururlandık valla. Ne yapacaksın parayla?" "Ne yapayım? Faturaları

ödeyeceğim."

"Mahallenin faturalarını mı?" deyip kendi kendine güldü ben de mecburen boğazımın alt tarafından çıkan bir "ehe" sesiyle eşlik ettim.

"Çok para diyorum yani, bütün mahalleyi mi ödeyeceksin o parayla?"

"Birikmiş borcumuz var, onları da kapatacağım Allah'ın izniyle..." Allah'ı böyle durumlarda işe karıştırmak çok isabetli bir harekettir. Ama Şevket Dayı ben bu yolları giderken dönüyordu.

"Sen o parayı bana ver kızım. Bizim tanıdık banka var. Oraya koyayım. Faiziyle yedi ay sonra hem borcunu kapatırsın hem de altın alırsın. Kenarda paran olsun."

"Yok, Şevket Dayı... Ben borcum varken rahat uyuyamıyorum. Kapatayım da üstü kalsın."

Şevket Dayı travma tetikçisi gibi adamdır. Olmadık anlarda kimsenin hatırlamadığı travmalarınızı hatırlar, bununla da yetinmez, size de hatırlatır.

"Sen de haklısın ama ya... Ya, sen niye uyuyamıyorsun biliyor musun? Bi' keresinde sen daha küçücüktün. Baban rahmetli, annen hepiniz bize gelmiştiniz. Yaylaya çıkmıştık. Baban, annenle kavgaya tutuşmuş, kül tablasını kırmış. Sen de kıyamet koparmıştın. Sonra sus korkma diye sana 'Cindi o cin' demiştik de öyle uyumuştun. Ondan korkuyorsundur sen..."

"Cin değil miydi?"

"Yooook beeeee... Nerden olsun cin? Babandı be.."

Bu dünyada hatırlamak istemediğiniz şeyleri size hatırlatan iki kişi vardır: Bir psikiyatristler iki Şevket Dayılar. Psikiyatristler iyileştiriyor diyorlar. Şevket Dayılarsa insanın şekerini yükseltiyor.

Sofrayı bilerek mutfağa kurduk ki yemek faslı çok uzamasın. Hemen salona oradan da yataklarımıza dağılalım diye. Geldi

mi bir gün muhakkak kalırdı Şevket Dayı bizde. Oturduk. Ödül paramızdan umduğunu bulamayan Şevket Dayı konuyu bu defa dükkâna getirdi. "Çeşitlilik yapmanız lazım sizin. Artık elişi filan eskidi. Bak kimse koymuyor bir yere onları. Siz en iyisi meyve soyacaklarından koyun dükkâna. Yanına da makyaj malzemeleri koyun. Bizim bir tanıdık var, ayarlarız." Şevket Dayı tam da bu fikirle üç kez battı. Tam üç dükkân açtı, üçü de kendisine ne kırtasiye ne züccaciye hatta bir ileri noktaya taşıyorum ucuzcu olarak bile bir yer edinemedi. En son, baharatlarla elektrik ürünlerini aynı rafta satıyordu. Yani bu gönlübol çeşitlilik Şevket Dayı'ya ve tabii dükkânı açarken borç aldığı bizlere zeval getirdi. Bu sebeple "He..." deyip geçtik. He'mize alınan Şevket Dayı bu defa anneme doğrulttu silahını.

"Sen de haklısın ama ya... Ya sen niye işi büyütmekten korkuyorsun hatırlıyor musun?"

"Yok istemiyorum."

"Bak bak dinle Mihrap... Bir gün babanın kamyonetiyle denize gidiyorduk. Annen dedi ki 'Ben arkada gideyim geniş geniş...' Biz de 'Olur,' dedik. Sen daha doğmamıştın o zaman. Neyse bizim de işimize geldi. Sohbet muhabbet geldik denize. Babanla atladık gittik. İki saat sonra Asiyeeee? Biz onu unut!" Ne annem ne de ben gülüyorduk. "Offff, ne güldüm... İki saat sonra aklımıza geldi de açtık kapıyı. Bu, arkada sıcaktan yamulmuş. Çıkardık su döktük üstüne. Geniş geniş gidecekti öteki tarafa ha ha ha! Ondan genişletemiyor ya işleri! Hay çok yaşa Asiye."

Dükkân meselesini de kapatıp sofrayı topladıktan sonra Hazreti Şevket'in kuruyemişini televizyonun önüne getirdik. Nihayet soluklanıyoruz diye şöyle bir oturduk. Annem kumandayı el alışkanlığıyla aldı. Ödülden sonra kanalla arası yeniden düzelmişti. Zamanın Elleri'ne kaldığımız yerden devam edecektik. Zaten

dizide de herkes kaldığımız yerde kalmış. Hâlâ kadınla adam birbirine açılamamıştı. Sigarasını içmek için mutfağa giden Şevket Dayı'dan hafif bozulmaya başlayan araba gibi sesler çıkıyordu. Homur homur söylenme bizde bir aile geleneğidir. Hem anne tarafımdan hem baba tarafımdan. Mutfağı dumana boğan Şevket Dayı, annemin nezaketsizliğinden, antimisafirperver tavırlarından ve iyice kafası gitmişliğinden, kabalığından yakınmaya başladı. "Ses etmeyeyim diyorum ama böyle de olmaz yani. Kırk yılın başı yeğenimizin evine geldik. Onda da karı dizisi mi izleyeceğiz?" Şevket Dayı dediğime bakmayın, büyükannemin son golüdür Şevket Dayı. Annemden sadece altı yaş büyük. Yine de hiyerarşide yeri var. Annem çamaşır makinesi izleyen çocuk gibi diziye düşmüştü. Mutfaktan zerre rahatlamadan dönen Şevket Dayı, "Sen niye böyle dizi izliyorsun biliyor musun?" dedi. "Biliyorum be!" diye bağırdı annem. Sanki televizyonun sesi kesildi. Mutfaktaki bulaşık makinesi çalışmayı kesti. Karşı binanın gece inşaatı yarıda kaldı. Evlerinde kavga eden çiftler yumruklarını gevşetti. Ağlayan bebeler bile bir anlık sustu. Bense tırnaklarımı yemeye başladım.

"Biliyorum!" diye tekrar etti annem Şevket Dayı gram kıpırdamayınca, "ben çocukken hepiniz tepeme bindiniz 'Evlen evlen' diye. Hayır sana ne oluyordu? Daha sen neydin de efe efe geziyordun, şişim şişim şişiniyordun. İyi bok oldu evlendim de. Bir saniye mahalleden bir oğlana baksam kafamı koparırdınız. Bu kadınla adam kaç bölümdür bakışıyor haberin var mı senin? Yeeeeeeeeeetmiş sekiz! Yetmiş sekiz bölümdür bakışıyorlar! Bu yüzden izliyorum."

Evimizdeki eşyalar anneme selam durdu. Şevket Dayı cebinden kendi sigarasını çıkardı. Mutfağa geçti. Annem, fihristin arkasındaki boş kâğıtlardan birini koparıp aldı. Dizinin üstünde heceleye heceleye bir şeyler yazdı. "Al bunu şikâyet kutusuna at," dedi.

"Saygıdeğer Han Bey,

Apartmanımıza giren çıkanın kontrol edilmesini talep ediyorum. Şikâyetçiyim."

küstüm sana dünya

Ben tam bir pasif agresifimdir. Dışarıda pasif, içeride agresif. Ne var ne yoksa dağıtıyorum içimde. Ama sabah oldu mu çay demliyorum, yumurta kırıyorum, akşam oldu mu meyve soyuyorum. Zekai Tunca'yı seviyorum.

Savaşımı nasıl vereceğimi bilmiyorum. Çünkü karşıma aldığımı seviyorum. Savaşmadan çıkmanın bir yolu olmalı buradan. Elbet vardır. Neredeyse otuz sene oldu, bulamadım. Elbet bulurum. Ama kırk beşimde kazanacağımla otuzumda kazanabileceğim aynı olur mu bilmiyorum. Kendimi Uçurtmayı Vurmasınlar'ın göbek atma sahnesinde gibi hissediyorum. Hep birilerinin hapishanesindeyim. Önce babamın, sonra Doğan'ın, şimdi annemin... Kendi kendilerine o hapishanede kalmak istediler. Ama yalnız başlarına değil. "Sen de burada kal," dediler. "Olur," dedim. Çünkü olur demek "seni seviyorum" demenin bir başka yolu sanki. Otuz yaşımdayım ve sebepsiz yattığım cezamın bitmesini bekliyorum. Annemle aniden neşeleniyoruz. İşte bundan. Aniden göbek atıyoruz. Aniden vur patlasın çal oynasın. Dizidekiler kavuşamayınca ağlıyoruz, sanki biz kavuşmuşuz gibi. Bir onlara üzülüyoruz. Sonra geçiyor. Kendimize üzülmeye hiç başlamıyoruz. Bitmez, biliyoruz. Annem bu ev hapsinden mutsuz değil. Ona güvenli geliyor. Akşamları pijamalarımızı çekip aynı kanepeye uzanmamızdan rahatsız değil. Aksine iyi. Çünkü burası onun elinden çıkma.

Bugün dükkâna tek gidiyorum. Çıkarken ses etmedim. Hâlâ uyuyordu annem. Apartmandan çıkarken Jüli'yle karşılaştım. Alışverişten geliyordu. "Sorma," dedi "canım çok sıkkın." "Hayrola Jüli?" "Hani," dedi "Bakkal vardı ya bizim. Muzaffer... Vefat etmiş." "Allah rahmet eylesin. Nasıl olmuş? Gençti de..." "Trafik kazası geçirmiş. Üzüldüm valla duyunca. Ben de alışveriş yaptım. Geçeyim..." deyip içeri girdi. Yıllardır değiştirmediği odunsu parfüm kokusunu içime çektim. Oh.

Hasköy'e Köşe Market'in geldiği günü dün gibi hatırlarım. On bir yaşındaydım. Ergenliğe adım atmam beklenirken, çocukluktan çıkamıyordum. Sokağın sol yanında caddeye açılan bir köşe vardı sağ tarafta da koca bir yokuş. Bizim dükkâna o koca yokuştan gidiliyor işte. Her gün tırmanıyoruz. Annem de sık sık tırmanıyor bu yaşta. Bir gün annem beni bakkala yolladı. Girdim Muzo Abi'nin dükkânına seslendim seslendim yok. Dedim mecburen Köşe Market'e gideceğim, yapacak bir şey yok. Bastım gittim. Aklım çıktı. Raf raf bisküviler, kuruyemişler, mercimekler, konserveler... Kendin seçiyorsun! Olacak iş değil. Bizim evdeki bütün aydınlatmaları toplasak markettekinin yarısı etmezdi. Buraya gidip çıkanların da havası değişmişti. Aynı insanlar yani! Ama Köşe Market'te borçtan harçtan söz etmek yoktu. Her şeye şöyle bir dokunup baktıktan sonra kasaya yaklaştım. "İki ekmek biraz selam..." dedim. "Ne?" dedi kasadaki adam. Püüüüüüü! Selam demiştim salama. Nedense salam kelimesini cümle içinde bir kerede kullanamadığımı fark ederse bizim fakir olduğumuzu anlar ve rezil olurum diye düşündüm. "İki ekmek biraz selam," diye tekrar ettim "annemin size selamı var..." Garipsedi ama rencide de etmedi. Başım önümde marketten çıktım.

Bizim kızlar eline ekmek arası almış boş beleş bekleşiyorlardı. Biz apartmanda oturuyorduk onlarsa tek ya da iki katlı evlerde.

Beni çağırmak için zilimize basıyorlardı. Bense onların camına tıklatıyordum. Aramızda böyle uçurumlar vardı. "Oooooo..." dedi Nilgün "Marketten alışveriş yapıyor Mihrap artık." Nedense marketten alışveriş yaptığımızı gördüklerinde bizim zengin olduğumuzu sanıp benimle bir daha oynamazlar diye düşündüm. "Yok ya.." dedim "Muzo Abi dükkânda değildi. Mecbur buradan aldım. Ekmek zaten." Marketin içinde beş kardeşlerden Taylan da varmış. Fark etmemiştim. Taylan gelip "Annenin niye marketçiye selamı var?" dedi. Duymuş da yetiştiriyor. Salama yanlışlıkla selam dediğimi, bunu fakir olduğumuzu anlamasınlar diye düzeltmediğimi söylersem benim salak olduğumu düşünürlerdi. İstemezdim. Bunun yerine annemi ateşe attım yeniden. "Bilmem valla... Söyledi işte," dedim. Aramızda kız çocuğu doğdu. "İyi," dedi Nilgün, "Sen var ya yakında Jüli gibi olursun," diye ekledi. Poşeti sımsıkı tuttum. Kafamı hızla çevirip tavrımı ortaya koydum, basıp gittim. Hem fakir hem orospuydum. Üstelik Muzo Abi de bakkalın önüne çıkmıştı. Al işte. Felaket felaketi çekiyor. On dakika içinde yemediğim halt kalmamıştı. Annemin adına leke getirmiştim. Arkadaş çevremi kaybetmiştim. Muzo Abi'den azar yiyecektim. Rezillik üstüne rezillik. Bakkal yolun diğer tarafında kalıyordu. Arabaların arkasına saklana saklana dümdüz gidersem Muzo Abi'ye yakalanmadan eve gidebilirdim ki Kadir karşıma çıktı. Kadir benden iki yaş büyüktü. Ne zaman top oynasa cama çıkar onu seyrederdim. Kaleye yaklaşıp yaklaşıp gol atamazdı ama çok güzel geri geri koşardı. Ter içinde ve ağzı açık. Esmerdi, zayıftı ve hep açık olan ağzından dışarı fırlamaya teşebbüs eden beyaz koca dişleri vardı. Mahallenin en kötü top oynayan oğlanı olduğunu anlamama beş sene, Levent Yüksel'in Medcezir albümünün çıkmasına on iki sene vardı. Yine de içimde bangır bangır "Ölürüm yoluna yine de boyun eğmem..." çalıyordu. Beni oralara düşmüşken

görmemeliydi. Kollarımı çekiştirdim. Kızların bana attığı iftira duyulursa biterdim.

80'ler ve 90'lar namusumuza laf ettirmemekle geçecekti. Kızlarla birbirimizi koruyup kolladığımız tek konu buydu. "Sen bugün orospulandın mı?" "Yok, sen?" "Yok." Büyük bir şirketi yönetiyor gibi yönetiyorduk namus durumumuzu.

Hemen dikleştim, üstümü başımı düzelttim. Orospu değiliz biz havasında yanından hızlı hızlı geçtim. Muzo Abi'nin dükkân önünde sigara içeceği tutmuştu ve tam onun dükkânın karşısındaki iki araba arasında iki arabalık boşluk vardı. Hay aksi! Böyle dümdüz devam edersem beni görecek diye sokağın ortasına o günlük park etmiş tırın altına geçtim. Dizlerimin üstünde çökünce tekerleklerle aynı boydaydım. Poposu yere yakın olandan korkacaksınız. Öyle durdum. Muzo Abi, dükkânın önüne su tuttu, sonra bir sigara daha içti. Bense bir daha Köşe Market'e gitmek istemiyordum. Ama Muzo Abi ondan alışveriş yapmadığımı görürse çok ayıp olurdu. İhtimalleri değerlendirdiğimde bacaklarımın uyuşması ve ömür boyu sakat kalmam Muzo Abi'ye yakalanıp ömür boyu utanmamdan daha iyi geliyordu. Çünkü tırın altında çıkıp da elimi kolumu sallaya sallaya Muzo Abi'nin bakkalının önünden geçersem, artık hep Köşe Market'e gitmek zorunda kalırdık. Annemi oraya sokar mıydım? Sokmazdım. Annem Köşe Market'e girerse, Taylan mahalleliye orospu olduğumuzu söylerdi. Kadir, orospu olduğumu duyunca, büyüyünce benimle evlenmezdi. Bir hayat böyle çöpe giderdi işte. Bekledim.

Hooooooorrrrrrrrrrrrrrrrrrr sesiyle irkildim. Ay, içim geçmişti. Tırın çalıştığını anlamamla kendimi sokağa fırlattım. Ekmekler bir yana ben bir yana... Muzo Abi benden yana. Geldi beni kaldırdı. Ekmekleri topladı. Üstüne bir de korkmuşumdur diye su verdi. Bedava. İşte bu Muzo Abi bugün ölmüş. Hem de trafik kazasında.

Ben orospu olmadım. Annemin adı çıkmadı. Kadir benimle evlenmedi. O tır beni ezmedi. Ama Muzo Abi öldü.

Dükkânın mavi kepenklerini kaldırdım. Zıngır zıngır inlettim yine camları. Heh! Elektrikler yok. Binaya baktım. Herkesin varmış. Bizimkini kesmişler. Birikmiş fatura borcumuz varmış. "Adı üstünde borç!" deyip kapattım telefonu. Çok fena bozdum elektrik şirketinde çalışanları ya neyse... Sinirlerim tepemde. Yünlerin arasında bir ara elektrikler çok sık gidiyor diye alıp satmaya çalıştığımız beyaz mumlar olacaktı. Aradım aradım buldum. Sütyenlerin içine düşmüş. Vitrine birkaç mum yakıp yerleştirdim. Bir tane de kasanın yanına koydum. Bizim müşteriler belli zaten. Gelenin ne alacağını bile biliyoruz. Kimin gelip malları elleyip elleyip almayacağını da.

Başıma ne zaman bir felaket gelse oturur her şeyi baştan düzenlerim. Rafları indirir dizerim. Çekmeceleri döker yeniden doldururum. Annem sabah evden çıkarken berekettir diye okunmuş çörekotu koymuştu cüzdanıma. Taşıdığımın ilk günü borç batağına düştük iyi mi...

Ya koruyucu büyülerde bir hata vardı ya da annemde. Evlenirken de pirinç okuyup vermişti bize. Bizim bir akraba söylemiş ona da. Okunmuş pirinçleri yastığının altına koyunca en hayırlı zamanda anne oluyormuşsun. Ben kısır oldum. Annem şakasını yapmıştı bir keresinde "Buna da okunmuş pirinç verdik kısır oldu. Bilsem bulgur verirdim," diye. Kahkahayı basmışlardı. Ben içerlemiştim. İçerlediğim için gülümsemiştim.

Sevil Teyze'nin kızı Sevgi fırıl fırıl eteğiyle dükkâna girdi. Aralık ayı olmuş hâlâ etek giyiyor. Sevgi'nin kısmeti eksik olmaz. Bizim dükkânın iki yan sokağında babasının yufkacı dükkânı var. Mehmet Amca ölünce dükkân kızlara kalacak. Aynı benim gibi.

Ama Sevgi dükkânda filan çalışmaz. Ellerine krem sürer. Akşama kadar uyur. Akşam da süslenip püslenip sokağa çıkar. Eskiden çıkmak lafı yoktu. Şimdilerde moda oldu. Bizim mahalleye "çıkma"yı Sevgi getirdi. Nilgünlerle ben aşklarımızı içimizde yaşardık. Hayallerimde bile sevgililik işlerini kendime yakıştıramazdım. Kadir'le Sevgi'yi el ele hayal eder sinirimden kudurana kadar ağlardım. O yüzden yıllardır geçmeyen bir gıcıklık vardır içimde. Ha, sokağın en güzel kızı ne oldu derseniz, hiç... Evlenmedi Sevgi. Ben dulum, o bekâr. Aramızdaki tek fark bu.

"Hoş geldin Sevgi..."

"Hoş bulduk Mihrapcım. Ya çorap alacaktım aslında ama yeni şeyler geldi mi diye bir bakayım dedim."

"Bak bunlar yeni geldi. Destekli."

"İyilermiş valla. Geçen şarkı yarışmasına katılmışsın?"

"Ha... Evet. Öyle yaptık bir şeyler işte."

"Tebrikler. İyi de kazanmışsın. Bir tatile çıkarsın artık?"

"Annemin dişlerini yaptıracağız."

"Kendine harca ya, deli misin? Asiye Teyze de idare ediversin artık, zaten kaç yaşında. Elektrikler mi yok bu arada? Sizin tabela yanmayınca kapalı sandım."

"Yoooo... Böyle nostaljik olsun dedim. Dükkânda değişikliğe gidiyoruz."

Sütyenleri göğsüne yaklaştırdı. Çekinmesi yoktur. Ne memelerini ellemekten ne de annemin bir ayağının çukurda olduğunu bana hatırlatmaktan çekinir. Bordo içten destekli olanlardan bir tanesini aldı. Dükkânı açtığımız günden beri pakete para vermiyoruz. Gazete kağıtlarına sarıyoruz müstehcen ürünlerimizi. Memelerimiz ayıp diye sütyen takıyoruz, sütyen ayıp diye gazeteye sarıyoruz. Bu ne yaman çelişki anne? Neyse ben parama bakarım. "Çok yakıştı," diyorum Sevgi'ye. Teşekkür edip çıkıyor. Sevgi

hakkında her şeyi biliyorum. Sevgi'yse benim hakkımda tek şeyi biliyor: Mihrapcım.

Borç işini acilen halletmem gerekiyor. Mahalleli böyle şeylere meraklıdır. Mumları neden yaktığımı anlarlarsa bittik. Yıllarca bunu konuşurlar. Borç yüzünden çeyrek asırlık dükkânımızı satmaya kalktığımızı uydurmaya kadar gider bu yol. Bir sigara içeyim diye kapıya çıkmıştım ki yetkili biri geldi. "Buyurun içeride konuşalım," dedim memur beye. Âdettendir, gelen olursa çay ikram edilir. Tezgâhın hemen arkasındaki piknik tüpüne eğilip çaydanlığın altına su doldururken, memur beye "Dükkânın işleri de fena gitmiyor aslında. Birkaç gün izin verirseniz hemen öderim borcu. Yarışmadan da para kazanmıştık. Hemen kapatmasaydınız?"

"Hemen kapatmasa mıydık? Ya ne yapsaydık ablacım? Hafif hafif mi kıssaydık ışıkları? Valla esnafsan ona göre ayarlayacaksın hayatını. Bak ben kırk yıllık memurum hâlâ kendime bir takım elbise alabilmişliğim yok. Geçenlerde bir evi boyatalım dedik. Dünyanın parası... Hâlâ ödeyemedim. Ama boyacı benim amcamın oğlu. Devlet öyle mi? Koskoca devletten amcanın oğlu olur mu?"

Memur Bey mesai saatlerinde emir kulu, mesai saatleri dışındaysa Allah'ın bir zavallı kulu. Çay bardağını tezgâhın üstüne koydum, yanına da kâğıda sarılı çörekotunu bıraktım. "Şekeri alabilirsin..." dedi.

"Şeker değil o. Çörekotu. Cüzdanınızda taşırsanız bereket getirir."

"Siz kullanıyor musunuz?"

Güvenilirliğimi artırmak için bu soruya "hayır" demem gerekiyordu.

"Hayır. Annem bu sabah hazırladı bir komşumuz için. Gelmedi o da. Kullanabilirsiniz, ben yeniden hazırlatırım."

"Hay sağ olun. İşiniz baharata kaldıysa valla yakında kepenkleri açamazsınız siz demedi deme."

Çayını shot gibi içti. "Bol kazançlar kardeş, emir kuluyuz biz de valla..." dedi ve gitti. Ses olsun diye radyoyu açtım. "Bahtıma doğacak günü bekledim, sabrıma her gün bir sabır ekledim, hayatın elinden neler çekmedim, küstüm sana dünya konuşmam artık..." çalmaya başladı.

Mahalleye karşı üst üste bu kadar sigara içemiyorum. İçeride içsem olmaz, yarına annem kesin çakar durumu. Mis gibi ürünleri kokuttum diye kızar bana. Aha! Şuralarda kurutulmuş lavanta olacaktı. Rafın tamamını döktüm de anca buldum. Onu bulana kadar milyon tane gereksiz şey de buldum. Bir zarf, tedavülden kalkmış bir para ve Ses dergisi.

Lavantaları vitrine koyup yaktım. Sokağımız bu saatlerde taze çorba kokar. Ahşap vitrinden sokağa yayılan lavanta kokusu dükkânın havasını hepten değiştirdi. Oturdum. Zarfı yırttım. Babamın el yazısı. "Asiye, bu vasiyetimdir. Ben ölünce ruhumu çağırın. Bakarsın, gelirim."

bana bir şeyler söyle!

Biz üç kişiydik. Annem, orospu Jüli ve ben. Üçümüzün hayatı da yokuş aşağı yuvarlanıyordu. Elimize ne geçse tutmaya çalışıyorduk. Hayata tutunmaktan anladığımız buydu. Hayatta kalalım bize yeter. Müthiş incindiğimizi kimseler anlamasın diye sert görünmeye çalışıyorduk. Acayip hüzünlü olduğumuz sezilmesin diye neşeli davranıyorduk. Zayıflığımızın kokusunu almasınlar diye kabalaşıyorduk. Acı çektiğimiz duyulmasın diye insan içinde ağlamıyor, sade dizi izlerken ağlıyorduk. Ama hayatta kalmakta zorluk çektiğimiz apaçık ortadaydı. Gizleyemiyorduk.

Annemler gelmeden önce dükkânı bir çekip çevireyim dedim. Elektrik İşlerine karşı direniş başlatmıştık ama direniş bizi zor durumda bırakıyordu. Annem nedense inat etti. "Ne demek," dedi "kapıma kadar gelecekler. Kaç yaşında kadınım ben? Ödemiyorsak gelin de 'Hayrola Asiye Hanım, bunca yıldır bu dükkânı işletiyorsunuz, ilk kez faturalarınızı ödeyemediniz. Bir sıkıntınız mı var?' diye sorun. Hiç yani...". Ben de hak verdim. Doğru yani. Bir soran eden olmadı.

Dükkânın bu hâline iyiden iyiye alışmaya başladım. Vitrindeki mumlar iyice nostaljik bir hava verdi bize. Zaten hâlimiz nostaljiden beter. Üstüne mum dikiyorduk.

Yorgan kılıflarını, hepsini zamanında annem ördü el emeği göz nuru, arka raflardan alıp dükkânın girişine yerleştirmeye başladım.

Kapının hemen yanındaki bu beyaz rafları babam elleriyle yapmış. Rafları sabitlemek için tavana çaktığı çivilere astığı halatları raflara tutturmuş. O zamanları hatırlamıyorum ama annem hep anlatır. Mahallede moda olmuş bizim halatlı raflar o zaman. Bakırköy'den bile gelip soranlar oluyormuş. Hatta babam fakirlikten kendi dükkânına bulduğu çözümle azıcık zengin olmuş. Bu dükkânı benim yaşımda hâlâ götürebileceğimiz kadar.

"Kolay gelsin..."

Kolay gelsin diyeceğine keşke ben merdivenin tepesinde böyle elimde kılıflarla duruyorken bir el atsa bana da şu iş bitse. Ama tanıdık değil. Başörtüsünü çenesini örtecek şekilde kapatmış, teşekkür etmeme rağmen bir şey demeden gözlerini bana dikmiş bakıyor. Elimdeki kılıfları rafa bırakıp merdivenden indim. Kadın gidince devam ederim. İşim ne ki?

"İyi günler... İşiniz vardı galiba. Rahatsız etmiyorum değil mi?" dedi. Dişlerini neredeyse hiç göstermeden konuşuyor. Bu dükkâna giren herkes benim işimin bir parçası, elektrikçi hariç. O yüzden ne demeliyim bilemedim. Yine de hep kibarlığımla bilinirim.

"Rica ederim, buyurun..."

"Vaktiniz varsa, az konuşalım mı?"

"Tabii..."

Masaya geçtik. Bardağa diktiğim mumun fitili içine kaçacak kadar azalmış.

Etrafı süzdükten sonra söze başladı. "Ben geçen gün büyü teslim ettiğiniz İlyas Bey'in hanımıyım. Size ne kadar teşekkür etsek azdır. Kocam yıllardır terfi olmayı bekliyordu. Ama bilirsiniz hep tanıdık olması gerekir böyle şeylerde. Bizim bir tanıdığımız bölge müdürü oldu. İlyas'ın terfisi yakındır. Sayenizde evimizin bereketi arttı. Eskiden bir günde biten mercimek çorbasına Fatma Ana'mızın eli değdi. Üç gün içiyoruz çoluk çocuk. Sonra bizim

oğlan kumandalı arabalardan tutturmuştu. Bulaşık yıkıyordum, kapı çaldı. Açtım. İki yıldır yüzünü görmediğimiz komşumuz taşınıyormuş. Çocukları da büyümüş artık. Bir kova dolusu araba verdi Hasan'a. İçinden de kumandalı akraba çıkmasın mı? Mutfağa geçtim. Dedim bu işte bir şey var... Hemen toplandım. Çocuğu da Gülseren'e bıraktım. Çıktım geldim. Benim size ihtiyacım var. Allah rızası için.."

İstemeden evlenmişliğim, kalp kırmışlığım vardı. Ama ilk kez istemeden şeyh oluyordum. Şeyh Mihrap. Allah be!

"Ne güzel..." dedim, "Peki benden ne istiyorsunuz?" Kadının kahverengi gözlerine nur geldi. Buna umut ışığı da diyebilirsiniz. Bin metreden tanırım. "Kocam o terfiyi alamasın," dedi. "Nasıl?" "Kocam önceden işsizdi. Biz o işsizlikte daha bile mutluyduk. Gündüz kahveye giderdi. Babam sağ olsun bakıyordu bize. Babamın parası bizim paramızdı. Geçinip gidiyorduk. Ne zaman ki İlyas iş buldu, para onun parası oldu. Masanın üstüne koyup gittiği parayı alışverişe denkleştirirken matematik öğrendim ben. Bizim oğlanın bütün toplama çıkarma sorularını ben çözerim. Sorun hemen toplarım. Kâğıt kalem olmadan. Kafamdan."

"Anlıyorum," dedim, "benden istediğiniz tam olarak nedir peki?"

"Sizin bu otlardan bana bir tane daha verseniz? Ne bileyim illallah geldi. Hep bir sinirli. Hep bir benim kafamın basmadığı çok işi var İlyas'ın. Terfi işi olursa çoluk çocuk heba olacağız."

"Ben şimdi bir ot vereceğim. Her akşam bir demlik kaynatıp içirin kocanıza."

"Okunmuş mudur? Ona göre yüksek bir yere koyayım."

"Tabii..."

Vitrinde haftalardır satılmadan duran, Şevket Dayı'nın tanıdığından aldığımız Yasemin çayını alıp poşete koydum. Çaresizlik, insana umut icat ettirir. Jüli'nin annesinin bir lafı.

Üçümüz de ne yapacağımızı tam bilmiyorduk. Dükkânın kepenklerini kapattık. Gecenin onunda, dikkat çekmeyelim diye katalitiği de yakmadık, dükkânın ortasına açtığımız yer sofrasına çöktük. Hepimizin geçmişinde ruh çağırmışlığı vardı. Ama gelen ruh değil cindi. Cinlenmeyi hiç istemezdik. Kim ister ki? Yine de babamın ruhunun dükkâna gelebilecek olması ihtimali annemle beni fincanı ters çevirmeye dair umutlandırıyordu. Jüli'yi bu konuda deneyim sahibi olduğu için çağırdık. Kâğıtlara yazdığımız harfleri tek tek fincanın etrafına dizdik. Parmaklarımızı fincanın üstünde birleştirdik. Annemin kısa, kırışık ve tombul parmakları, benim kısa ve hafif tombul parmaklarım, Jüli'nin pembe ojeli tırnakları...

Allah'a her yerden ulaşmaya çalışıyorduk. Aramızda bir dini bütünlük sağlayamamıştık. Annem üç kulhuvallah bir elhamla söze başladı, Jüli Bulgarca iletişim kurmayı tercih etti, bense Türkçe konuşuyorum. Neticede çağıracağımız kişi babamsa, adamı bildiği bir dille çağıralım değil mi? Hep rasyonel olmuşumdur. Ama bir yanım hayalperesttir. Öyle olmasa babamın geleceğine inanmazdım.

Jüli gözlerini kapattı. Mavi farı artist elinden çıkma gibi. Nihayetinde Türkçede karar kıldık. "Eyyyy, Selami'nin ruhu..." dedik "geldiysen üç kez vur." Bekledik. Ne gelen var ne giden. Dualarımızı etmeye devam ettik. Dükkânın kapısı, camı kapalı olunca ısınmaya başladı. Jüli, bileğindeki lastikli tokayla saçlarını tepeden tutturdu. Annem de mavi eşarbının düğümünü açtı, boynu havalansın diye. Yeniden bismillah dedik. Babamın ruhuna el-Fatiha...

Beklemekten herkes usanır, biz hariç. Önceden de söylemiştim size. Biz her şeyi bekleriz. Hayatımız beklemekle geçiyor. Gülden

Karaböcek'in Dilek Taşı bize mutluluktan bir haber vermiyor. Biz de gücenmiyoruz. Çünkü kadere inanıyoruz. Kaderden çok hoşlandığımı söyleyemem. Çünkü herkesin kaderi kendine. Üstelik kız çocuklarının kaderi anneye çekermiş. Çekti valla. Dullar koğuşundayız işte.

"Ay, yok!" dedi annem. "Yani Selami'nin neyi doğru yaptığı görülmüş ki? Otobüsle Zeytinburnu'ndaki anneme gidemedik biz onunla, kalkıp öteki dünyadan gelecek. Siz de yani!"

Fincandan parmağını çekip küstüm omzu yaptı. Annem çok güzel küser. Günlerce konuşmaz. Uzaklara bakar. Domuz gibi küser. Kendi kendine geçene kadar beklersin.

"Anne," dedim "sen hep anlatmıyor muydun, babanın eve girdiğini anlamazdım diye. Bir keresinde nerede kaldı bu adam diye camdan bakıyormuşsun da banyodan gelmiş, ödün patlamış? Belki gelmiştir babam?"

Şöyle bir toparlandı. "Doğru diyorsun kız!" dedi. "Soru soralım o zaman anlarız," dedi Jüli tüm kibarlığıyla. Aramızda babama birinin soru sorma hakkı varsa o da annemdir. Bu sessizce kabul edilen bir anlaşmaydı. Hemen kabul ettik. Annem, gözlerini kapatınca biz de gözlerimizi yumduk. Sessizlik içinde geçen bir dakikadan sonra annem nihayet sorusunu sordu: "Selami, bu yaştan sonra ne hallere soktun bizi? Rahmetlinin isteği böyle olur mu hiç? Bak ben sana demiştim. Yandaki dükkânı da büyütüp içeri alalım, insanlar büyük dükkâna girerler demiştim. Zamanında ne kadardı şimdi ne kadar? Kaldık iki koca dükkân arasında tavuk götü kadar. Elektrikler de gitti. Haberin var mı?"

Annem anketör gibi kadındır. Her koşulda hedefinin boğazına yapışır ve sorular sorar. Bazen... cevap alamayacağını bilse bile.

"Yok," dedi dayanamayıp "hem haberi yok hem kendi yok... Ayyyyyhhh! Bir şey diyeceğim. Bana bir rahatlık geldi. Yani böyle

içimi döktüm, hırsımı aldım. İyi geldi valla." Annem aslında son yıllarında söylenmeye başlamıştı. Bana söylenebilmenin bir yaşı var gibi gelir hep. Eğer belli bir yaştan önce söylenirsen bunun adı dırdır etmek olur. Dırdır etmekte haksızsındır, ama söyleniyorsan haklısındır. Annem haklıydı. Yine haklı. Zaten yüzüne nur indi kadının. Babamın öldüğü günden beri böyle umutlu baktığını hiç görmemiştim. "Bende sıra o zaman." İkisi birden gözlerini kapattı. Usul usul.

"Hoş geldin babacım. İnşallah gelmişsindir. Bunca toplandık ettik. Sağ olsun, görüyorsun işte Jüli de geldi. Ben de geldim baba. Eve geri geldim yani. Boşandım ben. Doğan'la olmadı. Öyle yalnız kaldım. Annemle bütün gün ya dükkândayız ya evde. Bir şey yaptığımız yok..." Annem uzun bir kınama aaaa'sı çekti "Nasıl bir şey yaptığımız yok kızım? Bütün gün keyfimizden televizyon izlemiyoruz herhalde işe gitmeyince. Bazen iş yok ki işe gitmiyoruz." Jüli asil asil ve bizden bizden uyardı. "Ellemeyin kızı. Hem çok ses etmeyelim," diyerek ruh çağırma seansımızın kuralını hatırlattı. Ben de oturduğum sandalyede kendimi düzeltip devam ettim. "Yirmi dokuz yaşındayım. Düz otuz diyorum bazen. Bu yaşıma kadar bir kez âşık olmadım baba. Evlendim. Onu da beceremedim. Dul kaldım. Evlenmeseydim dul kalmazdım. Hem ben âşık olurum diye evlendim. Ama âşık da olmadım. Doğan, efendi oğlan değilmiş baba. Bildiğin oğlanmış. Gerçi ben oğlan filan ne bilirim? Nereden bilirim? Ben en fazla hem annemi hem babamı ben köyümü isterim. Değil mi? Bilmiyorum. Canım çok sıkılıyor baba. Annemle iyi bir ikiliyiz, evet. Ama annemle ikili değil de sadece anne kız olabilirdik. İkili olduğumuzdan hayat aynı anda üstümüze geliyor, aynı anda ayaklarımızdan çekiliyor. Biz aynı anda kaçıyor, aynı anda kovalıyoruz. İki kolun teki gibi yaşamaktan usandım."

"Ne diyorsun Mihrap?"

"İçimi döküyorum anne."

"İçinde iyi bir şey yok mu senin?"

"Bi' karışmasan geliyordum. Yine de çok teşekkürler babacım. Dükkân sayesinde ölmeyecek kadar yemek yiyor, sıkıntıdan tam patlamayacak sadece hava sızdıracak kadar yaşayıp gidiyoruz. Yattığın yer cennet olsun."

Serzeniş monoloğumdan sonra gözlerimi açtığımda annem incecik gözlerinden hiç de kör olmayan bıçaklar fırlatarak bana bakıyordu. Hedefi değiştirdim Jüli'ye döndüm. Sıra sende der gibi bir şeyler yaptım. Akıllı kadın.

"İyi akşamlar Selami Bey," dedi "nasılsınız, iyi misiniz? İyiyseniz üç, değilseniz bir kez vurabilir misiniz?" Kalbim güm güm vuruyordu. Ama babam vurmadı. Jüli'nin sorusu beni biraz üzmüştü açıkçası. İnsan, babasının ölüsüyle bile arasına mesafe koyamıyor. Olduğun gibi, kaldığın yerden kavga ediyorsun işte. Oysa babam Allah gibi adamdı. Hem sığınıyorduk hem korkuyorduk.

On yıllık hatıralarım arasında babamı yine böyle hatırlıyorum. Evdeyken bile varlığını bize tam hissettirmezdi. Boğazımızda gıcık yapan hafif bir duman gibi odadan odaya sızardı. Onun bu varla yok hâli zaman zaman yoğunlaşıp bizi boğacak noktaya gelirdi. Evdeki müthiş sessizliğinin altında başka bir şey olduğunu, ağaçların nasıl büyüdüğünü bilmediğim o yaşta olsun yine bile bilirdim. Bir gün soba zehirlenmesinden sessizce ölen anne ve çocuklar gibi uykudayken öleceğimizi de. Sessiz ve ağır.

Jüli "Selami Bey'in bir anısını anlatalım," dedi. Ruhlar anılınca huzura erermiş. Dakikalar geçti. Bir tane sağlam bir anı hatırlayamadık. Arada esip gürlemesi, genelde ses soluk çıkarmaması dışında tek bir şey yok. Annemin babamla olan tüm anıları dükkânla ilgili alınan diplomatik kararlara dayanıyordu. Aşk sanki buraya hiç gelmemiş.

"Ay, darlandım. Bu yaşta yaptığımız işe bak. Gelmiyor işte."

Annem, son durağa geldiğimizin sinyalini verdi. O pes ederse hepimiz ederiz. "Saat de oldu epey," dedi Jüli.

"Anne bir tane anı yok mu aklına gelen?"

"Yok işte kızım. Adamın ağzı var dili yoktu. Ağzının olduğunu arada bağırıp çağırınca anlıyorduk. Olsa niye anlatmayayım? Tövbe valla ne işe girdik bir de. Böyle vasiyet mi olurmuş? Yaşarken konuşmadı ölünce gelip konuşacak!"

"Belki yaşarken konuşmadığı içindir."

dalyan

Kalaycıbahçe'nin dört yol ağzındaki Selo Abi'nin oto tamir dükkânında buldum kendimi. Bir yıldır, bu geniş avluda halı yıkama servisi başlattı. İşleri epey tuttu. Mahallede bir furya başladıysa da hızlı söndü. Herkes tazyikli su fışkırtan hortumlardan alıp halı yıkama işine girişti. Ama birkaç ay içinde mahalledeki tüm halıların toplamından daha çok halı yıkama servisi olunca, beklentiler suya düştü. Başlangıç noktasına geri çekildi herkes. Selo Abi'nin dükkân girişine astığı "Halı Yıkanır" levhası kaldı bir tek.

Şırıl şırıl akan su seslerinin arasında "Selo Abiiiiiiiii!" diye seslendim. Kendisine avlunun hemen arkasında camekândan bir ofis yaptı. Beni görür görmez kapıyı açtı, ceket meket almadan geldi yanıma.

"Hoş geldin Mihrap."

"Hoş bulduk abi."

"Gel bi' çay iç. Halı mı yıkatacaksın?"

"Yok. Bir şey konuşacaktım müsaitsen."

"Tabii kızım. Ne demek müsaitlik? Gel ofise geçelim. Şuradan geç de ayakların ıslanmasın."

Islak bez kokulu ofise geçip kuruldum. Dışarının sesi anında kesildi. Küçük bir radyodan sabah haberlerini dinliyordu. Beni görünce sigarasını da öyle bırakıp çıkmış. Lafı uzatmayayım dedim.

"Abi ben babamla ilgili birkaç şey soracaktım aslında sana. Biliyorsun küçüktüm daha. Şimdi düşününce hiçbir şey hatırlamıyorum. Biraz bileyim istedim onu. Kimdi, nasıldı..."

"Senin baban dünyanın en iyi adamıydı Mihrap. Sigara içmiyorsun değil mi?"

"Yok." Ne diyeyim şimdi?

"Rahatsız olmazsın değil mi? Kapıyı açayım mı? Soğuk yapar diye kapatıyorum."

"Yok, olmam."

"Eveeeet... Babana Fişek Selami denirdi."

"Fişek Selami mi? Hiç duymadım. Öyle mi?"

"Tabii. Bakma sen o bir anda çöktü. Fişek gibiydi. Mesela burada Halkevleri vardı. Kapanırken baban çok mücadele etti faşistlerle. Burada dörtyolda bizim arkadaşlar öldürüldü. Baban solcu değildi. Ama solculuk ruhunu hissederdi. Okumazdı yani. Okusa da muhtemelen konuşmazdı. Hatta bak bir gün ne oldu, anlatayım. Sağcılar yukarıdan geldiler tamam mı? Biz de aşağı dizildik. Pastanenin tam önüne. Yokuştan aşağı onlar bize bağırıyor, biz onlara. Baban ne bilsin slogan atmayı. Basıyor küfrü. Siktiğimin çocukları, göt herifler diye... Ben kenara çektim, dedim 'Abi böyle olmuyor. Politik küfret.' 'Politik küfür ne be?' dedi. 'Ne bileyim oportünistler de, revizyonistler de, faşistler de...' dedim. Bu birden koştu tamam mı, yumruğunu kaldırdı başladı bağırmaya 'Ağzına sıçtığımın oportünist, revizyonist, siktiğimin faşistleri gelin ulan!' Ha ha!"

Sessizce bakakaldım. Selo Abi'nin kahkahası da yavaş yavaş söndü böylelikle.

"Anladın değil mi? Beceremedi yine. Ama okumuş solculardan daha da solcuydu aslında. Kitaplardan değil direkt mahalleden öğrenmişti solculuğu. Gençtik tabii..."

"Hiç bilmiyordum. Babam solcu muydu yani... Ben muhafazakâr sanıyordum."

"Yani kendi öyle demezdi de solculara sahip çıkardı diyeyim. Kavgaya giderken baban varsa, kaç kişi olduğumuza hiç bakmazdık."

Selo Abi'nin yerinden çıkarken halı sularının oluk oluk aktığı avlunun tam ortasından yürüdüm. Bugün babamla tanıştım. Memnun oldum. Onu ne annem ne Jüli ne Ayten ne Tülay Abla ne Şevket Dayım ne de yarım yamalak çocukluk hatıralarım üstünden tanımlamaktan çıktım. Belki de aşksızlıktır bizim evi darmaduman eden. Annemi de babamı da. Babamın yaşlandıkça mahalleden su gibi çekilmesinin annemin su gibi evi basmasının sebebi de yine bu aşksızlıktı.

Dükkânla ev arasında sürüp giden günlerimin rotasını şu bir aşağı sokağa çekmemle babamı tanıdıysam, Taksim'e çıksam neler neler görürüm kim bilir. Yaşıtlarım evlenip barklandı. Hepsinin derdi boğazına kadar. Sevgi hariç. O bekâr ve dertsiz.

Benimse başka dertlerimin önünü kesen bir derdim var. Şu kepenk. Haftanın altı günü kaldırıp indiriyorum. Neyse ki dükkâna bulduğumuz son büyü çareleri ortamımı değiştirdi. Dükkânın rutubet kokusu bile yerini lavantalara bıraktı. Ucuz bir yenilenmeye girdik. Katalitiği girer girmez yakıp önündeki tele çay suyu koydum. Şu bekçinin eşinden para koparsam en azından elektriği öderdik. Allah bizi çarpsa dün gece çarpardı. Belli ki Allah'ın acıdığı kuluyuz. Zaten diyor muhtemelen, sabun gibi kader verdik bu kıza; fena kokmuyor ama eriyor, bir de ben çarpmayayım.

Dıngıl dıngıl dıngıl sesleriyle içeri girdi. Upuzun ince bir adam. Kumral, kulak hizasında saçları ve yine kumral bıyıkları var. Siyah

paltosu omuzlarını geniş gösterse de ince bacaklarına baktığında saniyesinde anlıyorsun öyle çok da yapılı olmadığını. Dükkândan içeri girmesiyle lavanta kokusu pıs diye söndü. Yerini ağır bir erkek kokusu aldı. Reklamlardaki tıraş losyonlarının kokusu burnumun direğini kırıyor ve bundan son derece mutluyum doğrusu.

"Hoş geldiniz."

"Merhaba. Zarf var mıydı acaba sizde?"

"Zarf mı?"

"Evet. Büyük boy."

"Yok maalesef."

"Yakında kırtasiye var mı acaba? Yağmur da yağıyor gerçi..."

"Şöyle ileride okul var. Onun hemen karşısında Sevda Kırtasiye var."

"Evet evet, biliyorum. Orada öğretmenim ben de. O tarafa dönmeyeyim bu havada."

"Yardımcı olamadım. Kusura bakmayın. Belki aşağıda vardır."

"Ne güzel dükkânmış bu arada burası da. Şemsiyeniz var mı bari?"

"Var tabii." Şevket Dayı'ya ve tanıdığına şükürler olsun. Siyah şemsiyeyi uzattım.

"Deneyelim. Ama dükkânda açmayalım. Uğursuzluktur. Buyurun."

Birlikte dükkânın dışına çıktık. Aynı çatının altına girdik.

"Sağlam."

Ellerimin, dizlerimin ve pek tabii sesimin titremesine engel olamadığım gibi ona hizmet etme isteğiyle dolmuştum birdenbire. "Aaaa," dedim "bir dakika. Şurada zarf olacaktı." Annemin fişler için ayırdığı zarfları bir iki şeyi devirdikten sonra buldum. "Buyurun... Şanlısınız." Gülümsemesiyle yüzlerce mum aynı anda yanmış gibi aydınlandı dükkân. "Ah! Yanlış yere yazdım. Bir tane daha

alabilir miyim?" dedi. "Tabii..." Gönderen: Ercan Karlı. Borcunu sordu. İnsan kilitlenip kalıyor.

Para hesabımızı kestikten sonra teşekkür edip iyi günler dileyerek dükkândan çıktı. Dalyan... Dıngıl dıngıl dıngıl sesleriyle kalakaldım.

Ev içinde açılmayan şemsiye sokakta açılırsa uğur getirir mi? Öyle olsa bunca insan, hepimiz birden mutlu olmaz mıydık? Kimler kimler şemsiye açtı sokakta da yine mutlu olmadı? Biz olur muyduk? Kadir'den beri kalbimin attığı olmamıştı. Doğan'ı saymıyorum. Doğan'da kalbim attı doğru. Hani çok koşarsın da kalbin güm güm atar ya... Benimki öyle attı. Neyden kaçıyordum, nereye gidiyordum bilmiyorum ama kalbim atıyordu. Şimdiyse durduğum yerde atıyor. Televizyon ekranlarından buraya düşmüş Dalyan. Öğretmen mi, müdür mü? Kesin müdürdür. Gerçi müdür olmak için çok genç. En iyisi Ayten Abla'nın torununun Dalyan'ı sorup soruşturmak.

Büyük yokuşa doğru bağırasım vardı. Gözünü sevdiğimin oportünist, faşistleri bu yumruk kadar kalbim var benim, nah indiririm!

ben de memnun oldum

"Anne?"

"Annen ölsün."

"Tövbe de."

"Ne, anne anne anne... De ne diyeceksen? Dönüp dönüp bakmaktan fıtık oldum."

"Sen mesela babam yerine Adnan Gürses'le evlenseydin ne olurdu?"

"Sana da iyi ki bir sır verdik."

"E kimse yok ki burada. Merak ettim. Ne olurdu? Hiç düşünmedin mi?"

"Düşünmedim."

"Bir düşünsene."

"Mihrap, düşünecek o kadar şey var ki... Ben yarın ne yiyeceğimizi düşünüyorum."

"Hadi, bak sinirlenme. Asiye Gürses. Nasıl olurdu?"

"Adnanların soyadı Gürses değil ki?"

"Gerçekten mi?"

"Tabii, Hasırcıoğulları mı ne öyle bir şeydi."

"İsabet olmuş o zaman değiştirdiği. Mutlu olur muydunuz acaba?"

"Canım herkes bir zaman mutlu olur."

"Sonra olmaz mı?"

"Öncesini sonrasını bilemem de bir yerde mutsuz olur tabii. Her şey insanlar için."

"Bence insanlar giderek daha mutlu olabilirler. Pirinçten taş ayıklamak gibi düşün."

"Sen mutlu filan mı olmaya çalışıyorsun Mihrap?"

"O nasıl soru anne? Yasaklıymış gibi."

"Yok, ne demek istedim anladın sen. Doğrudan anlatsana."

"Muhabbet olsun diye şey yaptım. Seninle de konuşulmuyor."

"İyi iyi, tamam. Nasıl olurduuuuuu? Şimdi Hasköy'de olmazdık."

"Nerede olurduk?"

"Bilmem. Etiler'de falan olurduk belki. Sen olmazdın belki de."

"Hayda, o niyeymiş?"

"E adamın çocuğu yok. Kendi kendime mi yapacaktım seni?"

"Anladım. Peki şimdiki aklın olsa, gidip konuşur muydun?"

"Mihrap... Sen birine mi âşık oldun? Öyleyse git söyle, beni de yorma böyle tavuk gibi tiftik tiftik ettin. Heyheylerim üstümde bugün zaten."

"Galiba."

"Hangisine galiba? Heyheylerim üstümdeye mi?"

"Ona da ama... Anne galiba âşık oldum."

"Gerçek birine mi?"

"Nasıl?"

"Yani televizyondan birine mi? Gerçek birine mi?"

"Anne poster yaşını geçtim ben. Yanlış anlama da."

"Niye yanlış anlayayım canım. Sen beni nasıl dinliyorsun? Kimmiş?"

"Daha çok başındayız aslında."

"Ha ciddi ciddi biri var yani? Ne zaman oldu?"

"Dün. Buraya geldi. Zarf alacakmış."

"Ne işi var canım zarfın burada?"

"Tabelamıza bakarsan vitrini söküp atmak gerekir anne. Ne sattığımız belli mi Allah aşkına?"

"E, sonra ne oldu, sen zarfın burada ne işi var deyince?"

"Öyle demedim. Senin fişleri biriktirdiğin zarflardan birini verdim."

"Sonra?"

"Sonra adresi yanlış yere yazdı. Bir tane daha istedi. Allah'tan vardı üç tane. Verdim. Bizim ilerideki okulda çalışıyor. Öğretmen. Emre'nin okulunda."

"Neymiş adı?"

"Ercan. Ama ben Dalyan diyorum."

"Bak, sen... Bitti mi?"

"Yok, canım. Dedim ya daha çok başındayız. Bir şekilde görüşmeye başlasak, ne güzel olurdu."

"Git Emre'yi al okuldan. Tanış."

"Yok, canım, çocuğum filan sanır."

"Doğru o da. O zaman okul çıkışında bekle. Ay, şu yaşta ne yaptırıyorsun Mihrap bana?"

"Ben aslında bir plan yaptım. Diyorum ki ben bir güzel, uzun mektup yazayım. Emre'ye vereyim. O da götürsün ona versin. İsterse gelir."

"Küçücük çocuğu mu alet edeceksin bu işe Mihrap? Ben de seni akıllı sanırdım. Emre, üst kattan alt kata bir kase yoğurt götüremiyor. Geçen hafta gidip mayalanmış yoğurdu Han Bey'e götürmüştü. Hatırlasana."

"Of, evet... Emre'yi bu akşam eğitmeye başlasam, anlayana kadar yaşıtları ortaokula geçer, adamın tayini çıkar. Ne yapsam?"

"Sen mi gençsin ben mi? Mektubu filan bırak. Git çık karşısına. Dükkân üstüne bu kadar düşünmedik biz."

"Daha neler? Mektup kalkan gibi olacak bana. Olur da ne bi-

leyim hayatında biri varsa, istemezse, yumruk yemiş gibi olmayacağım. En fazla cevap gelmez. Kötü bir şey yazsa da burada oturur ağlarım senin yanında."

"Benim yanımda ağlama da..."

"Lafın gelişi. Sence nasıl yollayayım?"

"PTT'yle yolla."

"Doğru. Plan kuracağım derken, aklıma gelmedi."

"Üç beş güne gider. Nedir yani hemen şurası. Üç beş güne de cevap gelir, gönlü varsa."

"O zaman hadi yazalım."

"Burada yollarımız ayrılsın mı kızım? Otur yaz ne yazıyorsan. Ben Tülay'a geçeceğim. Gelirken söz verdim."

"Aslında Jüli ne şiir yazar."

"Bırak kadını. Bir gün cin çağırmaya gel diyoruz, bir gün Mihrap âşık oldu, şiir yaz diyoruz. Otur, yaz. Ben çıkıyorum."

Bunları da ayıkla diyerek, bir büyük poşet telayı kucağıma bıraktı. Bazılarının ucu kaçmış. Ucu kaçanlardı, yumuşaklardı, sertlerdi, aralarında ton farkı olanlardı derken önümde öbek öbek ayırdığım telalar parmaklarımı zımparaladı. İnsan çocukluğundan beri içinde olduğu şeye hâkim olur. Doğalında bir uzmanlık geliştirmiş olmam gerekirdi. Tam karşı duvarda duran kurdele rafıyla ilgili çocukluğumdan hatırladığım en net şey, ben henüz altı yaşında bile değilken, Sevim Abla'nın nişanı için bizden "yutmalık kurdele" almasıydı. Ben yapsam bin dayak yerdim, koca koca kadınlar yutmalık kurdele alıp üstüne para vermişlerdi. Akıl alır gibi değil. Hemen yanındaki duvarda göstermelik astığımız goblenler var. Eskiden, en çok parayı goblenlerden ve astarlardan vurmuş bizimkiler. Sonra sonra ilgi düşmüş. Dönemde bir kez okuldan ödev verilirse, satış olmaya başlıyormuş. Annem de mahalledeki okulun iş teknik öğretmeniyle görüşmüş. "Ödevi vermeden iki hafta önce

bizim dükkâna gelip bir çayımızı için hocam," demiş "çocuklar almaya geliyor, yok demeyelim. Siz hatırlatın da ben ona göre getiririm," demiş. O gün bugündür de yılda bir kez, şimdi adını unuttum, iş teknik öğretmeni dükkâna gelir. Muhakkak çıkışta bir iki şeye dokunup "Ne güzelmiş," der annemden de hediyeyi koparır gider. Bir hafta sonra cama "Goblen satılır" yazarız. O ay paraya para demeyiz. Goblenlerle anım da budur. Yirmi beş metrekarelik dükkânımızın en sevdiğim iki rafıysa tam arkamdaki iç çamaşırları ve yünlerin olduğu raflar. Memelerim çıkmadan önce en büyük boy sütyeni kafamdan geçirip giyer, içini de yünle doldururdum. Anneme yakalanmadan icra ettiğim tek oyun buydu. Hayatım boyunca. Şimdi bile tutamadım içimde. Anında yumurtladım. Şimdi şu mektubun karşılığını sorup duracak, hafif üzülürsem başımı omzuna da yaslayamam. Öyle annelerden değil benimki. Tam da bu sebeple büyük boy defterden kopardığım sayfaya farklı bir giriş yaparak yazmaya başladım. Trafik kazası gibi olsun ya da panayır açılışı gibi fark etmez. Yeter ki Dalyan bu yana dönsün. Bana.

"Sevgili Dalyan,

Hayatınızın tehlikede olduğunu bilmeniz gerekir. Benim sevdiğim hemen herkes öldü. Babam, Muzo Abi, Mehveş Hala, Aliye Rona, Zeki Müren ve daha nicesi... Bunu bir işaret kabul edersek, sizinle kısa zamanda sohbet etmemizin iyi olacağını düşünüyorum."

Özgüvenle başlayan mektubum Dalyan'la aramdaki sınıf farkını açıklama gayretimle beraber, bir yardım kuruluşuna yazılmış ihtiyaç beyanına döndü. Orta-alt sınıf mücadelemizi anlatarak onu dürüstlükle etkileyeyim derken, bizim de bir arkamızın olduğunu da belirtmek amacıyla, kızlardan bahsedeyim dedim. Her birine bir sayfa ayırmamla beş sayfa, girişi sonucuyla yedi sayfalık mektubumu "Haberinizi bekliyorum. Sevgilerimle... Mihrap.."

diye tamamladım. Öbek öbek, yerde yatan telaların üstünden hop diye atlayıp kasanın yanındaki tek zarfı aldığım gibi, ezberden, alıcı bilgilerini dolduruyorum. Tam zarfı yalayıp kapatacaktım ki, atmakta olduğum müthiş romantik gol karşılık bulsun diye açıklama ihtiyacı hissediyorum. Zarfın iç kısmına, "Normalde zarf satmıyoruz. İkisini size verdim. Bu da kalandı" yazıp kapattım. Bak şimdi aklıma takıldı. Ben bu adamdan zarf parası aldım. Yarın gelip demez mi, madem satmıyorsunuz, bana niye sattın diye. Neyse yeter ki desin, yeter ki gelsin. Gelme sebebiyle değil de gelip gelmemesiyle ilgileniyorum.

Mektubu kotumun arka cebine koyup ortalığı toparlamaya başladım. Telaları yerden alıp kurdelelerin hemen altındaki astarların yanına sıkıştıra sıkıştıra dizdim. Ton ton... Annem söylemezse, asla aklıma gelmeyecek vitrinin tozunu aldım. Yetmedi çıkıp tabelamızı sildim. O da olmadı dükkânın önünü süpürdüm. Zımparalanmış parmaklarımla, tutulmuş boynuma ek olarak, ağrıdan kopmuş bacaklarım var artık. Son güç en üst raflara atıverdiğimiz kutuları indireyim de lazım olmayan şeyleri bir elden geçireyim dedim. Akşama doğru vitrindeki mumları yaktım. Hava hepten erken kararıyor artık. Kapı açıldığında içeri giren rüzgârla vitrindeki mumlar her seferinde sönüyordu. Kırmızı astardan bir parça kesip vitrinin açık tarafına perde gibi gerdim astarı. İşini aşkla yapmak böyle oluyormuş demek.

O kadar yorulmuşum ki dilim damağıma yapıştı. Bir yıldır yapmadığım işi yaptım yarım günde. Demek benim bu tembelliğim gelip yine aşksızlığıma bağlanacak, tembelliğimden kaynaklanan yarı mutsuzluğum dönüp dolaşıp yine aşksızlığımla açıklanacakmış. Kasanın arkasına kurduğumuz mini mutfağımızı karıştırıp biraz çerez buluyorum. Keyfim yerine geliyor. Çiviye asılı abur cubur poşetinin içinde portakallı Tang görmeyeyim mi? Bir litre

suyu anında ziyan ediyorum. Annem hayatta içmez. Damağında gıcır gıcır bir tat bırakıyormuş bu toz içecekler. Normal portakalın suyu mu çıkmış? Kötü şaka değil. Annem Tang üreticilerinin kötü kalpli tüccarlar olduğuna inanıyor. Ona göre hep, milenyum zırvalıkları bunlar işte. Annemin şimdi duvarda asılı duran bu fosforlu yün kaşıklığı eskiden mutfak önlüğü olarak kullanıyordu. Sonradan öndeki iki cebin yanına iki cep daha dikip kaşıklık yaptık.

Pembe plastik uçlu kaşıkla, dükkânda kimse olmadığından rahat rahat, tıngır tıngır karıştırdım meyve suyunu. Yalan da olsa vitamindir.

Sabahtan beri içinde sırasıyla çay, su, çay ve su içtiğim bardağa portakal suyumu doldurup dükkânın önüne geçtim. Günün en güzel saati: Dükkânı kapatmaya on kala.

Bence insanlar evini de kapatabilmeli. Her gün olmasa da zaman zaman. Belki sık sık. Belli zamanlarda. Zamanının geldiğini bilmeli. Tüm sesler kesilecek diye bilmeli. Biraz uzaklaşacak, bunu bilmeli. Kepenkleri indirebilmeli. Oradan çıktığında, gidebileceği daha da güvenli bir yeri daha olduğunu bilebilmeli. En olmadı akşam üstleri sahte portakal suyu içip benim gibi kafayı bulabilmeli. Sigaramı yere atıp topuğumla söndürüyorum. Nasılsa yarın ben süpüreceğim. Dükkânı kapatmak için ayağa kalkıyorum. Dalyan'la göz göze geliyoruz.

"Merhaba, nasılsınız?"

Bana söylüyor.

"İyiyim, çok teşekkürler... Siz?"

"Ben de iyiyim. Kapatıyor musunuz?"

"Neyi?"

"Dükkânı. Kapatıyorsunuz galiba. Işıkları söndürmüşsünüz."

"Yok, hayır. Bizim borç... Borçlara tepki olsun diye. Genel yani, tüm borçlara."

"Anladım. Yarın vaktiniz olur mu? Ben okul çıkışı aşağıdaki parkta oturuyorum. Eşlik etmek isterseniz sevinirim."

Gerçek vitamin alıyorum.

"Ben de çok sevinirim."

kalbim geniş, unutmuyorum

Halıcıoğlu'na inen yokuşun dibindeki Halıcıoğlu Pastanesi'yle Asil Market'in hemen arasındaki bankta bekliyor beni. Varmama iki dakika var. Sarı bir kazak giydim bugün. Altıma da yeni bir kot pantolon çektim. İlk kez giydiğimden içine zor girdim. Ama "İki yıkamayla açılır," dediler. Dert değil. Zaten 53 kiloya düşmüşüm. Âşık olduğumdan beri her yere koşuyorum. Bakkala bile koşarak gidiyorum. Hatta inanmazsınız, dükkâna giderken tırmandığım yokuşu bile bir koşuda bitiriyorum artık. İçimde engel olamadığım bir fırtına var. Ama ne güzel fırtına... Hani bazen çok şiddetli yağmurlar yağınca "Of, şimdi evde olmak vardı..." diye içinden geçirirsin ya, heh öyle! Fırtına var ve ben evimdeyim. En azından bence.

Ayten Abla'nın kızı Gülsüm'den arakladığım kırmızı paltom, yalnızca bir psikiyatristin verebileceği özgüveni pompalıyor bana. Paltomun eteklerini attıra attıra yürüyorum. Sanki bu sokakların gülüyüm. Tesadüf bu ya parfümüm de gül kokuyor. Saçlarımın arasına bile sıktım. Kuaför Türkan'a yaptırdım saçlarımı. Aralara sarı gölge attı geçen hafta. Beş yaş gençleştim valla. Yüzüm hafif hafif kırışıyormuş, kime ne? Saçlarım var bir kere. Balkanlardan gelen soğuk hava dalgaları, saçlarımı kırmızı paltomun üstünde efil efil sallandırıyor. İşte şimdi o reklamlardaki kadınlar gibi oldum. Artist Mihrap yolda. Artist Mihrap modaya uydu. Artist Mihrap ilk kez biriyle çıkıyor. Artist Mihrap âşık oldu.

Yokuşu tıkır tıkır indikten sonra yavaşladım. Şu kısa topuklu ayakkabılar fena vurdu. Terledim mi ne? Aman kokmayayım yanında. Bir derin nefes aldım. Taksi durağının önünden geçerken hâlâ üç yokuş çıkmış gibi oluyorum. Doğan, bu durağı bırakmış ama arkadaşları burada ne de olsa. "Ne de süslenmiş..." diye geçirecekler içlerinden diye korkuyorum her seferinde. Dalyan buluşmak için başka bir yer seçseydi keşke. Neyse. Bir şey yapmayacağız ya, alt tarafı bankta oturup iki laf edeceğiz. Hem kaç yaşında kadınım canım. Bu hayatı yaşamak benim de hakkım. Yirmilerimde yaşamayı ertelediğim gençliğimi şimdi yaşasam kime ne zararım olur? İnsan ortalama altmış yıl hayatta kalıyor. Olur da otuzlarımın başında yaşamaya başlarsam, otuz yılım daha var demektir. Bana yeter.

Taksi durağındakilere bakmadan geçip gidiyorum. Babam hakkında birkaç gün öncesine kadar ne kadar şey biliyorsam Doğan hakkında da o kadarını biliyorum. Geceleri taksiye çıkan, gündüzleri uyuyan, akşamları yemek yiyen bir eski koca. Gündüzleri çalışan, geceleri uyuyan, akşamları yemek yiyen bir rahmetli baba. Babamla ilgili beş şey hatırlıyorum, o da hayal meyal. Babam hep gidiciydi. Yani öteki dünyaya değil. Her an bir şey olacak ve kalkıp gidecek gibi bir ayağını altına kıvırıp otururak televizyon izlerdi. O aralar, kim olduğunu hatırlamıyorum ama sürekli anlatılan bir hikâye vardı ve canımı fazlasıyla sıkıyordu. Bir gün bir adam, aniden dut yemiş bülbüle dönmüş. Günlerce hiç konuşmamış. Sonra bakkala diye çıkıp bir daha dönmemiş. Bir daha ne gören olmuş ne duyan. Ben de bu yüzden hiç durmadan ona meyve getirirdim, su getirirdim, hamurişi getirirdim. Hizmetten memnun kalırsa gitmez gibi gelirdi. Ayrılığın içgüdüsel olduğundan eminim. Çünkü o sırada, o yaşta, o tecrübesizliğimle içimde babamın bizi terk edeceği korkusu vardı. Bir keresinde genel sessizliğinden daha

suskun bir şekilde televizyon seyrediyordu. Sırf terk etmesin diye mutfağa gidip mandalina istemiştim annemden. Babama soymuştum. Bileklerimden mandalinanın suyu akıyordu. Ben babama yeterince hizmet edersem, babam beni sever, beni severse, bizi terk etmez gibi gelmişti. Yıllardır mandalinayı ağzıma almayışımın gizli sebebini geçen sene çözmüştüm ve bir tabak mandalinayla kutlamıştım. Ben anladığımda hafifliyor. Hafiflemesi için anlamam gerekiyor. Mesela Doğan'ın beni neden aldattığını anladığımda da geçmişti. Öteki türlü taksi durağının önünden geçerken kalbime iğneler batardı. Bunun adı mandalina kuralı! Acı çekiyorsam kesin anlamadığımdandır.

Bankların sırasına doğru yaklaştığımda kalbim, ağzıma çıkacak gibiydi. Böyle bir şeyi en son ne zaman yaşadığımı çok iyi biliyorum. Şimdi size anlatacağım hikâye tanıdık gelecek. Ama bilmiyorsunuz. Sanırım bizim ailede herkesin travması deniz yolculuğuna dayanıyor. Babam, altı yaşıma girdiğimde bizi tatile götürmeye karar vermişti. Riva civarında bir yere gidiyorduk. Camları bizim tuhafiyenin reklamıyla kapalı kamyonetin arkasına doluşmuştuk. Ayten Abla, annem, Lütfiye Teyze, Jüli ve Ahdım Abla. Ahdım Abla Lütfiye Teyze'nin beşinci kızı. Annesi, Ahdım Abla doğduğunda demiş ki "Ahdım olsun, bir dahakine erkek olacak." İki kez daha bu ahdı çiğnemiş. Sonra da yumurtalarını bağlamışlar. Mahalleye batıl inanç şiddetinde yayılmıştı o zamanlar. Biri "Ahdım olsun!" deyince hemen durdururduk onu. "Aman," derdik "ağzından yel alsın..."

İşte ekip bu. Diğerlerini biliyorsunuz zaten. Kamyonetin arkasında karanlıkta tangır tungur giderken babam virajı alamamış ve sert bir fren yapmıştı. Kaza mı oluyor, uçuruma mı sürükleniyoruz, birine mi çarptık çarpıyor muyuz, hiçbir fikrimiz yoktu.

Fakat bir şeyler oluyordu ve az sonra daha büyük bir şey olacaktı, belliydi. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordum ve tüm organlarımı tek tek hissediyordum. İşte midem kasılıyordu, heh kalbim atıyordu ve ahhhhhh başım patlıyordu! Şimdi de öyleyim. Belki hayatımın büyük kazası gerçekleşecek belki küçük sıyrıklarla atlatacağım belki de yan yana geçip gideceğiz. Bilmiyorum. Ama midem kasılıyor, kalbim atıyor ve başım patlıyor. Dalyan'ı görene kadar.

Bankta oturmuş elindeki kitabı okuyor. Upuzun bacaklarını üst üste atmış. Kahverengi kadife ceket takım giyiyor. İçinde de siyah balıkçı kazağı var. Kahverengi bıyıkları ve kitabıyla tam bir üniversiteli solcu gibi duruyor. Yumruğunu sıkmasına gerek yok, onu böyle de tutuklarlar. Ama ben müsaade etmem.

Yanına kadar gitmeme rağmen kafasını kitaptan kaldırmayınca mecbur selam verdim. "Merhaba..." Başını kaldırdığı anda arenada gizlenen bir palyaço okunu bana sapladı. Bilir misiniz bilmem... Geçen gün haberlerde gördüm. Matador ve boğa, arenaya çıkmadan önce kısa boylu palyaçolar meydana çıkar, insanları güldürürmüş. Sonra boğa meydana salındığı zaman da bu palyaçolar gizlendikleri yerlerden boğalara küçük kancalı oklar fırlatır ve onları yaralarlarmış. Haber bittiğinde spiker bir laf etmişti. Hatırlıyorum. Demişti ki "Aslında bu kısa boylu palyaçolar kötü niyetli değil. Niyetleri boğanın bağırsaklarını temizlemek." Asıl amaç o değil tabii, boğa kan kaybetsin, öfkeden iyice çıldırsın istiyorlar. Çok mutlu olmakla çok sinirlenmek aynı gibi gelir bana. İkisinde de harekete geçerim. Oklar saplandı. Elbette öfkeli değilim.

Yan yana oturduk. Kitabını kapattı. "Çok severim," dedi "hiç Zarifoğlu okudun mu?" "Yok," dedim. Yoktu çünkü. Dediğim anda da dediğime pişman oldum. Okumuş etmiş. Zıtlar birbirine âşık olsa da aşk ortaklık ister. Ne bileyim, utandım. Zaten okulda da böyleydim ben. Demek benle ilgili değil öğretmenlerle ilgili. Ne

zaman bir öğretmenle konuşsam utanıyorum. Bana hep bildikleri şeyleri sormaları tuhaf geliyor. Edebiyat öğretmenisin yani. Soru mudur bu? Hiç de bir öğretmen çıkıp demiyor ki "Ben de bu sorunun cevabını bilmiyorum. Sence ne?" Her şeyin cevabını biliyor ama soruyorlar. Dalyan da öyle. Mesleki hastalık.

"Çok severim ben... Bak çok güzel bir dizesi var: 'Bir kalbiniz vardı, hatırlayınız' Ne güzel değil mi?" "Unutanlar için güzel."

Bunu söylediğimde gülümseyip kitabı kıvırıp ceketinin iç cebine alıyor. Ne anlamalıyım bilmiyorum. Sanırım ortaklığımız buraya kadardı. En iyisi semtten konuşmak.

"Ne kadar zamandır buradasın?"

"Dört ay oldu. Yeni atandım. Sen?"

"Ben direkt buraya atandım. Yirmi dokuz sene oldu."

"Hiç başka bir yere gitmedin mi?"

"Bir üst mahallede yaşadım iki sene. Arada da Taksim'e gittim geldim. Bazı yazlar da Avcılar'da İ.E.T.T Kampı var. Oraya gittik. Neşe Teyze'nin kocası şoförddü. Onlar götürürdü. Sonra onlar aile boyu vefat etti. Allah kalanlara uzun ömür versin. Sen neredeydin? Yani buraya taşınmadan önce?"

"Ben dört sene doğuda çalıştım. Şırnak'ta bir köy okulunda. Mecburi hizmet bitince buraya atandım. Alıştım ama, güzel yer. Sen neler yapıyorsun? Dükkân sizin galiba değil mi?"

"Evet, babamdan kalma. Çocukluğumdan beri yaptığım tek iş. Annem de geliyor dükkâna arada. Yaşlandı o şimdi biraz. Ama geliyor yine. Yokuş çıkmak gerekiyor bizim dükkâna geçmek için. Zorlanıyor."

"Annenle mi yaşıyorsun?"

"Tabii..."

Bu soruyu sorduğunda korkmadım değil. Yani ayrı yaşama şansım var gibi mi duruyorum? Yoksa kadınların ayrı yaşayabileceğine

mi inanıyor? Belki de az önce iki yıl yukarı mahallede yaşadım dediğim içindir. Evlendim boşandım diyebilsem ya keşke... Ama ya o evlenip boşanmadıysa? Şartlar eşit değilse? Modern adam gerçi, ona mı takılacak? Kestirmeden özetlemek en iyisi. Bence insanlar tanışırken birbirleriyle her şeyi paylaşmalılar. Hatta ne zaman ayrılacaklarını bile. Mesela Doğan'la ayrılacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Minibüse binmek gibi düşünün. "Buradan bir Kasımpaşa uzatır mısınız?" İnsanlar da ilişkinin başında aşağı yukarı bir tahminle ne zaman ayrılacaklarını söylemeliler. Böylece müsait bir yer gelince, gönül rahatlığıyla ve ederince ödeyip inerler. En iyisi söylemek...

"Ben dulum ama çocuğum yok. Evlenip boşandım. Şiddetli geçimsizdik."

Sessizce gözlerimi gözlerine diktim. Hayatımın en utanmaz ânı. Bir soru sorduğumu anlayacak kadar akıllı, eğitimli, görmüş geçirmiş, kültürlü bir adam belli.

"Benim de yok çocuğum. Gerçi evlenmedim ben." Güldü.

"Ne öğretmeniydin sen?" Burcuna kadar biliyorum ya neyse... Akrep erkeği, tutkulu ve kıskanç olurmuş. Jüli anlattı.

"Edebiyat. Ama bu okulda sağlık derslerine de giriyorum."

"İyidir sağlık," dedim "hem edebiyatla sağlık yakın sayılır değil mi?"

"Evet, tabii... İkisi de insanla ilgili. Seneye bir öğretmen atanacak galiba sağlık için. Bakalım kısmet. Teklifimi kabul ettiğin için teşekkür ederim. Seni merak ettim tanımak istedim. Sen beni neden tanımak istedin?"

Gözleri tuhaf bir yeşildi. Ama baktıkça tanıdık gelmeye başlıyor. Her sabah camın önünden kazıdığım güvercin kakalarının içinde de bu yeşilden oluyor bazen. Ne güzel, diye geçiriyorum içimden, kuş gibi.

"Bilmem. Bilsem merak etmezdim."

"Yanlış anlamadın değil mi?"

"Bileyim istedim. Yani arkadaş oluruz filan sanki. Olursa... Bilemedim şimdi."

Gülümsedi. Keşke gülümsemekle kalsa, bir de ona yakın olan sağ koluma dokundu. Omzumla dirseğimin tam arasında kalan yere, iki kez aşağı bir defa da yukarı doğru. Karnım içime doğru çekiliyor. Sanki az sonra fotoğraf çekileceğim ve yüzde yüz en güzel ben çıkacağım gibi bir his.

"Allah!" dedim.

"Nasıl?"

"Allah... vardır. Sence?"

"Immmmm... Bence de. Yani bir enerji kesin var."

Açıkçası neye inandığı umurumda bile değildi. Ben karnımdaki boşluğa inanıyordum. Az önce bana dokunduğu eline inanıyordum. Allah'ın varlığıyla ilgili de bir kaygı duymuyordum. Annemden öğrendiğim bir şey var. İnsanlarla bir siyasetten bir de dinden konuşmayacaksın. İkisi de don gibidir der. Herkesinki kendine.

"Sen neden boşandın? Ne zaman?"

"İki yıl önce boşandık. İnternet yüzünden."

"İnternet yüzünden mi?"

"Evet. Evet. İngilizce öğrenmeye başlamıştı Doğan, eski kocam yani, sonra internette yabancı kadınlarla konuşmaya başlamış. Doğan'ın amcasının oğlu Aykut muhasebeciydi. Ofisi vardı. Doğan da onun yanına girmeye çalışıyordu. Sürekli ziyarete giderdi onu. Orada internete girmeye başlamış. Sonra yabancı kadınlarla konuşmaya başlamış. Bizim gelin yakaladı. Tek tek kâğıda yazdı da bana verdi. 'Abla, böyle şeyler yakaladım. Aklında olsun...' diye. Ben de Ahsen'e okuttum. Onun dili vardı. Hepsini Türkçeye çevirdi. Akşam Doğan geldi. Açtı. Dünyada bir o çalışır gibi çalışırdı.

Daha doğrusu dünyada bir o çalışır gibi yorulurdu Doğan. Yemeğini verdim. Çayını verdim. 'Benimle konuşmak istediğin bir şey var mı?' dedim. Duraktaki Eşref Abi'nin nasıl herkesi kazıkladığını anlattı. Dinledim. 'Başka?' dedim. Borçlarını anlattı, aslında çok akıllı adam olduğunu ama işte okul okumadığı için süründüğünü aslında çok iyi yerlerde olması gerektiğini, Aykut'un yanında işe bi' girebilse hayatımızın değişeceğini anlattı. Hepsini dinledim. İlk konu hariç hepsine hâkimdim zaten. Sonra dedim ki, 'İngilizce nasıl gidiyor?' 'Aman,' dedi 'çok iyi...' Tüm gün arabanın torpidosunda duruyormuş kitabı, açıp açıp okuyormuş sıra beklerken. Öğreniyormuş da. Bir seneye çözermiş o işi. 'Bugün,' dedim 'Ahsen'le konuştum. Bir kitap getirdi. Bir günde çözüyormuşsun olayı. Onu vereyim yarın sabah. 'Olur valla sağ olasın Mihrabım,' dedi. Aşktan değil. Alışkanlıktan."

Ben Doğan için eve alınmış elektrik süpürgesiydim. Afili bir mutfak robotuydum. İyi marka sayılacak bir çamaşır makinesiydim. Marka adımdı Mihrabım.

"Sabah ona bir çanta hazırladım. Yemeğini koydum. Bir de Ahsen'in Türkçeye çevirdiği konuşmaları koydum içine. İki saate kalmadı geldi kapıya. 'Ben ayrılıyorum' dedi 'gelemezmiş böyle antin kuntin işlere' dedim ki 'Sen ayrılmıyorsun Doğan, ben ayrılıyorum. Bu defteri ne diye koydum çantaya?' 'Yarın mahkeme gidiyoruz,' dedi."

"O mu boşanma davası açtı yani?"

"Öyle oldu."

"Neden?"

"Çünkü yakasına yapışmak istemedim. O zaman bir süreliğine de olsa yüz yüze gelecektik, daha doğrusu yüz göz olacaktık. Bıraktım gitsin."

"Mutlu musun peki şimdi bu kararından?"

"Mutlu değilim ama memnunum. Senin nasıl hayatın?"

"Benim... Normal şeyler."

"Benimki normal değil miydi? Valla bizim mahallenin yarısı böyle. Buralar hep böyle aldatılmış, bir şekilde terk edilmiş insan dolu. Sırf bizim sokakta üç kişiyiz. Biri boşanınca boşanmak normalleşiyor. Biri aldatılınca aldatılmak normalleşiyor. Biri dayak yiyince dayak... Başka türlüsü varsa bizim pazara gelmiyor."

Tek başıma güldüm. Çenem düşecekti konuşmaktan. Bu son lafı etmesem fena olmayacaktı ama çok iyi gidiyordum. Yıllardır kimseye böyle açıklıkla hiçbir şeyi anlatmamıştım. İçim o kadar rahatlamıştı ki kısa bir süreliğine âşık olduğumu unutmuşum. Ne var ne yoksa konuşasım, bildiğim tüm kelimeleri cümle içinde kullanasım geliyor. Dalyan gülümseyerek yine omzuma dokunana kadar.

"İstersen, sana buraları gösteririm bir gün," dedim.

"Olur, çok isterim. Cep telefonun var mı?"

"Var." Modernizm artık bana da uğramalı. Hem alırım yani bir cep telefonu. Nedir yani?

"Numaranı kaydedeyim?"

"Sen söyle ben aklımda tutarım. Eve gidince kaydederim."

"Aklında tutabilecek misin ki?"

"Ben hiçbir şeyi unutmam Dalyan."

"Dalyan?"

buradan sadece kara tren geçer

Mahalleye Azrail dadandı. Daha Muzo Abi'nin ölümünü sindirememiştik ki Asım'ın ölüm haberiyle darmaduman olduk.

Mahallemizin bir haritası çıkarılsa, kesin diyorum bakın, sokakların, yokuşların ve mezarlıkların yanında Asım'ın evi de gösterilir. Asım'ı anlatırken söyleyeceğiniz ilk dört şey arasında mutlaka ve mutlaka onun yaz kış bir aslanla gezdiği olmalıdır. Bu duruma hepimiz alışmıştık. Bizim için Asım'ın aslanı aslan bile değildi, Şahin'di. Bunca yıldır tanıyorduk Asım'ı bir kez olsun Şahin'i çalıştırmadı. Kendisi bir bakarsın ayakkabı boyacısı olurdu, bir bakarsın yeni açılan markette kasiyer, bir bakarsın meyhanede şef garson. Ama Şahin'i ele güne rezil edip küçük düşürmez, çocukların maskotu hâline getirmezdi. Bütün gün küçücük evin koca bahçesinde sinek avlayan Şahin, akşam oldu muydu, Asım'ın yanında ayaklarını yere bam bam vurur gibi yaparak, ama hiç ses çıkarmadan Hasköy sokaklarında cirit atardı.

"Nereye gömeceğiz şimdi bu adamı?" dedi Mürteza Abi.

"Anasının koynuna gömeceğiz, daha nereye olsun?"

"Olmaz öyle iş," diye karşı çıktı Rüstem Amca. Ölü üstüne ölü konmazmış. Dakikalar boyunca ne kadar zaman sonra bir ölünün üstüne başka ölü konulabileceğini konuştuk. Rüstem Amca'nın mahallede hep bir ağırlığı olmuştur. Mahallemizin tarihi, aslında tek, meyhanesini işletir. Koca bir göbeği ve hep terli, hep kırmızı

bir suratı var. Fakat ağzına rakı sürmez. Ilginç bir Müslümanlık deneyimi yaşatır mahalleliye. Allah'ın meleklerinden biri gibi görünür. İnsanları günaha adım adım yaklaştırır, ama kendisi günaha yanaşmaz.

Hepimiz Asım'ın üzüm asmaları ve dut ağaçlarıyla dolu bahçesinde çaresizce onu gömeceğimiz yeri düşünüyoruz. Tülay Abla, Asım'ın kime yaptığını bilmediğimiz salıncağını bir ileri bir geri sallayarak, "Mezar yerleri de ateş pahası.." dedi. Bunu dediği anda, Rüstem Abi'den yana olan mahallelimiz direksiyonu Mürteza Abi'nin açtığı yola doğru kırdı. "Aman, canım.." dediler "en güzel yer annesinin yanı. Doyamadı zaten annesine." "Hem," dediler "zaten üstünden kaç sene geçti canım, kemik kalmamıştır orada."

Annem yanımdaki sandalyede oturuyordu. "Olmaz öyle şey!" dedi. "Çocuk boyacılık yaptı, komşuyuz diye ayakkabılarınızı boyattınız bedavaya. Asım şu torbalara el at. Asım bizim musluklar bozuldu bi' baksan ya... Asım şuraları bi' boyasan ya para girer cebine diye iki kuruşa çalıştırdınız. Bir sokak dolusu insan şuncacık oğlanı gömecek yer mi bulamayacağız?" Annemin sözleri masaya saplanan bıçak gibi oturdu orta yere. Derin bir sessizlik oldu. Sadece on saniye sonra "Erkek misiniz siz de?" diye kafasını yana çevirerek söylendi. "Ayıp oluyor Asiye Abla. Biz de yolu yordamı neyse onu düşünüyoruz," diye çıkıştı Rüstem Abi. Bahçedeki erkek adamlar, homur homur söylenmeye başladı. Erkeklik hassas konudur. Etrafım "Erkek adamsın, sen yaparsın" deyince istemediği her şeyi yapan, "Erkek misin sen be?" deyince yine istemediği her şeyi yapan erkeklerle dolu.

Neticede herkes hemfikir oldu. Bir anda ortak karara bağlandık. Oylarımızın tümü Asım için para toplayıp ona bir mezar yaptırmaktan yana kullanıldı. Her şey tamam. Bir dakika, ev ne olacak? Hatta daha da önemlisi Şahin? Bu sırada Şahin hemen arkamıza

geçmiş, her zamanki ağırbaşlı hâliyle yere bakıyor. "Sahiden," dedi Rüstem Abi, "bak şimdi ya... Yani eve de alınmaz ki... Atamayız da elimizde büyüdü." "Ev Şahin'e kaldı iyi mi?" dediğim anda kimsenin gülmeyeceğini biliyordum. "Valla, ben dükkâna gelip giderken buradan geçiyorum zaten. Yiyeceği ne ki, yaşlandı artık. Bir şeyler bırakırım. Başka yere de gidemez bu saatten sonra. Zaten yaşayacağı nedir yani?" Rüstem Abi, meyhaneden artan yemekleri getireceğini, Sevim Abla çocuklarının rızkından vereceğini söyledi ve konu kapandı. Ayaküstü yapılan iş bölümünde, bizim payımıza Asım'ın evini temizlemek düştü.

Ölü evi niye temizlenir hiç bilmem. Annem, ben okul gezisine giderken içime kenarları kalın don giymem konusunda ısrarcı davranırdı. "Bak kaza maza geçirirsiniz götün başın açılır," derdi. Ödü kopardı götüm başım görünecek, götüm başım oynayacak, götümü başımı açacağım veya götümü başımı dağıtacağım diye. Bu iki güzelim organımın başına gelebilecek her türlü felaket, baş ağrılarına, yüksek tansiyonlara, şeker komalarına davetiye çıkarırdı.

Dört kadın, Tülay Abla, annem, ben ve Tülay Abla'nın on altı yaşındaki kızı Ayça'yla eve giriştik. Ben salonu aldım, annem yaşını başını almış bir kadın olarak yatak odasını, küçük girişi Tülay Abla, Ayça da tuvaleti.

Başladık ölü evinin tozunu almaya. Bahçe iki bina dikilecek büyüklükte olmasına rağmen, ev küçücük. Bildiğimiz kadarıyla Asım'ın hiç akrabası yok. Ama şimdi öldüğünün haberi yayılınca, birkaç güne gülmeden gitti rahmetli, diye iç bahçeye akrabalar dolar, bir yıla da kalmaz bu bahçeye iki bina dikilir. Salon dediğim iki bordo kadife koltukla bir üçlü zar zor sığıyor. Üçlü koltuğun tam karşısında küçük bir televizyon var. Kumandalı değil. Mürteza Abi'nin dediğine göre o eve girdiğinde hâlâ açıkmış televizyon. En son ne izledi acaba? Benim kaderimde kesin reklamlar vardır.

Başka ne olsun ki?

Televizyonun tozunu aldıktan sonra hemen altındaki dolabın kapağını açtım. Bir yığın fotoğraf ve kâğıt döküldü önüme. "Anneeeeeeee," diye seslendim. Tülay Abla da geldi. İşi gücü bırakıp fotoğraflara düştük. Annem hatırladı sonradan, Asım bir ara elinde makineyle gezer dururmuş.

"O zamanlar Bursalı Birol'un yanında fotoğrafçı dükkânında çalışıyordu. Birol buna eski bir makine vermişti. Bütün hafta çalışıp parasıyla film alıyordu. Hepimizi artist gibi çekiyordu. Kapıların önünden eve girdiğimiz mi vardı ki? Sabah işlerini bitirir bitirmez iniyorduk aşağı. Aşağı ilk inen de camlara seslenip duruyordu. Ayyyy, Havablam..."

Yıllarca Havva Teyze'nin adını Havabla sanmıştım. Sonra bir gün biri "Utanmıyor musun kız, ninen yaşındaki kadına abla demeye?" diye kızdığında öğrenmiştim Havabla'nın adının Havabla olmadığını.

Tülay Abla, fotoğrafı aldı annemden.

"Oyy, yüzü gülmeden gitti rahmetli," diye iç çekti. Tülay Abla'nın göbeğine dökülen iri memeleri var ve her zaman iki göğsünün arasında v şeklinde bir ter izi olur. Annem de aynı efkârla ona karşılık verdi.

"Vardı bi' canının yandığı be Tülay... Vardı bi' canının yandığı."

"Aaaaaaa, anne sen değil misin bu?"

Utangaç, yandan gülüşüyle fotoğrafı aldı eline.

"Ne gençmişim şuna bak Tülay."

"Kız bu da benim işte!"

Büyük kahkaha patlattılar. "Ver ver bakayım," dedim, "Hakikaten Tülay Abla sen misin bu?" İnanılır gibi değil. Bildim bileli böyle kapılardan sığmazdı Tülay Abla. Fotoğrafta yeni gelin gibi kesin kırk yedi kilo.

Bizim mahallede herkes çok gülünce kesin çok ağlar. Çok ağlayanın çok güldüğü henüz görülmemiştir. Tülay Abla'nın saniyelik attığı şen kahkahalar birdenbire gözyaşları içinde hıçkıra hıçkıra ağlamasıyla son buldu. Gri bluzunun koluyla burnunu silerken "Şu hâle bak Asiye," dedi "incecikmiş belim, kız gibi." Tülay Abla'nın kilolarını dert edindiğini hiç düşünmemiştim. Aslında onun yaşındaki hiçbir kadının kilolarını dert ettiğine rastlanmaz buralarda. Hepsi iki doğum yaptım kolay mı der koca bir pideyi mideye indirir.

Belli bir yaştan sonra insana rahatlık geliyor. Olduğu gibi soru sorabiliyor insan. Sanırım o eşik elli iki filan. Benim daha yirmi iki senem var. Yirmi iki senelik çeneni tutma çilesi. Bildiğin patavatsızlık orucu. Asla yapamazsın. "Sahi, ne zayıftın sen... Niye şiştin böyle?" dedi annem.

"Rüstem yüzünden."

"Nasıl kız?"

"Her gece aman ne güzel dolmalar yapıyorsun, dur yanına da makarna yap. Aman senin elinden her şey yenir. Ekmeği bol al, soğanı çok koy, iştahım açılıyor diye diye bir dünya yaptı beni. Giydiğim yakışıyormuş. Şiştikçe şiştim. Ben şiştikçe, kapıya çıkma, bacadan görünme diyen Rüstem gitti. Hatırlamıyor musun o ilk gelin geldiğim zamanı? Kendi kafası rahat etti anlayacağın. Ay, bir sigara içsem ne olur ki burada kız, vardır kül tablası içeride, bir kalkıp baksan ya Mihrap?" Göğsünden sigarasını çıkardı. Çocukken de hayrandım sigara içişine. Kendinden en emin sigara içen kadın hep Tülay Abla olmuştur. Ciğerlerinin dibine kadar çeker, içinde uzun süre tutar, sonra üflerdi. Üflediğinde de az duman çıkardı. Bu bana Tülay Abla sigarayı gerçekten içiyor hissi verirdi. Mutfaktan bulduğum çay tabağını getirip önüne koydum.

"Sizin bina dikilmeden önceki evde az dayak yemedim ben.

Sonra fark ettim. Adamın beni bırakıp gideceği yok. Ama ben şişmanladıkça da rahatlıyor. Sokağa çıkmama karışmıyor, ay sanki pazarda daha mı rahatım ne derken derken yüz kilo oldum, kapılardan zor girer oldum ama en azından girdikten sonra dayak kesildi. Rüstem dükkânı açtı, çocuklar büyüdü derken zaten beni kıskanacak yer kalmadı."

"E, iyi oldu diyorsun yani? Niye ağlıyorsun? Ne olsun isterdin?"

"Böyle olmasın isterdim."

Annemin olduğu dört fotoğrafı alıp çantama koydum. Tülay Abla, Asım'ın cep telefonunu bana verdi. Kimselerde yok. "Gençsin," dedi "lazım olur sana." Asım'ı tüm mahalle çok severdi. Telefonu da eskiden marketi olan Hasan Celal vermiş. Oğlu gibi severmiş Asım'ı. Baksan cenazesinde yok. Böyleleri anca gösterişli sevap peşindeler işte. Etrafı pırıl pırıl yaptıktan sonra kapıyı kilitleyip çıktık. "Ben Şahin'le biraz oturup gelirim anne," dedim. Az garipsedi ama yorgunluktan üstünde durmadı. Salıncağa çöktüm. Dalyan'ın numarasını telefona kaydettim. Bir saat kadar oturmuşum. Uğraş uğraş becerdim. PTT kuyruğuna girsem daha az beklerdim valla. "Merhaba, ben Mihrap. Bu benim telefonum" yazıp mesajı yollayabildim sonunda. Şahin kükredi. *Mesajınız gönderildi.*

örgütlenelim mi ablam?

İlk kez âşık oldum. Çünkü belirtileri çok farklı. Çocukluk aşkım Kadir bir anda bana en uzak gezegen oluverdi. Lisede zaten erkek yoktu. Doğan kocamdı. Kocalara âşık olunmaz, kocalarla aile olunur. Derken derken Dalyan'a vuruldum işte.

Midem bulanıyor, karnım ağrıyor, tam iki gündür mesajıma cevap gelmediği için hafif titremeli nöbetler geçiriyorum ve ishal oldum! Aşk, organlarıma vurdu. Dükkânı çoktan açmam gerekirdi ama yapamadım. Yarım saattir halı desenini inceliyorum. Baktıkça çift görmeye başladım. Bir bu eksikti!

Dikdörtgen bir çerçevenin içine yerleşmiş büyük güller bazı geometrik şekillerle kesişiyor. Bordo ağırlıklı, yavruağzı bir salon halısı. Eşyaların hafızası var ve bu oldum olası garibime gidiyor. Unuttuğumuz şeyleri bize hatırlatıyor olmalarına katlanamıyorum. Mesela bu halının üstünde babam beni uçak yapardı. Sırt üstü yere uzanırdı ve ayaklarını havaya doğru kaldırırdı. Ben de ayaklarına atlardım, "Piiiiiiiiiiivvvvvvvvv" diye uçururdu beni. Babamın beni kanatlandırmaya, yükseltmeye, ayağa kaldırmaya ve daha da ileri gidelim uçurmaya, ayaklarımı yerden kesmeye çalıştığı yegâne anı budur.

Türk kahvesinin içine birkaç damla limon damlatıp yuttuğumdan beri, yani yaklaşık kırk dakikadır, kendimi daha iyi hissediyorum. Bunu da annemin sorusuyla fark ettim. Kapıyı tıklattı.

"Mihrap, daha iyi misin?"

"İyiyim anne. Birazdan geliyorum."

"Çıkıyorum ben. Gelirsin sen de."

"Olur."

İyiyim dedim demesine ama değildim. Söz Fato'daki Fatma Girik'in üçüncü kattan atlayıp hastanelik olması gibi beter bir haldeydim. Aşk için bir kahramanlığa girişmiştim ama bildiğin yaralanmıştım. Aşk hayatıma acısıyla girmişti. Aşkın kendisi sanki şöyle bir uğrayıp geçmişti de acısı kalmıştı.

Bir iki saate kendimi toparlayıp annemin yanına, dükkâna geçtim. Ben yoldayken ufak bir deprem olmuş. Mahalleli yine sokaklara dökülmüş. Geçen ayki kadar büyük değil ama can korkusu işte. Kışın ortasında çoluk çocuk herkes sırtlarında paltolarla sokakta bir o yana bir bu yana koşturuyordu. Yazdan beri hepimiz yeni bir terminolojiye hâkim olmaya başlamıştık. Artçılar, öncüler, fay hatları... Felaket hepimizi bilinçli olmaya zorlamıştı. Kimse kapı eşiğinde durmuyor artık. Gümbür gümbür sallanmaya başladığımızda, masanın yanına cenin pozisyonunda çöküyoruz. Annem dükkândan bir sandalye çekmiş, kapının önünde Tülay Abla'yla çay içiyordu. Tülay Abla yine bütün mahallenin telaşına karşı sigara tüttürüyordu. "Nasıl oldun?" dedi annem. "İyiyim, deprem mi oldu? Hissettiniz mi?" "Valla," dedi annem "iyi hissettik bu defa. Yerden vurdu. Uzun sürdü bir de." Annem bütün depremleri böyle tarif ediyor. Ona göre depremin küçüğü büyüğü yok, deprem var.

"Bir kahve yapayım mı?"

"Olur valla kız. Yüzümüz büzüştü soğuktan," dedi Tülay Abla.

"Nasıl olsun?"

"Ben sade içerim. Canım çekti şimdi."

İçeri geçtim. Katalitiği iyice ortaya çektim. Kasanın arkasındaki

büyük rafın alt katında bizim küçük mutfak tezgâhımız var. Ne var ne yoksa buraya tıkıyoruz. Baharatlar, küçük bir tava, çaydanlık, şekerlik, su şişesi, bardaklar... Ve radyosu olan teybimiz. Ara sıra bizimkilerle sesimizi kaydedip şarkıcılık yapıyoruz. Bir eğleniyoruz ki... Epey oldu yapmayalı. Aklımda olsun.

Doğan'ın ailesi beni istemeye geldiğinde de bu cezveyle kahve yapmıştım. Heyecanlı hiç değildim. Aşı olana kadar korkmazsın da sıra gelince ter basar ya öyle bir şeydi sanki. Âşık olmak istiyordum. Doğan evimizin girişinden içeri adım atar atmaz, filmlerdeki gibi kalbim ağzıma gelsin istiyordum. On dakika boyunca Doğan'la bakışalım istiyordum. Bakışlarımı kaçırıyordum ama utanmaktan değil, hafif tiksintiyle karışık tedirginlikten. Anneme şöyle demiştim: "Bu kahveyi yapmak neye benziyor biliyor musun? Dedemin cenazesinde kavurduğum helvaya. Anlıyor musun?" Anlıyordu. Anladığı için de susuyordu. "Hadi, bekletme.." demişti. Kahve fincanlarının yanına lokum koymuştum. Sonra topuklu ayakkabılarımın üstünde dengemi kurmakta güçlük çeke çeke salona geçmiştim. Hepsinin önünde tek tek eğilerek mahallede çocukluğumdan beri görmelerine rağmen yeniden bir alıcı gözüyle beni incelemelerine yardımcı olmuştum. Annem, kendisi gibi yaşlanıp gitmeyeyim istiyordu. Evlenince hepsi olura aşk da dahildi. Ki bu çıkarımı yapabileceği aşkı kendi evliliğinde kendisi de bulamamıştı. Bunu öğreneli de çok olmamıştı. Artık ona kızmıyorum. Hatta al bakalım, ikinci küp şeker benden olsun.

"Oooooh, kahve yapanların çok olsun Mihrap."

"Afiyet olsun Tülay Abla. Olmuş mu?"

"Valla, bir de fal bakarsan olmuş."

"Bakarım tabii..." dememle Tülay Abla, kahvesini hızla içti. Her şeyi hızlı yiyip içer ezelden beri. Hatta annemler, ağzın alüminyum mu kaplı diye şakalar yapıp güler.

Fincanının üstündeki alyansını alıp kenara koydum. Fincanın içindeki telveyi tabağa akıtırken başladım anlatmaya...

"İçin sıkılmış bu aralar bir şeylere senin. Ama uzun sürmüyor. Üç aya atıyorsun. Sizin evde sadece misafirler gelince kullandığın tabaklar var Tülay Abla. Aynı onlar gibi tutmuşsun kendini. Kaldırıp saklamışsın. Aman tozlanır, aman kırılır, aman bir şey olur, aman hatırası var, aman kullanmanın şimdi zamanı değil. Arkadaşların gelmiş açmamışsın, kuzenlerin gelmiş açmamışsın, yeğenlerine hiç açmamışsın. Diye diye, yıllar olmuş. Bu defa da modası geçti diye kullanmaz olmuşsun. Sen onları bir yerinden indir önce. Şöyle bir suya koy. Kullan yani. İstiyorsan."

"Doğru valla."

"Bak Tülay Ablacım, sen bir şeylerden vazgeçmişsin. Nasıl desem, elin kolun gibi bir şeyden. Bir de burada bir silah görüyorum."

"Kız biliyorsun sen bu işi. Ben hep polis olmak istemiştim."

"Gerçekten mi?"

"Evet evet. Bayılırdım üniformalarına. Babam da beni öyle büyütmüştü. Kavgaya girsen gözüm arkada kalmaz derdi. İnceciktim o zamanlar ama güçlüydüm. Sonra olmadı tabii..."

"Olur olur..."

"Kız bu yaştan sonra ne polisi? Karakola temizlikçi olarak giremem. Ayağa zor kalkıyorum. Asım'ın evini temizledikten sonra bütün gece belimi ovdurdum."

Fincanı kenara koydum. "Bak, Tülay Abla," dedim "bir fikrim var. Hani geçen gün Ayten Abla İlhan Abi için ne dedi hatırlıyor musun?"

"Bir işler karıştırıyor, dedi."

"Aynen... Anladın mı?" Gözlerimi kıstım. Annemle Tülay Abla da gözlerini kıstı. Birbirimize bakıyoruz. İkisinden birinin kafasında ampul yanmalı ama nerdeeeeee?

"Anlamadım."

"İlhan Abi'nin peşine düşelim. Ayten Abla'ya haber verelim. Razı olursa çöz bu işi. Al sana polislik, al sana suç, al sana adalet."

"Alemsin Mihrap ya..."

"Alem değilim, ciddiyim Tülay Abla."

"Nasıl olacak o iş?" Fincanı yere koydum.

"Kız, kaldır onu. Köpekler işiyor buraya. Allah canını almasın." Burada hafiyelik işine giriyoruz, annem fincan derdinde. Müthiş potansiyelim ailemin elinde eriyip gitti. Bu deha, bu cinlik, bu yetenek erise de doğru yere akacak artık. Kararlıyım. Ama ekibim de kararlı olmalı. Ayağa kalktım ki haşmetli görüneyim.

"Rutinler üstünden gideceğiz. Filmlerdeki gibi. İlhan Abi saat kaçta çıkıyor evden? Önce bunu öğrenelim. Sonra da peşine düşelim. Ayten Abla'ya bir tek gül vermeyen İlhan Abi geçen gün neden Çiçekçi Çiçekçi'den çiçek aldı? Geceleri eve neden geç geliyor? Son zamanlarda Ayten Abla'nın şüphesini üstüne çekecek neler yaptı? Ne zaman yaptı? Sen marketteki bütün indirimleri ezbere bilen kadınsın. Hangi gün nerede, ne indirimi var adın gibi biliyorsun. Bunu mu takip edemeyeceksin Allah aşkına Tülay Abla?"

"Yani yaparım canım da... Ne bileyim Asiye olsa yapardım da Ayten'le çok da bir şeyim yok yani sizin kadar..."

"Tülay Abla hatırlıyor musun... Geçen sene şu yeni evliler, Fatoş'la Erdem, gecenin bir yarısı bangır bangır kavga etmişlerdi. Apartman boşluğundan sesleri yükselmişti de hepimiz gecenin bir yarısı yataklarımızdan fırlamıştık. Sonra ışıkları açmıştık da göz göze gelmiştik. Kim vardı o gün camlarda? Sen, ben, annem, Ayten Abla, Lütfiye Teyze, Handan, Nükhet Abla, Sevim Hanım... Gecenin o saatinde bir tane de adam çıkıp camdan bakmış mıydı, kimin canını alıyorlar yahu diye? Yok. Hepsi fosur fosur uyumaya devam etmişti."

"Valla, öyle. İt gibi uyumuştu Rüstem."

"İşte ben de diyorum ki, biz uyumayalım Tülay Abla."

"Kızzzzz, solcu diye bizi içeri almasınlar. Örgütleniyor muyuz?"

"Öyle şeyler konuşmayın burada," diye kaşlarını çattı annem. Annem, hükümet gibi kadındır.

"Tamam kızlar, sakin olun. Örgütlenmiyoruz. Sadece toplanıyoruz."

"Ben varım valla. Allah'ından bulsunlar diye çok bekledik. Ama sıra var belli ki. Bir türlü bulamıyorlar."

"Tövbe de Tülay, uydun deli kızın aklına."

"Asiyecim, benim kaybedecek bir şeyim yok. Senin zaten yok."

"Zaten?"

"Yani senin de yok."

"Zaman kaybederiz. Bize mi kaldı İlhan'ın Ayten'in başına ördüğü çorapları bulup çıkarmak?"

"Bize kaldı tabii. Polis ne bilecek? Senin, benim, Mihrap'ın bile başına ne çoraplar örüldü. Biz çözemezsek bu işi, kimse çözemez."

"Ayten de bunca yıllık komşumuz. Jüli'nin annesinin bir lafı var, 'Adalet bir teraziyse, mağdura ağırlık vereceksin. O zaman zalim tek kalır.' Görsün bakalım İlhan Bey gününü." Tülay Abla, annemin bu sözleri üstüne baldırlarıma bir şaplak indirdi.

"Aklınla bin yaşa sen, Mihrap."

Yıllarca bu mahallenin kadınlarının sırtından geçindik. Memeleri daha dik dursun diye sütyen, belleri daha ince görünsün diye korse, kocaları ısınsın diye yorgan, etleri belli olmasın diye astar, evlensinler diye kurdele sattık. Meğer hiçbirimiz mutlu değilmişiz. Mahallemizin erkekleri, abileri, amcaları, mahallemizin kadınlarını, ablalarını, teyzelerini üzmüş. Namütenahi, kalbimiz kırılmış. Bu tuhafiye sizi üzmez bacılarım! İlhan Abi akşamları nereye gidiyor? Rüstem Abi, şimdi Tülay Abla'ya kaybolan yıllarını geri

verecek mi? Doğan, ne olur geri dönecek mi? Ve Dalyan beni öyle sevecek ki felek kıskanacak mı? Ben tanrı misafiri miyim? Tanrı beni bir gün salonun rahat koltuğuna buyur edecek mi? Bu şarkıların gözü hakikaten kör olacak mı? Âmin.

ismini sayıkladım

Şu güzelim dünyada kupkuru bir dal gibi çürüyüp gideceğim. Çiçek açmak bir yana dursun, yeşermenin kenarından bile geçemeden. Kimse güzelliğimi göremeyecek çünkü hiç güzel olmayacağım. Kepenk indirip kaldırmaktan kaslanan kollarımı hiç yaz güneşine çıkaramadan ölüp gideceğim. Hayatımı yazsam roman olmayacak. Her pazar işte böyle içimi karartacağım.

"Mihraaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaap! Gidiyoruz!"

"Nereye?"

"Servis kalkıyor. Hazırlan! Çarkıfelek'e."

Felekle alıp veremediğimiz ne var bilmiyorum. "İstemiyorum ben," dedim. Ne güzel yorganın altına gizlenmiştim oysa. Annem paltosunu bile giymiş. Tepemden ayrılmıyor. "Hayat böyle geçmez. Kalk. Bir de genç olacaksın. Kalk, kalk, kalk!"

"Anne bu soğukta işimiz mi yok?"

"Yok."

"Kimmiş konuk?"

"Bilmem. Sormadım hiç. Servis alacakmış."

Servis mi? Saniyesinde ikna oldum. En azından otobüslerde sürünmeden İstanbul turu atarım, içim açılır. Saçlarımı bile toplayamadım. Sokağın başında bekleyen beyaz, üstünde AK-TUR yazan servise arka kapıdan atladık. "Öne gel abla!" diye bağırdı muavin. Yan yan ilerleye ilerleye öne doğru gittik. Mahallenin bütün

kızları süslenip püslenmiş. Ciğerlerini bilirim. Hepsi kameranın görüş alanına girmek için yer kapacak. Zaten kameramanlar güzelleri konukların arkasına oturtuyormuş. Koyun gibi alık alık bakacaklar kameraya. Aman almayayım. Oradan biri onları keşfeder de kendileri de programda bir zarf tutar, bir harfe dokunur şırrrraaaak diye ışıklandırır sanıyorlar. Önden üçüncü koltuğa oturduk. Annem cam kenarına, bense koridor. Servis tepsisini açıp kapatmaktan ikrah ettim. Hı?

"Anne sen ne kokuyorsun?"

"Şşşşşşşşt! Ne bağırıyorsun? Sessiz sorsana. Parfüm kokuyorum. Kötü mü?"

"Değişik geldi. Hangisi?"

"Ne bileyim hangisi? Ne varsa sıktım işte. Senin şu saçının başının hâline bak asıl. Herkes nasıl süslenmiş.."

"Önceden söylemedin ki! Sen ne zaman hazırlandın bu kadar?" Benim nişanımda giydiği zümrüt yeşili elbisesini giymiş içine. Üstüne de Okmeydanı'ndan satın aldığımız kahverengi yakaları kürklü paltosunu. Başında da yine kahverengi eşarbı. Daha bir kez kıyıp da takamamıştı.

"Ben de sabah öğrendim canım. Sana söylemeyi unutmuşum."

Otobüs sallana sallana Mecidiyeköy'e doğru kıvrıldığında hepimiz kendimizi özel arabayla evinden alınan ünlü şarkıcılar sanıyorduk. Kimse kimseyle konuşmuyordu. Normalde bir otobüs dolusu pikniğe gittiğimiz zamanlarda birlikte şarkılar söylerdik. Yok. Bu defa herkes alımlı, herkes alışık. Ön koltukta Yaprak'la annesi oturuyor. "Kimmiş konuklar?" diye soruyorum. İki koltuğun arasından gülümseyerek, "Pınar Akkaya, Sevim Yıldız ve Adnan Gürses..." diyor.

Gözlerim kocaman açılıyor. Hiç kırpmadan aynı açılmış göz-

lerle anneme doğru dönüyorum. Yalandan bir "Aaaaaaaa," çekiyor bana. Büyük bir aşk skandalının masum suç ortağı gibiyim. Ona kızmıyorum. Neticede annem de ben de aşksızlıktan kırıldık. Bu yaştan sonra çocukluk aşkının peşinden koşmasın da ne yapsın? Hem herkes çocukluk travmalarına inmek zorunda mı? Bazılarımız da çocukluk aşklarımıza inelim. Ne var yani?

Kanalın önünde duran otobüsten bir inişimiz var ki görmelisiniz. Havalara bakıyoruz. Otobüsteki *asalete alışmışlık-biz bu yolların yolcusuyuz* duygumuz bir anda yerle bir oluyor.

Her akşam televizyonda gördüğümüz stüdyoya bizim gibi onlarca kadın daha koştur koştur giriyoruz. Saçını başını yaptıranlar mı dersin, ekranda görmeye alıştığımız ve her Allah'ın günü programa gelen, haklarında kesinparaalıyorbunlarcanım dediğimiz kadınlar mı... Hepsi koltuklara üşüşüyor. "Çarkın arkasındaki sıraya geçin ama en öne değil, üçüncü sıraya oturun. Oradan görünüyorsun!" diye talimat veriyor hemen önümüzdeki kadın. Arkaya doğru kulaktan kulağa oynar gibi bu bilgiyi yaydık. Üçüncü sıraya ite kaka geçtik. İp gibi dizildik. Ama sonra kafasında koca kulaklığı, elinde telsizi olan birtakım insanlar geldi ve birliğimizi bozdu. Çil yavrusu gibi dağıttılar bizi. Üçüncü sıraya gençleri koydular. Annemle Ayten Ablaları stüdyonun bir ucuna uçurdular. Ben de tanımadığım bir grup genç kadının ortasına düştüm.

Parası yetenler saçına maşa yaptırmış yetmeyenler de evde ütületip gelmiş. Kalın platform spor ayakkabılarıyla uyumlu kot giyen kızlar, boynuna siyah dantel tasma geçiren başka kızlar, kışın ortasında askılı elbise giyen başka başka kızların arasında konserve gibi sıkıştım. Örgütlü Mihrap gitti, ezilmişlerin Mihrap geldi. Ezilmiş de baş kaldıramayanların Mihrap. Ne işim var Allah aşkına burada? Annemler de yerleşti işte. Birbirimize el sallıyoruz.

Salon uğultudan ibaret. Bunu aklımdan geçirdiğim saniye, tüm ses ip gibi kesiliyor.

"Dupdup dudupduuuuuuuuuu dupdup dudupduuuuuuuuu dudup dudupduuuuuu dupdup dudupduuuuu... Çarrrrrkıfelek programımız sizlere milllyonlar kazandırmaya devam ediyor. Hediye standımızdaki bu birbirinden güzel hediyeler sizlerin olacak. Buzdolapları, mutfak eşyaları, spor malzemeleri... Ayrıca finale kalan konuğumuz, büyük ödülün sahibi olacak."

Konukları ellerimiz kırılana kadar alkışladıktan sonra takatim kalmadı. Arada göz ucuyla anneme bakıyorum. Annen, tam üç bloktan oluşan stüdyonun sağ taraftaki bloğunda, sunucunun arkasında. Adnan Gürses'in neredeyse karşısına düşüyor. Hiç başınıza geldi mi bilmiyorum ama bir anda annemin aslında hiç yaşlı olmadığını fark ettim. Bu yokuşu bu yaşa rağmen nasıl çıkıyor, aman dur sen temizleme ben temizlerim diyen ben... Şimdi fark ettim. Annem daha elli iki yaşında ve tam olarak posterden bakıp Tarkan'a âşık gibi olmadıysa da Adnan Gürses'e vurgun. Gözleri benim bildiğim gözleri değil, gülüşü de ilk kez utangaç. Mahalleyi ipe getiren annem, menşei bilinmez bir duygu tarafından ele geçirilmiş gibi duruyor. Dalyan'dansa hâlâ cevap yok. Telefonu kontrol ediyorum. Arada Asım'ın ölüm haberini almayan tanıdıklar mesaj gönderiyor. Ben de onlara mesaj gönderiyorum ya da çağrı bırakıyorum. Çağrı bırakınca arıyorlar. Başımız sağ olsun diyorlar. Hepimizin diyorum. Sonra kontörüm bitiyor. Yeniden yükletiyorum. Kimsesiz Asım'ın bile arayanı soranı var. Benim kimim var? Annem, Jüli, Ayten Ablam, Tülay Ablam, hadi sevimsiz Sevgi... Başka?

"Adnan Gürses'ten bir şarkı alalım mı?"

Alkış kıyamet kopuyor. Bir saattir adamın kıçını görüyordum. Nihayet futbolcu gibi arkasına döndü ve tek elini kaldırarak hepimizi selamladı. Bembeyaz saçları ve kupkuru vücuduna bakınca

burnumu rakı kokusu bastı. Elini göğsüne götürüp yeniden bize arkasını dönüyor. Elindeki mikrofonu hafif sallayarak basamakları yavaş yavaş iniyor. Geçen sene her yerde çalan şarkısına girdiğinde stüdyoda derin bir sessizlik oluşuyor. "Uyudum, uyandım, yıkıldım, yalpaladım, gönül ben senin işini bi' anlayamadım."

Hepimiz tek bir yürek olmuş önce sağa sonra sola doğru başımızı eğiyoruz. Yapılacak ufacık bir yanlış hareket ya da duraksama sanki tüm ahengi bozar. El ele veriyoruz. Bu hareketleri ilk başlatan insanı hep merak ediyorum. Nasıl bir motivasyon ve özgüvenle bu kararı alıyor? Başlattığı hareket tüm stüdyoya yayılınca nasıl hissediyor? Bizimkilerle biz de böyle olabilir miyiz? Dün sözünü ettiğim gibi İlhan Abi'nin nerede takıldığını bulsak mesela, el ele versek biz de güzel gözükür müyüz? Fena mı olur bir birliğimiz olsa?

Çocukken Kadirlerin birliği vardı. Mümkün değil onların alanına geçemezdik. Kum saha onların yeriydi. İki voleybol oynayalım, bir evcilik çevirelim desek dünya dursa izin vermezlerdi. Ama Beş Kardeşler gelince onların birliği de bozulurdu. Beş Kardeşler mahallenin en serseri çetesiydi. Beşi de birbirinden serseri kardeşler... Onların birliği de Tunç Abiler gelince yıkılırdı. Bizse uzaktan seyrederdik. El elden üstündü bizim elimiz en altta bile değildi. Bu el yarışında hesaba bile katılmıyorduk. Bir keresinde Kadirler yine kum sahanın tozunu dumana katıyordu. O zamanlar Demet diye bir kız vardı. Annesi çalışıyordu. Eczacıydı. Okul bitince yazları, bizim mahalleye gelirdi, babaannesine. Onunla yazdan yaza oynamak, Demet'i bizden biraz daha fazla havalı yapardı benim gözümde. Bu mahalleye ve bize mecbur değilmiş gibi gelirdi. Ayrıca aramızda annesi eczacı olan tek kişiydi Demet. Hatta bizim eczacı tanıdığımız bile yoktu. Dünya ilginç bir durum yani. Öyle böyle değil. Sırtımızda elbisenin kalamayacağı kadar sıcak bir yaz

gününde, Demet'in aklına bir fikir gelmişti. "Kum sahadaki oğlanların yanına gidip biz de maç yapalım mı?" demişti. Bir tarafımızla gülmüştük ona. Çocukların yanına atlayıp gitmişti. Biz maç yapmayı teklif bile edemezken, o gidip aralarına karışmıştı bile. "Saçları kısa zaten, kesin ondan aldılar!" demişti Hülya. Benim de saçlarım kısaydı. Kadir'in yanında top sektiren kız ben olmalıydım. Gülden Karaböcek'in şarkısındaki gibi. Gidip Demet'i dirseğinden yakalayıp "Merdivenlere gidiyoruz!" dediğimde istememişti. İntikam değil mi, bütün mahalleye "Demet orospu" diye yaymıştım o zaman. Şimdi düşününce utanıyorum. Ama o zaman o acıyı başka türlü atamazdım. Longazımda biriken buydu. Ben neden onun gibi değilim sorusundan payıma düşen güvensizliği çaçaronlukla kapatmaya çalışmıştım. Zavallı kız o yazdan sonra bir daha bizim mahalleye hiç gelmedi. Aslında zavallı diyerek hâlâ yanılıyorum. Bunlardan bir halt olmaz deyip bizi kendi çaresizlik çukurumuzda bir başımıza bıraktı gitti.

Adnan Gürses şarkısını bitirdiği anda stüdyoda bir tufan başladı. Kalabalığın içinde ufak bir kargaşa... "Fenalaştı... Bayıldı, bayıldııııı! Ambulaaaaans!" sesleri annemlerin olduğu yeri hatta, bir dakika, direkt annemi işaret ediyor. Annemi görmeye çalışıyorum. Birkaç kişi annemin eşarbını açtı, kolları iki yana dökülmüş şekilde sırtlanıp götürdüler. Kalabalığı baygın baygın yararak üç ana kapıdan birinden annemi çıkardılar. Görebilmek için ayağa kalktığımda stüdyo sorumlusu bana "Çööööök!" dedi. Ben de bunları prenses sanırdım! "Annemi götürüyorlar," diyebildim sessizce ve platforma doğru yürüdüm. Bıraksalar sessizce şu kapıdan çıkıp annemin peşi sıra gidecektim. Kamera açılarını hesaplayacak hâlim yoktu.

"Sizden bir harf rica edebilir miyiz? Adınız neydi?" Sunucu dahil herkes bana bakıyordu. Tüm ışıklar benden yana döndü bir

anda. Ne olduğunu anlayamadan, hiçbir fikrim yokken "Dalyan'ın D'si!" dedim. "Brrrrrrrravooooooooooo!" diye bağırdı sunucu. Işıklı harflerden biri yandı. "Dalyan'ın D'si! "Evet, sayın seyirciler... Bu bir şarkı sözü..." Kendimi tutamadan bağırdım:

"Gündüzüm seninleeeeeeee, geceeeeeeeeeeeeeem seninleeeeeeeeee..."

ne annemi ne babamı ne köyümü isterim

"Şahin bu mahallenin evladıdır. Hayatta vermeyiz!"

Rüstem Abi'nin haysiyetli çıkışıyla mahalle inledi. Kadınlar bir köşeye çekilmiş gözlerinden pıt diye düşen yaşları siliyordu.

"Memur Amca, o bizim Şahin Abi'miz. Kıymayın."

"Her gün kendimden kısıp et getiriyorum ona ben."

"Kedileri de toplayın o zaman. Ne yani? Aslan beslemek yasak mı?"

"O bize Asım'ın emaneti. Yattığı yerde ağlar."

"Günahtır. Şuncağız hayvana yaptığınıza bakın. Mutlu burada."

"Ormana salsanız yapamaz kurda kuşa yem olur. Avlanmayı mı biliyor sanki?"

"Valla bilmiyor. Bunca yıl burada yaşadık, birimize bir pençe kaldırmışlığı, bir kez kükremişliği yok. Kimsenin kalbini kırmadı."

"Kısacası Memur Efendi, Aslan'ı bizden alırsanız, dünyayı dar ederiz size."

Annem hükümet gibi kadındır. Son lafı o etti. Memur Bey, aslında yıllardır bizim sokakta oturan, üç göbekten Hasköylü Tarık Abi. Ama görev sırasında onunla mesafeleniriz. Mahallece profesyonel ilişkilerimizi nasıl sürdürmemiz gerektiği konusunda fikir sahibiyiz. Aklı hür, vicdanı geniş, kalbi sağlam insanlarız. Aslan'ı

yedirmedik. Tarık Abi, "Şahin'in mahallemizin kültür mirası olduğunu kabul ediyoruz ve mahallece bakım altına almak istiyoruz" dilekçesini hepimize imzalatıp belediyedeki işine döndü de öfkeli kalabalık öyle dağıldı.

Eve dönerken annem "Bir sarı kola alsana!" dedi. Kış günü canı çekmiş. O, eve girdi ben markete. Tam çıkarken Nermin'le karşılaştım. "Akşam Sevgi'nin kınasına geliyorsunuz değil mi?" dedi. "Geliyoruz bir şey çıkmazsa." Sevgi evleniyor mu? Haberim yok. Bizim mahallede düğün olup da birini çağırmamak ayıptır ama çağrılmadığın düğüne katılmak da ayıp sayılmaz. Bu davettir. Kimseye arkamdan "Bakın Mihrap'ı çağırmamışlar..." dedirtmem.

"Hazırlan anne, gidiyoruz!"

"Nereye?" dedi üstüme iyilik sağlık der gibi.

"Sevgi'nin kınası varmış. Evde yapıyorlarmış."

"Bak sen Sevgi'ye."

Bir pazar gününe yakışır şekilde mutfak radyomu açtım, öğle yemeğine koyuldum. Patatesleri, havuçları doğrayıp kavrulmuş soğanın içine attıktan sonra Eminönü'nden aldığım köri ve zerdeçalı boca edip karıştırdım. İyice kavurduktan sonra yeşil mercimekleri ekledim içlerine. Üç bardak da su. Anneme göre gavur işi, bana göre Mihrap işi. Su tıkırdamaya başladıkça camda buhar birikiyordu. Yemek piştikçe evimizin bilindik kokusunun dışında başka bir koku ağır bastı. İşte bunu seviyorum. Bir anlık yayılan farklı kokuyu.

Masada oturmuş havuçlar yumuşayıncaya kadar bekliyordum ki Dalyan'dan mesaj geldi. *"Kusura bakma yazamadım biraz hastaydım. Nasılsın? Yarın seni alayım mı dükkândan. Bir şeyler yeriz."*

"Annnnnnneeeeeeeeeeee?"

"Ne bağırıyorsun kulağımın dibinde?" diye çıkıştı kaşlarını çatıp.

"Dalyan seni yemeğe götüreyim diyor. Ne diyeyim?"

"Olabilir, de. Hemen atlama indirim görmüş kadın gibi."

"Olabilir dersem şey gibi olmaz mı, yani çok da istemiyorum aslında. Soğuk durmasam mı bayramda kayınvalidesinin elini öpen gelin gibi. Olur desem?"

"Olmaz. O ne öyle, 300 gram kıyma alacakken yarım kilo yapayım olur mu abla diyen kasaba cevap verir gibi. Nedir yani? Çok mu şey? Kaç gün oldu yazmadı. Sen, 'Mümkün' de."

Şu kupkuru ömrümde şunu da gördüm ya daha ne isterim. Ellerim titreye titreye yazdım: *Mümkün...*

İçimden gelen bu değildi. İçimden hiçbir şekilde nazlanmak, kendimi geri çekmek, az biraz ağır olmak, işleri hafif yokuşa sürmek, gizemli olmak gelmiyordu. Onu karşı kaldırımda görür görmez yanına koşarak giderken Neşe Karaböcek'ten *"Seni buldum ya, seni buldum ya, olsan da hem gerçek hem rüya. Aşk mıdır bu bilemiyorum, sevdim ama diyemiyorum, sanki sensiz yaşayamıyorum, sensiz olamıyorum"* şarkısını arabaların arkasına saklana çıka söylemek istiyordum. Kafamın içinde bu şarkıya klip çekiyordum. Daha yönetmenin ismi akmamıştı ki Dalyan'dan mesaj geldi. "Yarın saat 6'da seni alacağım." Cevap yazdım: "Olur tabii!"

Kuaför Türkan'da annemle yan yana koltuklarda oturduk. Hemen hemen bütün sokak kuaföre doluştuk. Sevgi, Cadde Kuaför'e gitmiş. Havasını yesinler. "Nesi var canım bu kuaförün? Hepimiz saçımızı burada yaptır..." Öhö öh! Sevgi'nin kuzenlerinden Esra'nın kuaföre girmesiyle hepimiz Sevgi'yi övmeye başladık. Gıyabında pohpoh... "Güzel gelin olacak Sevgi. İncecik beli var. Ne giyse yakışır! Aaaaa, Esra?"

Annem, kulaklarının hemen altında biten siyah saçlarını dışarı doğru fön çektirdi. Düğünlerde açılır. Kollarını göstermez ama saçını mevzubahis yapmaz. Ben de düz fön çektirdim. Saçlarım

uzadı. "Anne ben bir manikür pedikür yaptırayım," dedim. İçimden geldi. En son evlenirken yaptırmıştım. Sıfır araba gibiydim. Fena tosladım. Neyse böyle güzel bir günde teröristliğin lüzumu yok. İçinizi karartacak değilim. Zaten Dalyan'dan da mesaj gelmiş. Artık bütün göbekler onun için atılır. Sıradaki zılgıtlar da geçmişime gelsin.

Türkan başıma geldi. Saçlarımın arasından parmaklarını geçirip, "Hazırlayalım mı suyu?" dedi. Sonra da manikürcü kıza doğru seslendi. Ayaklarımı sıcak suya daldırınca İngiliz kraliyet ailesine prenses olarak atandım. Türkan tam bir keder parfümüdür. Yanından geçtiğiniz anda puf diye sıkar üstünüze. Bütün gün de üstünüzden atamazsınız. Tam karşımda boyaların durduğu rafa kül tablasını koymuş, kendisi de öyle ayakta, sigara tüttürürken kalın ve keçeli sesiyle sordu:

"Ne yaptın senin Dalyan'ı?" Geçen buluşmaya giderken beni iki dakikada artist yapmıştı.

"Yarın buluşuyoruz."

"Deme! Yarın gel düzeltirim saçını."

"Ay, ne iyi olur."

"Ne olacak ya, elime mi yapışır? Gerçi yaptırsan ne olacak o ayrı. Yaptırsan da yaptırmasan da giden gidiyor. En iyi sen bilirsin."

"Ben hiç unutmam, bir keresinde kızlar beni biriyle tanıştırdı. Biliyorsun beni, öyle adamlarla pek işim gücüm olmaz. Neyse hadi, dedim gideyim. Saçıydı, makyajıydı, yok kaşlarını alalımdı, aman ağdan da olsundu derken üç saatte çıkardılar beni dükkândan. Bir gittim, adam yok. Oturdum hiç bozmadım. Trafik olmuştur, belki bir ufak kaza geçirmiştir ne bileyim polise ifade verip hemen gelir diye, bir buçuk saat bekledim."

"Daha neler? Ne yaptın sonra?"

"Ne yapacağım, kalktım eve gittim. Sonradan öğrendim. Meğer bu beni gör, 'Bu kız bana gelmez çok havalı..' diye kapıdan dön. Neyse arkadaşları markadaşları araya girdi derken bir daha buluştuk biz. Bu defa ant içtim. Dedim saçımı bile taramayacağım. Altıma bir kot çektim, üstüme de tişört, geçtim karşısına. İki çay içtik, o da ikincisini ben söyledim, iki çay boyunca bana borcunu harcını anlattı, kalktık. Ne oldu ben dinledim o kadar lafı? Hiiiiiç. Bu kez de 'Abi, bütün havası saçı makyajıymış' oldum. Yani olacaksa oluyor be Mihrabım."

"Orası öyle canım. Ne bileyim olmazsa da olmaz Türkan. Böyle heyecanlanıyorum ya ben şimdi. İyi geliyor bana. Hani Zeki Müren'e sormuşlar ya şöhret size çok şey getirdi ya götürdükleri? 'Şöhret bana büyük alkışlar, maddi durumumu ve halkın sevgisini kazandırdı. Her şey karşılıklıdır ben de karşılığında kalbimi verdim. Kalbim yoruldu. Kalbimi verdim,' demiş. Her şeyin bir bedeli var. Değmez mi Türkan?"

"Kalbini verip alkış alsaydın değerdi. Sen hiçbirimizi dinleme. Hepimiz nasıl diyeyim, baksana yani sağına soluna, kalbimizi vermişiz, bırak alkışı, üstüne azar yemişiz. Sen başka türlüsün Mihrap. Hep derim bir havan var. Farklısın. Çek kurtar kendini. O havlu oraya mı konur kız, çık!"

Ayaklarıma şöyle bir baktım. Kurtarırsa bu kraliçe ayaklar kurtarır beni.

"Ne renk olsun ojen abla?"

"Kırmızı var mı?"

"Var tabii. Bak böyle açık kırmızı var," dedi heyecanla göstererek.

"Koyu kırmızı olsun."

Esra, hızlı hızlı kaşlarını aldırıp, neden bu işi burada halletti bilmiyoruz belki de damat sadece saç parasını ödedi, hemen

Cadde'ye geçti. Annem ilk fişeği attı.

"Nereye gelin gidecekmiş Sevgi?"

"Bakırköy'e."

"Ohhhhh, taksın koluna çantasını tüm gün alışveriş yapsın. Tam ona göre."

"Abla krepe yapıyorum burayı? Tel tokayı uzatsana Gülçin. Bakırköy'e gitsen nedir yani? Bakırköy'den buraya iki otobüs. Ne değişecek iki otobüsle Allah aşkına? Ben kaç saatte Malatya'ya gidiyorum bir şey değişmiyor. Bakırköy'de mi değişecek? Neyse aman mutlu olsun da..."

"Öyle tabii canım, mutlu olsun da... Konuşuyoruz öyle işte."

Sevgilerin evinin altında yatır varmış. Öyle derler, yıllardır. Annemler gençken annesiyle çok yakınmış. Evlerine giderlermiş. Bir keresinde annemler salonda börekler, poğaçalar yerken, bir ses duymuşlar. Salondan giriş kapısına uzanan uzunca bir koridor varmış. Tülay Abla görmüş ilk. Bembeyaz bir adam koridorda yürümüş, banyoya girmiş. Tülay Abla da Sevgi'nin annesi Nevin Teyze'nin babası filan sanmış. "Kız niye söylemedin baban içeride diye?" dediğinde, Nevin Teyze "Yok kız ne babası?" demiş. Sonra hepsi birden kalkıp bakmışlar ki kapıdaki anahtar sallanıyormuş, banyonun normalde kapalı olan kapısı da açıkmış. Bu hikâye çocukken aklıma geldiğinde beni beş gün uykusuz bırakmaya yeterdi. Annemlere ne yaptıklarını sorduğumda, "Ne yapacağız canım, geçtik salona dua ettik," derdi. Ölü abdest almaya gelmiş. Öyle dindar bir hayaletmiş ki yaşarken ettiği ibadetler az gelmiş, ölünce de bunların evine musallat olup ibadetine devam edermiş. Ev halkı ve hâliyle tüm mahalle de buna saygı duyarmış. Nereden geldi şimdi bunlar aklına diyeceksiniz, Sevgi'nin en yakın arkadaşı Nihal'in bembeyaz tül elbisesinden. Görünce yine içim ürperdi.

Çocukken dinlediğim bu hikâyede olduğu gibi. "Ben de evlenmek istiyorum der gibi beyaz giymek de neyin nesi?" dedi annem. Annem telepati kraliçesi gibi kadındır. İçimden ne geçerse, hemen anlar. "Kıskançlığından kuduruyor," dedim kulağına eğilip. Annemin spreyden taş kesilmiş, saç uçları gözüme battı. Kahretmesin.

Salonları geniş sayılır ama yine de bir yer tutsalarmış iyi olurmuş doğrusu. Koltukları yan odaya geçirmişler tepeleme sandalyeyle doldurmuşlar odayı. Girişin hemen yanındaki masaya da yiyecek içeceklerimizi koymuşlar. Gittik aldık. Ben bira aldım. Bu yaştan sonra ayıbım yok. Bizimkilerin en sevdiğim özelliği Müslümanlıkla kurdukları bu karşılıklı anlaşmalar. Düğünlerde altmış yaş altı herkes saçını açar yaptırır, erkeklerin olmadığı kınalarda kadınlar çakırkeyif olur. İslamiyet'in eleştirel boyutunu kullanmaktan zevk alırlar. Dinden imandan bu özel günler haricinde çıkanları yerden yere vururlar. Kuran'da geçen yüksek bütçeli tüm hikâyelere gönülden inanırlar, kendilerine dokunan daha yoksul işi günahlar varsa, onları hiiiiiç sorgulamazlar.

İşte işte... Ellerinde mumlarla Sevgi'yi içeri getiriyorlar. Başını kırmızı allı pullu bir örtüyle örtmüş. Üstünde de gecenin ilerleyen saatlerinde muhtemelen üç kez daha değişecek olan elbiselerin ilki var. Pembe üstüne el işi çiçeklerden yapılmış bir şalvar takım. Etrafında kızlar döndükçe, biranın da verdiği etkiyle başım iyiden iyiye dönmeye başladı. Aman rezil olsam ne olacak yani, alt tarafı Sevgi'nin kınası. Koyun gibi duruyor ortada. Ellerini açıp da dizlerini bitiştirdiğinde bana Pamuk'u hatırlattı. Hatırladığım ilk Kurban Bayramında kestiğimiz koyunun adı. Ben koymuştum adını. Bayramdan bir hafta önce getirmişti babam. Bizim kömürlüğe kilitlemiştik hayvancağızı. Tüm günüm onunla geçiyordu. Kınalıydı. Pamuk aşağı Pamuk yukarı. Sabahları uyanır uyanmaz ona su indiriyordum. Sonra Kurban'da yediğim kavurmanın Pamuk'un

eti olduğunu öğrenince kıyameti koparmıştım. Bak yine kötü oldum.

Sevgi de Pamuk gibi. Ben de Pamuk gibiydim gerçi. Kınayı da ondan sürüyorlar. Kurban gitmemize az kala. Bunu anca önceden kurban edilenler anlar. Ben anlarım, annem anlar. Herhalde gelini zorla ağlatma adeti de bu bilirkişiler tarafından konmuş.

"Değil mi anne?"

"Ne değil mi?"

"Kurbanlık gibi olmamış mı Sevgi?"

Ağzımdan çıktığı anda sessizliği fark ettim. Bu çok mucizevi bir andır. Bir grup insan dırdır konuşurken aralarında anlaşmış gibi aniden susarlar. O sırada en şanssız olan ilk lafı söyler, en çaçaron olan da ilk taşı atar.

"Ne dedin sen?"

Sevgi, her zaman çaçaron bir kızdır. Tam da altın istediği için elini yumruk yaptığı anda oldu bunlar. Altın istediği için açmadığı yumruğunu bana vurmak için açmayarak üstüme yürüdü. Tam tepemde eli havada durdu. Cevap hakkım doğduğunu herkesin bana bakmasından anlıyorum.

"Sevgi dedim, kurbanlık gibi olmamış mı? Ama yani kişisel alma Sevgi. Hepimiz kurban olduk."

"Pardon da seni kınama davet bile etmedim. Davetsiz davetsiz geldin baş köşeye kuruldun içiyorsun. Birimiz bir laf etmedik. Hoş geldin dedik. Ayıp değil mi?"

Biradan aldığım güçle mi, bir anda Allah'tan aldığım kuvvetle mi konuşuyordum bilmiyorum ama kendimi susturamıyorum. Annem yandan çekiştiriyor, bir şeyler söylemeye, o hükkkkkkümet gibi kadın sus pus olup kaybolmaya çalışıyor, ama yoooook. Ha ha! Olan oldu bir kere. Gözüm kimseyi hakikaten görmüyor. Sevgilerin evinin altında yatır var dedikleri bu olsa gerek. Herkes

bulanık bulanık. "Ne oldu size süsssssslüler?" Sevgi'yi alıp içerideki odaya götürüyorlar. "Ben mi ağlattım? Daha neler neler neler neler? Hepiniz kaç saattir ağlatmaya çalışıyorsunuz. Ben ağlattıysam da teşekkür edin! Şşşşşşşşşşşşşt! İndir bakalım o eli. Ayıp filan değil. Ayıp ettiysem özür dilerim yine de Sevgi ve sevgili mahallem, mahallemin ablaları, kardeşlerim! Can kardeşlerim! Kız kardeşlerim! Hepinizden. Bir iki dakikanızı alıp gideceğim. Bakın biz daha çok üzülürüz. Bütünnnnn bu düğünlerde neden gelinler bembeyaz kabarık elbise giyiyor da bu adamlar her gün işe giderken giydiği takımın sadece temizini giyiyor. Hiç düşündünüz mü? Proffffesör Mihrap düşündü. Bu kafayla düşündü, bu kafayla. Neden erkeğe kına yapmıyoruz? Ha? Yapanlar var ama sayıları az. Çünkü kurban biziz. Sevgi kız kardeşim kurban. Neden düğünde erkek gelinlik giymiyor? Çünnnkü... Herkes geline bakmalı, gelini görmeli, gelini tanımalı. Yiğidin malı meydanda olur. Herkes anlasın diye. Yiğitlerimize ve gelinliğe karşıyım ulannnnnnnn!"

Kafamdan aşağı buz gibi havada bir kova su yememle kendime geldim. Kaldırımda oturuyoruz. "Allah belanı versin!" diye bağırıyor annem. "Anne, sen hükümet gibi kadınsın, bela okuma başına gelir. Hükümet yıkılırsa, yerine ben geçerim. Daha mı iyi? Hem n'oooooolmuş yani iki laf ettiysem. Sarhoş muamelesi yapmayın Allah aşkına."

Şahin gece gezintisine çıkmış. Bir de bana sarhoş diyorlar. Yanıma sokuldu. Annem az ötede söylene söylene bir ileri bir geri yürüyor. Ayağa kalkabilecek duruma geleyim de eve gidelim, yarın sabahı da burnumdan getirsin diye bekliyor. Şahin'e sarılıyorum:

"Ne güzel kükredim be Şahin..."

iki kişi lütfen

İstiklal Caddesi İstanbul'un kalbidir derler, İstanbul'un kalbinde benim kalbim durdu. Dalyan beni Sefahathane diye bir yerde "Boat on the river" çalarken öptü. Dünya malı neymiş hep birden silindi gözümde. Bir tek Dalyan'ın ıslak ağzı kaldı ve benim gümbürdeyen kalbim.

Şevket Dayı olmasa çocukluğuma dair hiçbir kötü anıyı hatırlayamazdım. Bir yerlerde okumuştum, insan büyük acılarını o kadar çok bastırıyormuş ki çoğu zaman bunların hiçbirini hatırlamıyormuş. Sanırım acılar derin yaşandığı için diye. Ama sadece otuz saniye önce yaşadığım bu anı asla hatırlayamayacağım. Bir acı hangi derinlikte ve nerede yaşanıyorsa orada yaşadım. Böyle düşünmüyorum, buna inanıyorum, hatta bunu biliyorum.

"Seni seviyorum Mihrap."

Ben de seni seviyorum demeyi can-ı gönülden isterim. Ama beynim sadece kalbimi idare etmekle meşgul. Gözlerimiz arasındaki mesafeden bir sinek geçse ikimizin yüzünden birine çarpardı. Tek bir hücrem yok ki kalbimi sakin olmaya davet etmesin de geriye kalan gündelik işlerle uğraşsın. Göğsümü şimdi şişirerek nefes alsam geriye doğru gider düşerim diye korkumdan bir dakika aldığım tüm nefesi karnımın içinde tutuyorum. Uzun saçlarının arasından bile küpelerini seçebildiğim dirseklerine kadar çektiği kazağından görünen her yerde dövmeler olan garson: "Bir isteğiniz var

mı?" diye sordu. Şişirirken kendi kendime içine kaçtığım balon tek bir soruyla patladı. Binlerce kilometre yükseklikten masaya yeniden düşmüş gibi cevap verdim, "Ben de seni seviyorum Dalyan."

Masanın üstünde duran ellerimi tuttu ve Atlas Pasajı'ndan çıkan gençlerin sesi, masalara çarpan bardakların sesi, sinemaya yetişmeye çalışan insanların ayak sesleri, caddeden taşan kalabalığın sesi hep birden çoğalmaya başladı. "Bir kahve daha alabilir miyim lütfen?" Dalyan da limonlu soda istedi. Az önce yaşanan tarihi an hiç yaşanmamış gibi konuşursak daha rahat hissedeceğimi düşündüğümden yeni bir konu açtım.

"Dükkânın elektrik borcunu ödedik. Ama bir daha açtırmayı hiç düşünmüyorum."

"Neden?"

"Zaten gündüzleri çalışıyoruz. Öyle çok geç saatlere kadar kalmıyoruz ki. Altı gibi kararıyor hava. O zaman da mumlarla idare ediyoruz. Radyo zaten pilli, ısıtıcı desen tüplü. Elektrikler gidince elektriğe ihtiyacımız olmadığını anladım. Bir de sanki böyle daha güzel oldu. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence çok nostaljik duruyor. Zaten alışveriş merkezleri var. İnsanlar hafta sonu gidip toplu alışveriş yapmayı tercih ediyorlar. Bir on seneye tuhafiye muhafiye kalmaz."

"Nostaljik mi? Eminim bundan on sene önce de böyle söylüyorlardı. Ne bileyim, şaşırdım biraz böyle düşünmene."

"Neden şaşırdın?"

"Bilmem. Şiir seviyorsun filan ya... Böyle söylemen garip geldi bana."

"Şiir nostaljik değil ki. Geleceğe kalan bir şeyden bahsediyoruz."

"Tamam. Bu onu nostaljik yapmıyor mu zaten?"

"Bu şiirlerin çoğu yazıldığı dönemde şimdiki gibi ilgi görmemiş ki... Ama sizin dükkân öyle değil. Zamanının en popüler

yerlerinden biri. Ama sen de fark ediyorsundur yani, sen çocukken dükkâna gelenlerle şimdi gelenler bir mi? Yani daha doğrusu şöyle düşün, muhtemelen sen çocukken gelenlerin yarısı gelmeye devam ediyordur dükkâna ama onların çocukları hiç gelmiyordur. Değil mi?"

"Başka bir şeyden mi konuşsak?"

"Neden bozuldun ki? Kötü bir şey söylemek istemedim."

"Biliyorum. Ahhhhhh... Immmmm... Biliyorum! Sadece şöyle düşün. Mesela sen bir gün işten çıkmışsın, eve gelmişsin, dinleniyorsun, kapı çalıyor, açıyorsun, Korcan Karar. Sana diyor ki 'Birkaç seneye robotlar ders anlatıyor olacak. Hiçbirinize ihtiyaç kalmayacak.' Nasıl hissedersin? Hayatım boyunca beni geçtim tüm ailem buradan para kazandı. Yani dükkân benim için nostalji hissi taşıyan bir hoşluktan ziyade hayatımın gerçeği."

"Tabii ki farkındayım. Bence bu dokusunu koruyabilirsin. Yani elektrikleri kullanmamak yerinde bir karar olabilir. Kasa elektronik değil değil mi?"

"Yok canım."

Keşke elektronik deseydim, zengin olmasan da varlıklı görünmeyi Jüli'den öğrenmiştim oysa. Yine de Dalyan'a yalan borcum olsun istemiyorum. İçimde ne var ne yoksa, inşaata dökülen kum gibi dökülsün istiyorum ona. Ne yaparsa yapsın. İster kaçak kat çıksın ister gecekondu ister gökdelen diksin. Razıyım.

"Kalkalım mı yavaştan?"

"Olur," dedim. Hesabı o ödedi. Israr etmedim. El ele çıktık İstiklâl'e. Otobüs durakları biz onlara yaklaştıkça uzaklaşsın istedim. Haliç'e kadar yürüyelim. Balat'tan koşarak doğruca mahalleye geçelim. Kapımın önüne kadar bıraksın beni ve yeniden öpsün. Yeniden öptü. Sokağın hemen başında. Tabağımda kalan pirinçler kadar çocuk yapasım var Dalyan'a. Hormonlarım emekli kuyruğunda

söylenen yaşlılar gibi "Doğurmalısın" diye söyleniyor bana. Parmak uçlarımda yükselip yanaklarından öptüğümde dayanamayıp kulağına "Seninle anne olabilirim..." dedim.

İleri gittiğim yetmiyormuş gibi ileri yanlış gittim. Koskoca adama "Seninle anne olabilirim..." dedim. Böyle mi söylenir? Adam neden benimle birlikte anne olsun? Seni baba yapabilirim dersin, beni anne yapmak ister misin dersin, birlikte çocuklarımız olsun, onların okul masraflarında boğulalım dersin, son çare diye çocuk yapalım da mutsuz evliliğimize devam edelim dersin, çocuğumuz olsun da ömür boyu birbirimizden nefret bile etsek ayrılamayalım bile dersin ama bunu demezsin. Hayatımın ilk aşkını umarım bu anlatım bozukluğuna kurban giden teklifimle yitirip gitmemişimdir.

Babaaaaap! Arpi! Arpi bizim mahallenin şen delilerinden. Yıllardır burada yaşar. Kimse tam delirdiği günü hatırlamaz ama her harbi deli gibi kara sevdaya tutulduğunu biliriz. Söylentiye göre bir zamanlar bir kızı çok sevmiş. Evlenecekleri günün hayalini kura kura çalışıyormuş Arpi. Derken kız evlenmiş. Aynı sokakta oturdukları için isterse kulaklarını kapatsın yine de davul zurnanın sesini duymuş. Atmış kendisini sokağa. Bütün arkadaşları, onun vurgun olduğunu bilen tüm komşuları davul zurna eşliğinde göbek atıyormuş. Dayanamamış. Kendisini gelin arabasının önüne atmaya kalkmış. Mahalleli zor tutmuş Arpi'yi. Sonra uzun süre gören duyan olmamış. Bir gün sabaha karşı kapkaranlık ve is kokan Hasköy'ün pencerelerindeki ışıklar tek tek yanmış. Sokak tuhaf bir motor sesiyle inliyormuş. Kadınlar üstüne hırka çekip pencereye atlamış, adamlar sopalarını kaptığı gibi sokağa dökülmüş. Arpi, iki elinin arasında sıkıca tuttuğu süslü direksiyonla yokuş aşağı koşarak iniyor ve bir arabadan çıkan tüm sesleri gerçek gibi taklit ediyor, sonra yine homurdana homurdana yokuşu tırmanıp aşağı doğru koşuyormuş.

O gün bugündür kimse Arpi'ye tek laf etmemiş. Bir hafta öncesinde sokak düğününde göbek atan tüm mahalleli, mahalleden giden gelinin arkasındaki enkaza sahip çıkmış. El ele verip Arpi'nin hayali arabasını görmeye, onun park ettiği yere araba park etmemeye, karşıdan karşıya geçmek için Arpi'nin durmasını beklemeye başlamışlar. Arpi'nin acısına sahip çıkamadık bari deliliğine eşlik edelim demişler.

Babaaaap! Koyu kahverengi teni artık iyice kırışmış. İncecik dudaklarının arasından görünen dişlerinin bazılarını kendi kendine geçirdiği kazalarda kaybettiği için konuştuklarını anlamakta ilk başta zorluk çekebilirsiniz. Her zamanki gibi yine kahverengi takım elbisesini üstüne çekmiş. Havasından geçilmez. "Atlayın arkama bir tur attırayım size," dedi. Yok mok derken, atladık. Arpi'nin kalbini bir daha kıracak biri daha anasının karnından doğmadı. Aynalıkavak senin, Çıksalın benim derken Hasköy'ün tüm yokuşlarını Arpi'nin arkasında ine çıka sonunda İskele'ye geldik. "İnin de bi çay içelim," dedi. Saat olmuş dokuz. Hava desen buz. Ama kaptan o. Arpi ne derse o olur. Kışları İskele'de şarapçılar hariç neredeyse kimse olmaz. Plastik masalara sırf İskele'de yaşayan Sakallı ses etmesin diye birer çay söylenir. Çayı ister dök ister iç. Şarapçılar da yarım saatte bir masaya konan çaylar eşliğinde şaraplarını içer, sigaralarını tüttürür. Soğuk moğuk dinlemez sabaha kadar İskele'de dururlar. Her biri en az bir şiiri ezbere bilir, çoğu iyi futbol oynar, neredeyse hiçbirinin tam bir ailesi yoktur, varsa da bu özgürlük alanına kimse sesini çıkarmaz. Arabayı park edecek yer aradıktan sonra nihayet bir kamyonetin arkasında boşluk buldu. Zor oldu ama sığdırdık. Arpi "Siz durun ben bir kontrol edeyim," dedi. Kaldırıma geçti. Ayaklarımıza dikkatle baktı. "Sıfır park ettim valla, inin bakalım," dedi. Buz gibi İskele'ye geçip üç çay söyledik. Kırmızı beyaz plastik çay tabaklarına kaynar su

dolduğundan önce tabakları boşalttık.

"Nasılsın Arpi? İşler nasıl?"

"İyi ablam, çok şükür. Getir götür yapıyorum işte. Ama artık benim emektar kaldırmıyor. Biraz para biriktireyim daha büyük bir arabaya geçeceğim. Aslında bir kamyon alsam toptancılığa girerim."

Gözlerim büyüdü. Hayali araba olduğunda iki üç poşeti sırtına atıp iki üç sokak öteye taşıyordu da kamyon işine girerse iki güne beli yamulur.

"Toptancılıkta işten çok dert var Arpi be... Böyle iyi bence."

"Dert hep var. Büyüğü küçüğü var diyeceksin ama derdin büyüğü küçüğü olmuyor. Hopppppp! Kör müsün? Hopppp!"

Arpi masadan ok gibi fırladı. Park yerine geçen Fiat marka arabayı yumruklamaya başladı. Belli ki mahalleden değil. Arpi'nin direksiyonunu alıp kaldırıma koymuş. Onun yerine geçmiş utanmaz. "Sen otur ben bir bakayım," deyip kalktı Dalyan. Dalyannnnn gibi Dalyan be!

"Dümdüz ettin arabayı. Polis çağırın! Sakallııııııııı?"

"Sakin ol Arpi, hallederiz. Abi buradan arabayı çeker misin, biz park etmiştik?"

"Ne arabası kardeşim. Gece gece delilerle mi uğraşacam?"

Arpi'ye her şey denir de deli denmez. Kaldırıma atılmış arabasının kapısını açıp yumruğundan yaptığı görünmez levyesini kaptı. Adamın sırtına indirdi. İndirdiği gibi de adam Arpi'ye elini kaldırdı. Çay bahçesinde üstüne ilaç sıkılmış sinekler gibi yürüyen şarapçılar koştur koştur kavgaya karıştı. Öyleydi böyleydi, bizim mahallenin evladıydı, aman özür dilerimdi, çek git belanı aramaydı derken adam paket edip gönderildi. Yanlarına geçtim. Arpi kaldırıma çöktü.

"Araba perte çıktı abla. Siz yayan gideceksiniz. Borcum olsun," dedi.

"Olsun Arpi," dedim, "canın sağ olsun."

sevgilim demeyi öğrenebildim

Sokaklarımızın soğuk is kokusu Milenyum'a günler kalmasıyla yerini lavanta kokusuna bıraktı. Dükkânların içine sıkılan lavanta parfümleri karla karışık çamur dolu asfaltlarımızı yalıyor, fakirliğimizin izlerini kazıyor. Milenyum çılgınlığı en yoksulumuzu bile heyecanlandırıyor. Avrupa'ya dahil olmuşuz gibi bir hisle milenyumu bekliyoruz. Milenyum demek yenilik demek, eşitlik, adalet, modernizm... Artık garibanın da yüzü gülecek. Zenginler uçan arabalara binecek, böylece araba fiyatları düşecek, bu sayede hepimiz araba sahibi olacağız. Yemek yemek diye bir şey kalmayacak, insanlar kapsülle günü geçirecek. Kivi, çilek, muz, pirzola ucuzlayacak. Zenginlerin tenezzül etmeyeceği tüm üst sınıf araç gereç ve yaşam şartlarına bir anda sahip olacağız. Milenyum, zenginler bir sınıf daha atlarken, bizim kendiliğinden bir üst sınıfa geçmemiz demek. Hepimiz milenyumun orta sınıfı olmak için bilime ve zenginlere bel bağladık. Yaşasın milenyum!

Karton kâğıtlara yazılmış Milenyum Kermesi'yle beni karşılayan İhsan Şerif İlköğretim Okulu öğrencilerine selam verdikten sonra okulun görülmeye değer pek de bir şey olmayan bahçesinde şöyle bir tur atıp içeri girdim. Kapıda, hemen solda muhtemelen önceden öğretmen masası olan eski ahşap bir masanın arkasında, az sonra askeri darbe yapacakmış gibi duran nöbetçi öğrenciye adımı soyadımı yazdırırken on bir yaşındaki izbandut veledin

ahiret sorularını cevapladım. "Mihrap... Ercan Öğretmeni ziyarete geldim... Aslında kermese destek olacağım. Bunlar da işlerim... Çıkışa kadar kalırım..." El pençe divan, arkasında yürümeye başladım. Kolundaki kırmızı kolluktan aldığı N.Ö. rütbesinin gücüyle ve elindeki cetvelle ders saatinde koridorda dolaşan öğrencileri sinek gibi avlıyor, bir yandan da bana nereye gideceğimizi anlatıyordu. Ercan öğretmen genellikle ikinci öğretmenler odasında olurmuş. Tıpkı Berna öğretmen, Ali Cevdet öğretmen ve Elif öğretmen gibi. Onlar gençmiş. Bir numaralı öğretmenler odasındaysa kıdemli öğretmenlerin toplandığını kendi kendime anlayabiliyordum. Merdivenleri çıktıkça karnıma yumruklar yiyormuşum gibi hissediyordum. Sanırım okullar milenyuma girmiyor. Aynı tas aynı hamam. Teneffüs zili çaldığı anda sınıflarından hurrraaaaaa koridorlara dökülen biçimsiz suratlı ergenlerin yüzündeki ter aynı ter, kızların tuvalete toplu gitme alışkanlığı aman diyeyim zerre değişmemiş ve erkek çocukları hâlâ kavga ederken kafa kafaya birbirlerine yaklaşıp bir arkadaşları tarafından uzaklaştırılıyor sonra yine birbirlerinin gömleklerini çekiştirerek kafa kafaya verip yukarı doğru bakarak göz göze geliyorlar ama hâşâ bir yumruk indirmiyorlar. Ödlek hormonlular.

Ezmemek için dikkatle aralarından geçtiğim çocuk tarlası, öğretmenler odasına doğru çorak bir araziye döndü. Koridorun sonundaki beyaz plastik kapı ve buzlu camdan oluşan bölmenin "Öğretmenler Odası 2" tabelasının önünde durduk. Görevinin her kuralına harfiyen uyan N.Ö. benden önce öğretmenler odasına girip arkasından kapıyı kapattı.

Dalyan'ı beklerken koridorun diğer ucundaki çocuklara bakıp Afrika'da aç olan diğer çocukları düşündüm. Sağa sola koşturan ve hayatının geri kalanı boyunca da koşturmaya devam edecek olan bu zavallı sürüsü varken sadece Afrika'daki çocuklara acımak tam

bir saçmalık. Bana kalırsa dünyadaki tüm çocuklar için üzülmeliyiz ve kulaklarına eğilip "Milenyumda mutsuzluk için kapsül yapılamayacakmış" demeliyiz. Hatta çocuklar okullardan mezun olurken onlara "mutluluk testi" yapmalıyız. Önlerine bir kâğıt koymalı ve şiir yazmalarını istemeliyiz. Boş kâğıt verenleri doğrudan üniversite sınavına almalı, şiir yazmayı becerenlere de şöyle demeliyiz: "Bundan sonra çalışmana gerek yok evladım. İstediğin okulu söyle seni yerleştiriyoruz. Evet, atama dahil."

Erkek öğrenciler, duvar köşelerinde birbirlerini sıkıştırırken, kızlar kol kola girip koridorun bir ucundan benim olduğum diğer ucuna kadar yürüyorlardı. Dalyan plastik kapıyı açtığında, cam bölme gürültüyle sallandı. Yüzünün yarısını kaplayan ve bıyıklarını yukarı doğru oynatan gülüşüyle beni karşılıyor. Rahat ol asker el işaretinden sonra N.Ö. romantik aşk noktamızı terk etti de ufak bir kucaklaştık. "Gel," dedi Dalyan, "hemen kermes alanına geçelim. Sonra da bizim hocalarla tanıştırırım seni." Az önce yanlarından bir sümük gibi, bildiğiniz gibi sümük çocuklar için iğrenç bile olmayacak kadar sıradandır, geçtiğim çocuklar şu anda bana tek taş pırlantaymışım gibi bakıyordu. Ortaokula geçmiş de memeleri büyümüş kızların gözlerindeyse tam olarak şu ifade vardı: "Ercan Hoca, bunu nerden buldu Allah aşkına?"

Bunu tahmin edebilirdim ama aynı ifadenin yetişkin öğretmenlerin gözünde de olacağını asla bilemezdim, matematik öğretmeni Elif'le tanışana kadar. Sarı röfleli saçları omuzlarına değiyordu ve beyaz boğazlı kazağı şeker kokuyordu. Burnumun direği tam da "Şu masayı kenara çekip işlerini yerleştirebilirsin," demek için bana doğru yaklaştığında kırıldı. Türkçesi şöyle: Şu masayı kenara çek de ortalarda görünme!

Okulun kantin katındayız. Genişçe bir alanda U harfinden hallice bir masa düzeni yapılmış, her masaya da hırslı öğrenciler

görevli olarak yerleştirilmiş. Benim masamsa kenarda tüm bu düzene baş kaldırıyordu. Ü harfinin tek başına kalmış noktası gibiydim. Burası en uygun yermiş. Normalde öğrencilerin kermesiymiş ama ben "tanıdık"mışım. Tanıdık filan değilim. Hakkımda bilmek istediği hiçbir şeyi soramıyor. Cevabını almak için yanıp tutuştuğu tek soru var: "Nereden mezun oldun?" ve on saniye sonra atacağı ikinci golün öncüsü "Ercan'ın nesi oluyorsun?" Onu kendi tribününe koşarken görmeye niyetim yok. Buna izin veremeyecek kadar zayıfım. Zayıf olduğunu bilenler hep güçlü olmak zorundadır. Çünkü bir canları kaldığının farkındadırlar. Jüli'nin annesinin dediği gibi, evet.

Masaya dükkândan getirdiğim el işlerini güzelce yerleştirdikten sonra Dalyan yanıma geldi.

"Çok teşekkürler beni yalnız bırakmadığın için. Veliler ilgilenecektir senin işlerinle."

"Ne demek... Oldu mu böyle sence?" diye sordum kenara atılmış masamın üstündeki el emeği göz nuru işlerimi göstererek.

"Çok güzel," dedi. Bilinçaltımdaki çocukluğum tıpkı filmlerdeki gibi "Oh, yeaaaah!" diye bağırdı. Gözlerimden okunuyor, ben de mutluyum.

"Ben şimdi ses sistemini kontrol edeyim. Birazdan doluşurlar," dedi.

"Olur tabii... Bir yardıma ihtiyacın olursa söyle."

Ahşap sahneye mikrofon ayaklığı taşırken sanırsın cepheye kalaşnikof götürüyor. Yeşil kazağının kollarını dirseklerine kadar kıvırmış, açık kahverengi keten pantolonundan uzun ama çelimsiz olmayan bacakları belli oluyor. "Ses-bir-ki-deneme..." dediğinde oy verdiğim parti kazanmış da başkanı konuşma yapacakmış gibi sevindim. Varlığım varlığına armağan olsun dememek için

tırnaklarımı yemeye koyuldum.

"Mihrap? Mihrap'tı değil mi? Rica etsem şu gençlerin masasını da düzenler misin?" diye bir emir ricasında bulundu Elif. Elif Hoca. Elif Hanım.

"Tabii..." dedim. Böylelerinin emirlere en iyi cevap gülümseyerek kabul etmekle verilir. Şekerli kokusuyla masanın ucundan bile tutmadan dibimden ayrılmayarak konuşmaya devam etti.

"Umarım bir aksilik filan çıkmaz. Bütün ay çalıştık Ercan'la gece gündüz. Valla şu emeğin karşılığını alalım da büyük kutlamayı hak etti. Benden daha çok yoruldu. Konuşmacıların metinlerini yazdı, çocukları çalıştırdı. Ben Ercan'dan daha disiplinliyim. Bir de matematik öğretmeni olunca çocuklar daha bir çekiniyor benden. İşin getir götür kısmını ben üstlendim. Kim ne getirip satacak vs diye. Senden bahsetmemişti bu arada?"

"Evet, dün gece bir anda karar verdik. Ben de sabah dükkânda kermes için uygun ne varsa toplayıp geldim destek olmak için."

"Dükkânda mı çalışıyorsun?"

"Kendi dükkânım." Yaaaa?

"Ne üstüne?"

"Geleneksel sanatlar." Nerede diye sorma!

"Yaaaa... Ne güzel. Bayılıyorum böyle şeylerle ilgilenen insanlara. Ben sınavdan sınava koşturmaktan hiç böyle hobiler edinemedim. Tebrikler..."

"Hobi olur mu canım? Hülya Avşar'ın tenis oynaması hobidir. Ama şarkıcılıktan para kazanıyor. Ben de bu işlerden kazanıyorum. Mesleğim yani."

"Çok hoş. Neyse vaktini almayayım sen burayı halledince diğer masalara da bir göz atıverirsin olur mu? Profesyoneli gelmiş işin."

Küçümsediği ya da burun kıvırdığı şeylerin profesyoneli olmaktan gocunacak değilim. Zira kendimi bu işin uzmanı olarak

bile görmemişken birdenbire profesyoneli olmuştum. Teşekkürler...

Ben masaya gömülmüşken, Elif de kısa topuklu ayakkabısının topuğunu sahne merdivenine yaslamış, basamağı çıkacakken donup poz veriyormuş gibi duruyordu. Öğrencilere dönüp şeytani bakışlar fırlatırken, Dalyan'a baktığında kahkahalar atıyor. Rejoice reklamlarındaki kadınlar gibi mutlu. Elif, yumurtanın İpana'yla fırçalanmış yarısı kadar beyaz ve parlak. ACE'yle yıkanmış bir çarşaf kadar sağlam ve kendinden emin. Benimse bir canım var. Ona yediremem.

"Bir şeye ihtiyacın var mı sevgilim?"

Arkasındaki beyaz tahtaya "Köy Okulları İçin Kitap Kermesi" yazacakken ç'nin noktasında kalakaldı Dalyan. Emin olmak istercesine bana döndü. Elinde tuttuğu gazlı kalem havada bir şey yazacakmış gibi duruyordu. Eğer bu filmin yönetmeni olsaydım, Dalyan'a "Yok, sevgilim..." dedirtir, yakın çekim Elif'i alır sonra da başrol oyuncusu-bana kamerayı yakınlaştırır, sonra tekrar Dalyan'a döner ve kalemiyle havaya arkasından bulut bulut görünecek şekilde "Son" yazdırırdım. Filmin yönetmeni elbette benim beklentimi karşılamadı ama hüsrana da uğratmadı. "Hayır, teşekkürler..." dedi Dalyan ve gülümsedi. O gülümseyince el işlerimin hepsi satıldı, köy okullarındaki çocuklar kitaba kavuştu, Afrika'daki çocuklar doydu, Elif diz çöküp benden özür diledi, duvara takdirnamem asıldı, bir canım vardı o da benim oldu.

tetikteyiz

Sabahın köründe çalan kapıdan, gecenin bir yarısı gelen telefondan ve konumuzla ilgisi yok ama bir anda dönen sevgiliden hayırlı haber gelmez. Bu defa ilki oldu. Sabahın köründe kapı kuşumuz peşine kurtlar düşmüşçesine uzun uzun ve kesintisiz öttü. Cüvcüvcüvcüvcüüüüüüüv... Cüvcüvücüvcüvcüvcüüüvvv...

Ayten Abla elinde beyaz bir gömlek, üstünde sabahlığıyla kapıyı açtığım gibi içeri daldı. Bileğindeki bileklikleri sallaya sallaya gömleği gösterdi ve dişlerini sıka sıka sessizce, "Alın size kanıt," dedi. Annem çiçekli pijamasının paçalarını düzeltirken henüz birbirinden tam anlamıyla ayrılmayan göz kapaklarını kırpıştırarak sordu:

"Neyin kanıtı kız sabah sabah? Hayır olsun."

"İlhan'ın gömleği..." Gömleği açtı. Ön cebin hemen altı ve sol omzun üstü yıkanmış kırışık ve hafif sararmış, yaka kirini de saymazsak bir garipliğe rastlamadığımız gömleğin esrarını sabahın bu saatinde uyanmış birkaç hücremizle çözmeye çalışıyoruz.

"Nesi var gömleğin?"

"Ben size diyorum Asiye. Geç geliyor İlhan eve. Yani akşamları bazen çorba içmeye geliyor. Sonra da yok İbrahim'in canı sıkkın, yok Selim'in dükkânda yardıma ihtiyacı varmış. Bilmem ne zıkkımın köküymüş, aman ben de onu çok bunaltıyormuşum, bunca yıl kahveye mi gitmiş, bırakayım bu yaştan sonra da biraz gitsinmiş... Diye diye her akşam evden çıkıyor bu, geceye doğru geliyor

yorgun argın, sanırsın tır taşımış. Geldiği gibi ne yapıyor biliyor musun? Mihrap sana da ayıp oluyor kızım ama koca kız oldun sen de..."

Sanırım cinsellik içeren bir ifadede bulunacak. Ben evlenene kadar yanımda böyle şeyleri konuşmazlardı. Ben de evlenip bekaretimi kaybedince hepsiyle eşitlendim, artık cinsel içerikli tüm fıkralar yanımda anlatılıyordu ben de kahkahalarla gülüyordum. Boşanınca biraz bocaladılar. Şimdi bu kızın yanında biz cinsel şaka yapabiliyor muyuz yapamıyor muyuz diye arada kaldılar. Sanki cinsellik denen şey benim için önceden kullandığım ama artık bıraktığım, olur ya aklıma düşerse herkesi zor durumda bırakabileceğim bir şey.

"Rahat ol Ayten Abla. Allah aşkına yani... Otuz yaşında koca kadın oldum."

"Geldiği gibi banyoya giriyor!"

Annem geri geri gitti. Sessizce içeri buyur etti Ayten Abla'yı. Elleri belinde odada bir ileri bir geri yürüdü. Güneşliği sonuna kadar açtı. Sokak lambalarının hâlâ yandığını görmek Ayten Abla'nın içinin ne kadar yandığını anlamam konusunda mezura görevi görüyordu.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" dedi dışarı bakarak.

"Bilmiyorum Asiye. Ben biri olduğundan eminim. Tek başıma bir şey yapamam ben. Siz de yardım edin. Ne bileyim, geçen gün Tülay anlattı. Mihrap aklına girmiş, konuşmuşsunuz. Bir şeyler yapalım artık." Fikrime geldiklerine göre bu benim de meselem artık!

"Yanına bile bırakmayız abla merak etme sen. Saat kaç gibi evden çıkıyordu İlhan Abi?"

"İşte akşam bir geliyor eve. Sonra sekiz gibi fıyyyy... Bul bulabilirsen. Gecenin bir körü geliyor."

"Tamam, bu akşam takibe alıyoruz."

"Sen nereye alıyorsun Mihrap? Otur oturduğun yerde. Biri birini takibe alacaksa ben ne güne duruyorum? Biz birlikte gelin geldik bu sokağa Ayten'le."

"Anne ben de eline doğdum Ayten Abla'nın. Bırak sen bu işi benle Tülay Abla'ya. Hem sen Allah aşkına Zamanın Elleri'nden başka ne izliyorsun? Ben hiç değilse Gerçek Kesit, Sıcağı Sıcağına... Ezbere biliyorum. Hem senin bir ağırlığın var. İlhan Abi peşinde mi koşacaksın?" Bu son dediğimi iyi akıl ettim.

"Nerede takılıyor İlhan, Ayten?"

"Kalaycıbahçe'de kahveye takılıyormuş dediğine göre. Kimle diyorum. Kimle olacak Allah aşkına diyor Bülent'le, Oğuz'la, İbrahim'le, Selim'le onunla bununla... Öteki gün öğreniyorum ki kimse dışarıda değilmiş."

Yanımızdan geçerken başını önüne eğen İlhan Abi'den nefret etmek istemiyorum. Bizi hayal kırıklığına uğratsın hiç istemiyorum. Çünkü bu beklenmedik bir şey olur. Ve her şeyin bir ilki vardır. Bir erkekten nefret etmeye başlarsam tüm erkeklerden nefret edebilirim. Aşkı bulmuşken buna değer mi?

"Abla sen bir sakin ol. Annemle bir kahve yapın. Ben de gidip erkenden dükkânın başına geçeyim. Halledeceğim bu işi söz. Kalbini ferah tut hem. Bunca yıllık evlisiniz. N'apıyor olabilir?"

"Kızım yeni evli olsak olmaz zaten. Saf salak değilse kim taze kadını aldatsın?"

"Aşk olsun Ayten Abla."

"Sen niye alınıyorsun canım? Ay, Mihrap bir de şimdi seninle uğraşmayayım. Anladın sen."

"Yok canım. Ben anında anladım. Ona tam aldatıldım denmez aslında. Aldatıldığım gibi anladım. Neyse... Ben şimdi çıkıyorum kızlar. Tülay Abla'ya da haber vereyim. Siz de keyfinize bakın.

Gömlek işini tam anlamadım bu arada?"

"Yıkamış diyorum gömleği. Bunca yıl bir bardak çalkalamayan adam ne oldu da gömleğini yıkadı?"

Durum ciddi. Paltomu kaptığım gibi sokağa fırladım. İstanbul yılbaşı, üstelik milenyum, öncesinde hiç de filmlerde gördüğümüz gibi görünmüyordu. Işıklı sokaklardan ziyade bir kampanyanın göbeğine düşmüş gibiydik. Havada kar soğuğundan çok yağmur gıcıklığı vardı. Allah'ı dünyamızı yarattığı için genel olarak başarılı bulsam da yağmur konusunda onunla aynı fikirde değildim. Bence önce Güneş, sonra da kar bulunmuş. Muhtemelen melekler "Allah'ım bir hava durumu daha olsun," demişler. O da "Tamam," demiş "şu en son yaptığımız karı sulandırın." Müthiş gıcık bir şey. Gökyüzünden şaka gibi damla damla su yağıyor. Bana kalırsa bu kötü şakayı sevmenin tek yanı ona romantik bir anlam yüklemek olduğu için âşıklar bu konuda da ellerinden geleni yapmış ve yağmuru sahiplenmişler.

Kırmızı bir karpuz dilimi gibi açılmış şemsiyemi kapatıp Tülay Abla'nın camına tıklattım. Tülay Abla, biz hariç mahalledekilerin çoğu gibi gecekondumsu bir evde yaşıyor. Meyhaneden kazandıklarına rağmen. Birikimleri cimrilikten geliyor. Gecekonduların en iyi yanı, dışına çıkıldığında insanı uzun boylu hissettirmesi. Bir keresinde yine Tülay Abla'yla camdan konuşmak için eğileyim derken alnımı çatıya geçirmiştim. Yirmi altı yaşımda alnımın ortasına oluşan dikiş izinin sebebi budur. Doktor bir süre anlamamıştı. "Nasıl yani hanımefendi?" demişti "kafamı çatıya çarptım da ne demek?" Cahillikle yaftalanacakken, olayı detaylı anlatınca yoksullukla yaftalanmış da bir rahat nefes almıştım.

"Günaydın Mihrap, hayrolsun?" Benimle rahat konuşmak için kanepesinin sırt kısmına dizlerini kırarak tırmandığından aç bir sokak köpeği gibi yukarı doğru bakan Tülay Abla'ya eğildim.

"Bu akşam saat yedi buçuk gibi dükkâna gel abla. Ayten Abla İlhan Abi'nin gömleğini bulmuş. Ben de gördüm. Cebini, omzunu böyle yakasına kadar yıkayıp kirliye atmış. Bu akşam bir takip edelim bakalım, neyin peşinde, n'apıyor bu adam..."

"Eve gecenin bir yarısı gelecek, sonra banyoya girecek, bir de üstüne gömleğini yıkayacak? Biz de bundan hayır bekleyeceğiz, ha? Boşuna. Hadi, ben o zaman yemekleri yapayım şimdiden. Akşama işimiz çok."

Sırtlarında çanta taşıyarak çocuklarını okula götüren kadınların arasından sıyrılıp fırına daldım. "İki poğaça alayım, peynirli olsun." Normalde kahvaltımı evde yaparım, ama örgüt işleri zamansız. Buharlanmış bombeli cam vitrine burnunu dayamış çocuklardan biri "Sade poğaça abi. Ortasını keser misin?" dedi. Mor şişme montuyla hareket etmekte zorlanan kız, elinde tostoparlak hâle getirdiği parasını uzatmak için parmak uçlarında yükseldi. "Dur, ben vereyim," dedim. Parasını alıp kasaya uzattım. İkimizin de poğaçaları aynı anda çıktı. Hemen kenarda duran ve sabahları genelde adamların börek ve çaya gömüldüğü masalardan birine geçip sade poğaçasının içine evden getirdiği, plastik beslenme çantasının küçük gözünde saklamış, beyaz peyniri yerleştirdi. Hâlinden son derece memnun bir şekilde peçeteyle tuttuğu poğaçayı ısıra ısıra dükkândan çıktı. Hayatım boyunca o kadar çok şeye üzüldüm ki üzülme bütçem yerlerde artık. Yine de bunu görmek kalbimi kırdı. Kısa topuklu botlarım çamurlu Hasköy sokaklarının çamurunu kot pantolonuma sıçratırken beyaz eşya dükkanının önünde durdum.

Milenyum indirimlerinden nasibini almış bir çeyiz evi burası. Yeni evleneceklerin kurt gibi üşüştüğü bir karınca yuvası. Vitrin camına bakarak kabarmış saçlarımı düzelttim. Mutfak robotları, bulaşık makineleri, elektrik süpürgeleri, çamaşır makineleri, çift

kapılı buzdolapları, fritözler... Bir kadının arayabileceği her şey var. Sade poğaçanın içine peynir tıkıştırmak gibi bir şey. Benim peynirim ne? Allah aşkına iki dakika dürüst ol be Mihrap? Zerre hazzetmediğin ama düğününe çağırmayı hayal ettiğin Sevgi mi, milenyum indiriminden kaptığın buharlı ütü mü, okuldan eve aç gelen Dalyan mı? Ne? Ne olursa ben de şu hayattan tat alacağım? Sade, kuru, bayatlamak üzere olan tadından kurtulacağım hayatın? Mideme oturmayacak? Midem ekşimeyecek? Karın tokluğuna değil de zevk ala ala yutacağım lokmalarımı? Ne olursa? Fare gibi bir peynirin peşinde koşmaktan vazgeçip benim payıma düşen de bu sade poğaça diye bana sunulan hayatı olduğu gibi kabul ettiğimde mi bir rahat nefes alacağım? "İçeride bakabilirsiniz," dedi dükkân çalışanı. "Teşekkür ederim," dedim "sadece baktım."

Siyah deri çantamdan çıkardığım sigarayı yakıyorum. Sokakta içtiğimi bir gören olsa anında anneme yetiştirirler. *Koskoca kadın oldun be Mihrap,* o zaman *utanmıyor musun Mihrap* olur. Utanmıyorum. Dükkânın önüne gelince sigaramı duvarda söndürüp kenara koydum. Birazdan süpüreceğim ve kendi çöpümü temizleyeceğim. İşte, benim peynirli poğaçam bu.

Elektriğe karşı başlattığımız bu direniş beni yavaştan yormaya başladı. Sabahları neyse de dükkânın kapısı açılınca, akşama doğru yaktığım mumlar hemen sönüyor. Büyük çelişkiler içindeyim. Mum sönmesin diye müşteri gelmesin isteyecek noktaya geliyorum ve tüm gün tutan tek şey bu dua oluyor. Dükkâna adres sormak için bile bir Allah'ın kulu gelmiyor.

Akşamında İlhan Abi'yi enselemek üzere kapının önünde annem, ben ve Tülay Abla buluşuyoruz. Şekerpare'deki çarşaflı orospular gibi fıtı fıtı yürüyoruz paltolarımızın içinde. Hâlimiz hafiyeden beter. Şu kılığımızla ve etrafa yaydığımız gizli operasyon

enerjisiyle caddede iki tur daha atsak zaten yakalanırız. Yine de aldırmadan İlhan Abi'nin kasabının hemen ilerisinde pusuya yatıyoruz. Planımız saat gibi işliyor. Emir'i dükkânda bırakıp saat yedi olduğu anda çıkıyor. Paltosu şüpheli, atkısı şüpheli, adımları şüpheli, etrafa bakışı şüpheli, karşıdan karşıya geçerken sağa sola bakışı şüpheli, yokuşu koştur koştur inmesi şüpheli. Ayak tabanlarımız ağrılı. İskele'ye doğru inerken Çelebi Pastanesi'nin önünde Tülay Abla elini duvara yaslıyor. Al işte, ilk gazi! Astımı tutmuş.

"Düştüm ben, siz devam edin."

"Ya saçmalama abla. Görev başında olacak iş mi seninki?"

"Valla bittim kız. Siz gidin gelin ben şurada bir çay filan içeyim. Beklerim."

"Abla uğraşamayacağım ya... Polis molis olmazmış senden!" deyip kafasında kasketiyle hızlı adımlarla İskele'ye doğru yokuş aşağı inen İlhan Abi'nin peşinden koşar adım yürümeye devam ettim. Annem de peşimden... Tülay Abla esaslı kadındır. Yılmadı. Hırlaya hırlaya geldi arkamızdan. İlhan Abi, otoparkçı-halı yıkayıcısı Selo Abi'yle selamlaştıktan sonra sağdaki ara sokaklardan birine daldı.

Babiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiip!

"Arpi, sessiz ol Allah'ına kurban olayım. İşimiz var."

"Ben bırakayım sizi abla. Geçen, ayıp oldu sana zaten."

"Valla dizlerim çürüdü Mihrap. İzin ver atsın şuraya," dedi Tülay Abla. Mahallece acınacak hâldeyiz. Tutunduğumuz dal bile ağacına bağlı değil. Arpi'nin arkasına atladık. Annem, ben ve Tülay Abla. Arpi'ye havalı bir "Sessizce öndeki adamı takip et!" çektim. Bu sessiz bir anlaşmadır. Arpi, İlhan Abi'yi tanımasına rağmen sesini çıkarmadı. Arabaya susturucu takmış gibi gaza bastı. Sokağın sonuna doğru açık mavi üç katlı, arkaya doğru genişçe bir

bahçesi olan bir evin önünde frene bastı. İlhan Abi eve girdikten sonra kapıya yaklaşıp zilleri kontrol ettim. Daire 1: Bülent Karlı

Annemlere doğru döndüm. "Bulduk. Pezevengin adı var."

operasyon

Dalyan'ın okul kermesinde bütün işlerimi satmış gibi mutlu uyandım bu sabah. Sanki kahveyi taşırdım, tezgâhı silmedim. Öyle bir mutluluk, öyle bir keyif, öyle bir rahatlık... Hem de anneme Burcu'da kalıyorum diye yalan söylememe rağmen. Kaldı ki Burcu'yu yolda görsem tanımam.

Dalyan'ın yeşil banyosunun rutubet kokusunu ciğerlerime kadar çektim. Sakın unutma şu kokuyu Mihrap! Evlenirsek yeni ev filan istemem. Buraya taşınırım. Şu taşları parlatırım. Banyo perdesini söker yenisini takarım. Bizim dükkâna nazar boncuklu banyo perdeleri geldi. Onlardan asarım. Rutubet kokusu gidene kadar silerim bu taşları.

"İyi misin?"

"İyiyim iyiyim." Kapıyı açtım. Başını omzumla boynumun arasına sokarak kokladı. Tetriste uzun çubuk gelmiş gibi tamamlandım. Her şey yerli yerinde. Sevişmenin bendeki kötü anılarını bir çırpıda silmişti Dalyan. Nasıl hissettiğimi, güzel olup olmadığını, devam edip etmemesi gerektiğini, zevk alıp almadığımı, iyi olup olmadığımı sordu. Tamam, çok bir tecrübeli olduğum söylenemez ama daha önce kimse bunları sormamıştı bana.

Oturma odasındaki ikili koltuğa geçtik. Ben tuvaletteyken filmi ayarlamış. Kuzuların Sessizliği... Film boyunca küçük kare odadaki her şeyi inceledim. Televizyonun hemen üstündeki aile

fotoğraflarını, balkon kapısının yanındaki ince uzun kütüphanedeki kitaplarını, onun önündeki tekli koltukta sabah kahvelerini içmesini hayal ettim. Üçlü iç içe geçmiş sehpaların eve misafir geldiğinde nasıl tozunu alacağımı, yerdeki halının saçaklarını ne de güzel tarayacağımı, aslında belki bir bant çekersek tozlanmayacaklarını düşünmekten filmden tek şey anladım. Sen bir Lecter'san da sana vurgunum Dalyan!

Yazılar akarken bıyıklarını burnuma değdirerek beni öptü ve kalbimi işaretledi. Bunu tahmin edebiliyorum. Artık beni kolayca bulabilecekler. "Aaaaaa, Mihrap'ta bir değişiklik var. Kesin âşık!" diyecekler. Desinler.

"Sevdin mi filmi?" dedi. İşte beklenen soru.

"Çok güzeldi. Benim midem bir kötü oldu. Tuvaleti kullanabilir miyim?" Yılların pratiğine sahip olduğum kurtarıcı yalanım benim.

"Tabii... Bir şey ister misin?"

"Yok, hayır..."

Tuvalet aynasının dolabının içini, kirli çamaşır sepetini ve deterjan dolabını didik didik edip karıştırdım ve sifonu çekip musluğu boşa akıttıktan sonra yanına geçtim. Mutfaktan gelen yağlı tavuk kokusu tuvaletten yayılan rutubet kokusuna açtığı savaşta 5-0 galip geldi. Karnımın kazındığına dair her türlü iddiaya girebilecek bir hâlde salatayı hazırlamaya koyuluyorum. Mutfak penceresinin mermerinde duran radyodan yükselen klasik müziğe, Dalyan'ın kıllarını ocakta yakmaya devam edip kızgın tavaya attığı tavukların cızırtısı eşlik ediyor. Apartman boşluğuna bakan pencereyi açmamla bir orman gezintisine çıkmışız gibi hissettiren soğuk rüzgâr, on adımlık volta atabileceğimiz mutfağın küçük eşyalarını yerle bir etti. İkimiz de hünerlerimizi sergilemek adına yarışıyor, birbirimizin gözüne girmek için nezaket dersleri alan

Türkan Şoray gibi çabalıyorduk.

Dolap kapaklarını tek tek açıp aradığım şeyleri bulmaya çalışırken, çarpım tablosunu ezberler gibi her şeyin yerini aklımda tutmaya çalışıyorum. İkinci gelişimde buralı gibi olmalıyım. Bir misafir gibi çekmeceleri karıştırmak, "Dur, ben vereyim..." cümlesini duymak bile istemiyorum.

Yemek için yeniden oturma odasına geçtik. Holdeki açılır ahşap masayı güçlü kollarıyla odanın ortasına getirdi ve beş dakika içinde dizilere taş çıkaran güzellikte bir masa hazırladık. Kadehlerimizi kaldırdığımızda, bir yudum şarap içmeden önce, "İyi ki varsın Mihrap!" dedi. Tokuşturduk. Dünyanın en güzel melodisi çınladı. Dınt dınt dınt dınt dıdın dınt dınt! Masanın üstünde duran elim çalan telefonun titreşimiyle zangır zangır titriyordu. Kick melodisini telefonuma dün atadım. Bir yandan sakinleştirici etkisi var bir yandan da harekete geçmemi sağlıyor. "Ayten Abla Ev" arıyor. Anında açtım. "Buyur abla... Evet. Şimdi mi? Olur tabii... Aynı yerde değil mi? Tamamdır abla on dakikaya oradayım."

Ayağa kalkıp şarabı bir dikişte bitirdiğimden damarlarıma aniden zerk edilen kuvvetle Dalyan'ın yüzünü iki elimin arasına aldım ve "Ben şimdi gitmeliyim, çok acil bir işim var. Eline sağlık!" deyip sarı şalımı bilinçli bir şekilde koltuğun üstünde bırakıp evden fırladım.

Çelebi Pastanesi'nden aldığım ay çöreğini mideme indirdim ki şarabın kokusu etrafa yayılmasın. Mahallede adımın çıkmasına ramak varken, buna kendi ellerimle katkıda bulunmak, isteyeceğim en son şey. Zira pezevenklerin peşine düşmüştüm ve zaten ya kahraman ya da yüz karası olmama çok az kalmıştı.

Bülent Karlı'nın evinin önündeki çöp kutusunun arkasına saklanmış etrafı kolaçan ederken, hemen karşımdaki çöp kutusunun

arkasında bir karartı gördüm. Çırak Emir. Demek mahallemize genelev açılmış, dadanan dadananaymış da haberimiz yokmuş. Bu evi yerle bir edip güzelim orospuları bu adamların elinden kurtarmak ve şu rezil rüsva adamları rezil rüsva etmek boynumun borcuydu artık. İçimde sebebini tam olarak kestiremediğim atlar dörtnala koşuyor, cepheye kurşun taşıyan kadınlar gibi güçleniyordum. Dınt dınt dınt dınt dıdın dınt dınt! Ayten Abla Ev! "Abla şimdi kapıdayız. Merak etme sen. Çıkar çıkmaz ensesindeyiz. Nasıl yapalım o zaman abla? Sen bilirsin, gel. Ben de tükürürüm suratına istersen. Tabii senin hakkın. Olur abla bekliyoruz. Acele et ama. 33 Numara."

Bacaklarım, üstüne şeker dökülmüş de karınca istilasına uğramış gibi uyuştu.

"Ne diyorsun Asiye? Ne iş çeviriyor bu adam?"

"Belli bir yalanlar içinde olduğu canım. Kim bilir ne iş peşinde... O değil de Ayten'i çağırmasak iyi olurdu. Olay büyüyecek şimdi hepten."

"Kız bizi doğramasınlar? Adam kasap neticede."

"Beni mi doğrayacak? Kafasını koparırım. Utanmaz arlanmaz. Bu yaştan sonra neyine?"

"Bunların hepsi neden aldatıyor biliyor musun, aklımızı küçük görüyorlar. Ondan."

"Tabii canım. Bilmez miyim, varsa yoksa yumurta kırar diyorlar."

"Hepsi öyle değil be Asiye. Selami Abi'nin nesini gördün onca yıl sen?"

"Hiçbir şeyini. Sustu kaldı. Ben olmasam dükkân mükkân olmazdı o da biliyor. Bilmiyor muyum sanki ben, önceden birine sevdalıymış, şuymuş, buymuş... Selami beni seviyor değildi, az vicdanlıydı. Mihrap da olunca baya vicdanlı adam oldu. Bir laf

etmişliği var mıydı desen, yok hatırlamıyorum."

"Biz ediyoruz da ne oluyor? Bir kamyon dolusu laf kalabalığı her gece. Bak Mihrap bunlar kulağına küpe olsun."

"Bende kulak kalmadı abla."

"Öyle deme. Neydi o senin çocuk, öğretmen olan?"

"Dalyan."

"Dikkat et sen de işte. Böyle çöp kutuları arkasında seninkini de beklemeyelim sonra."

"Ben her şeye hazırlıklıyım abla, merak etme sen."

"Hazırlıklı değilsin ablam, deneyimlisin."

"Haklısın abla. Ama yani hiç mi iyi adam yok?"

"Var tabii. Olmaz mı? Sen iyiysen iyi adam var. Azıcık burnun yandıysa, bir kez kalbin kırıldıysa, ne bileyim birazcık uykun kaçtığında o dönüp uyuduysa, kolun acıdıysa öteki gün geçtiyse, iki kuruş paranın hesabını vermek için karnına ağrı girdi de ertesi gün geçtiyse yok iyi adam madam."

"Gördün mü kaç diyorsun?"

"Allah göstermesin diyorum. Ama oldu da gördün, kaçma. Önce indir sonra kaç. Çöp kutusunun arkasında durmanın hakkını veremeyeceksek, bu kiloyla bokstan yeni çıkmış herif gibi terlemiş vücudumla ne diye burada durayım?"

"Canımsın abla."

"Herhalde kız, gel bakayım." Terli göğüslerinin ortasına burnumu bastırdığında, ay çöreğinin içtiğim şarabı bastırmasına dair verdiği mücadele geride kaldı. Nefes almak için yüzümü geri çektiğimde Ayten Abla'nın, bize rağmen, elini kolunu nereye koyacağını bilemez hâlde öylece durduğunu gördüm.

"Gel abla," dedim. Çilingir soframızın bir köşesine de o çöktü.

"Valla, şeytan diyor git çal zili. Hangi ev? Şu mu?"

"Şu..." dedim parmağımla gösterip. İşaret parmağım henüz ha-

vadayken takım elbiseli iki adam ve arkalarında da bir kameraman koştura koştura parmağımın gösterdiği kapı girişine doğru yöneldi.

"N'oluyor?"

"Kız, Uğur Dündar değil mi o?" dedi Tülay Abla sigarasını yere atıp ayağa kalkarken.

Gözlerini Uğur Dündar ve ekibinden alamayan Ayten Abla da yavaş yavaş hazır ola geçerken "Valla o.." dedi. Küçük bir kargaşanın yaşandığı kapı girişine koştuk. Anında takıldık peşlerine. Üstünde Bismillahirahmanirrahim yazan apartman kapısını zorla açan ekip, kameradan gelen keskin ışıkla önceden gelmişler gibi direkt bodrum kata yöneldiler. Kömürlükteki beş daireye ait depoları geçtik. Kışlık kömür ve odunla yüklü, bildiğimiz kömürlüğün kapkaranlık yollarında yılların madencilerine meydan okurcasına yürürken varlığımızı fark eden ekipten biri "Siz de kimsiniz?" dedi.

"Suçlunun karısıyım!" diye öne atıldı Ayten Abla. Onunla birlikte hepimizin bir vasfı oldu. Suçlunun tanıdıkları.

Koridorun tavanı öyle alçak ki dirseğimizi kırarak kolumuzu kaldırsak elimiz değer. Aynı anda çekim yapan Uğur Dündar yanındaki bilirkişiye kömürlük hakkındaki görüşlerini sordu. Pürüzlü ve delik deşik olmuş taş duvardaki örümcekleri gösteren bilirkişi "Burada değil kaçak et, kumaş bile kesilmez," dedi.

Ayten Abla beni kolumdan çekiştirip "Ne dedi o kız? Kaçak et mi dedi?" diye sordu.

Tülay Abla daha fazla edepsizliğe maruz kalmamam için, ne de olsa genç dul bir kadınım, "Kaçak et kesiyorlarmış. Yabancı kadınlarla yani, anladın?" dedi.

Uğur Dündar şiir okur gibi içinden geçtiğimiz kömürlüğü ve attığımız her adımı, kamera çekmesine rağmen tek tek anlatmaya devam etti: "Sevgili seyirciler, evet şimdi koridoru geçtik. Vatandaşın sağlığıyla oynayan gıda teröristlerine doğru adım adım

gidiyoruz. Şu anda Hasköy'deyiz değerli..." dediği anda koridorun bitiminden genç bir oğlan "Gamaraaaaaaaaaaa!" diye bağırdı. Kameraman, Uğur Dündar, bilirkişi ve peşi sıra biz, genç oğlanın arkasında koştuk.

"Benim bir suçum yok abi, avluya bakın!" diye kan ter içinde yan taraftaki demir kapıyı gösterdi oğlan. Kan ter derken oğlan gerçekten kan ve ter içindeydi. Demir kapının telini sol eliyle açan bilirkişi, pek de nazik, önce Uğur Dündar'ı ardından kameramanı sonra da bizleri buyur etti. Yüzlerce flaş gözümüzde patlamış gibi yeniden sokağa çıktık. Üç yanı yıkılmak üzere olan üç evle çevrili avluda İlhan Abi ve koca göbeğinden boynuna kadar soğuk geçirmeyen kılla kaplı bir adam avlunun ortasına serdikleri kirli beyaz bir naylonun üstünde, paramparça ettikleri bir hayvanın üstünde duruyorlar. Heykel gibi kalakaldılar. Ayten Abla, kocasının kendini aldatmadığından ya da daha fenası hayvan katili olduğundan mı bilmem bayıldı. "Kan tuttu herhalde," dedi Tülay Abla, bir anda yaşadığımız her şeyi normalleştirerek. Uğur Dündar kameraya doğru döndü.

"Bilmediğiniz yerlerden et almayın. Sevgili seyirciler bu görmüş olduğunuz iki adam mezbahaya çevirdikleri bu avluda suçüstü yakalandılar!"

Rahat nefes alsın diye göğsünü açtığımız Ayten Abla'nın başını dizlerime yasladım. Gözlerini narkozdan uyanır gibi yavaş yavaş açtı. Ağzının içinde zar zor konuştu:

"Şerefsiz, beni değil hepimizi aldatmış."

hanemize ay doğmuyor

Saran Çeyiz Evi tabelası dükkânımızın tam karşısına sabahın onunda nal gibi çakıldı. Uğuru oraya uğursuzluğu buraya. Beyaz dikdörtgen bir levhanın üstüne kırmızı el yazısıyla "Saran Çeyiz Evi" yazıyordu. Neonlu değil. Dümdüz tabela. Ama bizimkinin iki katı büyüklüğünde. Balonlarla süsledikleri kapının önüne bir de dans eden insanlar tutmuşlar. Tarkan'ın bu meseleyle ne ilgisi olabilir? Durmadan Tarkan çalıp insanları içeri buyur ediyor, mahalleliyi baştan çıkarıyorlar. Bacaklarını önündeki tabureye uzatarak yarım ay şeklinde kestiği portakalları yiyen anneme döndüm.

"Sağ çıkar mıyız anne?"

"Sıyırmaz bile," dedi ağzından akan suları sağ eliyle silerken. Ama gözlerindeki meraklı telaşı görebiliyorum. Omzumun üstünden yeni açılan dükkânı görmeye, tanıdıklardan uğrayan var mı diye yeni düşmanlarımızı belirlemeye ve bu savaşı başlatan tarafın kim olduğunu çözmeye çalışıyor. İki katlı koca dükkânı tam karşımıza açıp kökümüze kibrit suyu dökmeyi planlayan yeni esnafa duyduğumuz kinle öğle yemeğimize gömüldük. Kuru patlıcan dolmalarını çatalla ezip yerken, ister istemez aynı konuya düşüyoruz. "En başta insanlar bi' heves gider, sonra yine alıştıkları yere dönerler, merak etme sen.." dedi annem. Bunları söylerken çatalıyla düzleştirdiği patlıcana bakıyor. Emin değil ama söylediklerine kendisi de güvenmek istiyor.

Tabakları toparladıktan sonra Eminönü'nden aldığım bereket getiren çörekotlarını, kapı eşiğine dökülünce mutluluk getiren gül yağını, yakıldığında evi kötü enerjilerden koruyan adaçayını ve buradan hareketle hayatımızın karanlık sokaklarını ışıl ışıl aydınlatacak otları sütyenlerin yanına yerleştirdim. Uğur Dündar buyursun şimdi buraya gelsin. Umut tacirleri diye adımızı çıkaracak. Varsın çıkarsın.

Bunca yıl kilo verip güzel olmaktan, eve kapanıp söz dinlemekten, lezzetli yemekler yapıp göze girmekten, çocuk doğurup takdir görmekten medet uman biz, azıcık da Allah'ın otundan, taşından, yağından medet umalım. Ne olmuş yani?

"Dikkat et de yangın çıkmasın," dedi annem, "bak mumları biraz daha mermere doğru koy, malzemeler içeride kalsın." Ahşap bir kibrit kutusunu andıran vitrinin ön tarafındaki mermer çıkıntıya üç kırmızı mum yaktıktan sonra dışarı çıkıp yeniden kontrol ettim. Arkasında sıra sıra otlar, lavantalar, yağlar ve daha nice umut torbaları var. Kapıyı açıp kapamamla dükkân saniyesinde buz kesiyor. "Anne," dedim cama işaret parmağımı yaslayarak, "bak galiba şu adam sahibi. Takım elbise giyen." Annem, elleri belinde, vitrinden bir lavanta torbasını kaptığı gibi adamın yanına koştu. İkisi birden dükkâna doğru bakıyorlar. Tarkan'dan Salına Salına Sinsice çalarken, o dağ gibi adam, bir anda kum kadar annemin üstüne yığıldı. Esen rüzgârın uğultusu kulaklarımı ağır ağır deliyor. Dans eden iki palyaço, adamın akrabaları, mahallede yeni ne olursa dayanışmamızı ezip geçen ve medeniyet yolunda emin adımlarla giden kadınlar adamın etrafına doluştu. Kapıyı açtığım gibi kalabalığın içine daldım. Az önceki ağır görüntülerin aksine ileri sarılan kaset gibi hızlandı her şey. Beş kadın annemi çepeçevre sarmış, iki gün önce kendi ellerimle aldığım lavanta torbasını suç aleti, annemi de dükkânına rakip gelmesin diye katil olmayı

göze alabilen azılı bir psikopat olmakla suçluyor. Bellerinde tabanca olmasa da iki saat içinde tabanca bulabileceklerine güvenen uzun boylu korumalar Saran Çeyiz Bey'ini kaptığı gibi arabaya bindirdiler. Arkalarında toz bulutu bırakıp Okmeydanı'na doğru gaza bastılar. Neyse biri akıl etti de Tarkan'ı susturdu.

"Hiçbir şey anlamadım. Adamla ilk günden birbirimize düşmeyelim diye hediye getirdim. Bir de yani bereket olsun diye! Derken yere yığıldı."

Annem günün kalanında bir şarkı gibi durmadan bunları söyleyip durdu. Gelen giden, haberi alıp da şşşşşööööyle bir uğrayayım demiştim diyen eksik olmadı. Yıllardır dükkâna adımını atmayan Füsun bile akşama doğru dükkâna geldi. Polislere ayaküstü ifade verdikten sonra benzi atan annemse dükkânın arkasında her zamanki köşesine geçmiş, on iki yıl cezaevinde kibritten ev yapmış gibi konukları ağırlıyor, hâlâ aynı hikâyeyi anlatıp duruyordu. Füsun, raflardaki dantel işlerini parmaklarıyla inceliyor, arada da kış ortasında taktığı güneş gözlüğünün üstünden komşulara bakıyordu. Dükkân boşalınca bize selam verdikten sonra misafir sandalyesine kibarca oturdu.

Füsun, birkaç sene önce Çıksalınlı bir faşistle evlendi. Dörtyol ağzında giyim mağazaları var. Asansörlü yüksek katlı binalardan birinde oturuyor. Hemen yokuşun başında. Düz ayak gidiyor caddeye. Arada bir pazara giderken görüyoruz o kadar. O da caka satmak için geçip gidiyor aramızdan. Biz onun için otobüsün durmadan geçtiği bir ara durak gibiyiz. Hayalinde "gerçek deniz" gören bir eve taşınmak var, Haliç Köprüsü'ne değil de Boğaz Köprüsü'ne bakmak mesela.

"Asiye Abla," dedi "ben bir siyah külotlu çorap bir de senin uygun gördüğün bir reçeteyi alayım." Sabahki olaydan beri yasadışı

silah ticareti yapıyormuşuz gibi hissediyordum. Kuş sesi gibi mahalleye yayılan Saran Bey'in ölüm haberinin ardından, kimse bereket attırmanın, aman kötü enerji kovmanın peşinde değildi. "Aaaaaa, sen de mi?" dedi annem, "oldu olacak yakalım mahalleyi hepten kurtulalım. Kızım adam kalp krizi geçirmiş. Vadesi dolmuş. Benim otumla ne ilgisi var?" Füsun, bizimle arasına çektiği Berlin Duvarı gözlüğünü kaldırdı, muhtemelen uykusuzluktan şişmiş gözaltlarıyla yorgunluğunun altını çizercesine bakıp: "Ben kullanacağım Asiye Abla," dedi.

Yünleri renklerine göre sıralama işimi bırakıp Füsun'un dirseğini dayadığı tezgâha kuş gibi tünedim. Füsun, benden on yaş filan büyük. Kırklarına girdi. Annemden de on yaş filan küçüktür yani. Yine de annem ona "kızım" der. Ama öldürsen yaşını söylemez. Zaten belli de etmez. Yaş aldıkça zayıflamasının bir sebebi de yemeklerden sonra gırtlağına kadar diş fırçası sokup kusmasıymış. Bir ara hepimiz denedik. Onun yüzünden sağlık ocağına ve Gaviscon'a dadandık. Hatırlamasaydım keşke. Sesimi kısarak sordum.

"Neyin var Füsun?"

"Bir şeyim yok aslında Mihrap. Ne bileyim, Asiye Abla öyle koptum gittim sanıyorsunuz, haklısınız da ama nereye gittim görüyorsunuz. Üst sokağa kadar çıktım. Kırk iki oldum."

Aha?

"Hiçbiriniz de sormadınız Füsun nasıldır? İyi midir? Evlendi gitti, mutlu mu? Annem öldü, bana sırt çevirdiniz."

"Ne alakası var kızım? Bir kez olsun geldin mi bir çayımızı içmeye? Annenin cenazesinde bile yüzümüze bakmadın. Hadi dedik acısı taze ama kaç yıl oldu. Ben görüyorum buradan geçiyorsun, dükkâna bakmamak için kuşları sayıyorsun. Ama öyle hissettiysen, öyledir. Ne diyeyim? Nasılsın?"

"İyi değilim Asiye Abla. Hiç değilim. Yanlış anlama ama burada

ne işim var Allah aşkına benim?"

Demiştim.

"Yani çocuğum da olmadı biliyorsun. Çok istedik aslında. Ama olmuyor. Birinci kattan beşinci kata taşındım. Ben gençken sokaktan geçerken herkes camlara çıkıyordu. Şimdi de çıkıyor ama duyuyorum 'Baksana,' diyorlar 'sarı Füsun vardı ya bu o...' Öyle demeseler kimse tanımaz. Sonra da 'aaaaaa...' diyorlar yaşlanmış. Annem Alzheimer'dan öldü biliyorsun. Ödüm kopuyor abla."

"Sen de olursun diye mi?"

"Hayır abla, bütün mahallenin camlara çıktığı günleri unuturum diye... Keşke diyorum Alzheimer olmadan ölsem."

"Ne biliyorsun yaşlanıp öleceğini canım sen de? Neyin garantisi var ki? Yarın şurada bir araba çarpar ölürsün."

"İnşallah."

"Tövbe..."

"Valla kaç kere düşündüm Dörtyol ağzına bir atsam kendimi diye."

"Füsuncum senin derdin dert midir başka dertler yanında?"

"Abla Ersin beni aldattı."

"Nasıl? Kimle?"

"Kafamın içinde. Yani benle. Ama ben eski ben değilim işte. Durmadan evlenmeden önce ne alımlıydın be Füsun. Nasıl da güzel saçların vardı Füsun. Herkes sana bakardı Füsun. Çocuk da yapmadın ama kalçaların sarktı Füsun... Canıma yetti."

"Kız öyle şey mi olur? Bak Mihrap gerçekten aldatıldı biliyorsun. Kocası, yani eski kocası, gitti yabancı kadınlarla aldattı Mihrap'ı. Yine yaşıyor, yine yaşıyor."

Annemin bir anda Şevket Dayı'dan aldığı ilhamla davranması asabımı bozdu doğrusu. Yine de komşu komşuyu desteklemelidir. Hele de bu dükkânda.

"Öyle tabii Füsuncum. Nereden biliyoruz hem babamın da annemi aldatmadığını? Herkes gençliğini özler. Sen de özlüyorsundur ama tabii kocandan duymak üzüyor. Sen yine sensin Füsuncum. Çok güzelsin baksana."

"Nasıl oldu anlamadım Mihrap. Bir anda yaşlandım yani. Deprem bile daha yavaş olmuştu valla. O gece biz uyumuyorduk, uyku tutmamıştı. Ersin'le bir birbirimize bakıp 'Sallanıyor muyuz?' demiştik. Ben 'Yaşlanıyor muyum?' bile diyemedim. Anlamadım gitti."

Güzel olup da delirmeyen bir insan tanımadım. Füsun da gençliğinde kaymağını yediği yoğurdun dibine kaşık vuruyor şimdi. Bir gün sevilmeme korkusuyla hiç sevilmemeyi göze almak daha iyiydi belki de. Artık ben de sevgililer ligine girdim. Sürekli kontrol etmem gereken bir toptan, dikkat kesilmem gereken karşı takımımdan, kollamam gereken gururumdan ve hep yükseltmem gereken performansımdan sorumluyum. Üstelik bir kez canım acımaya görsün, hayatım kayar. Çünkü ailemizde kimse Alzheimer'dan ölmedi.

Füsun hâlâ güzelim burnunu çekip kırmızı ojeli elleriyle gözlerini sildi. O bildiğimiz Füsun oldu yine saniyesinde, burnu dik, lavantayı istedi.

Annem, tezgâhından çıkıp vitrini karıştırdı. Gül yağı şişesini aldı. İşaret parmağıyla baş parmağının arasında sıkıca tutup salladı şişeyi, "Bak," dedi "bu gül yağı mutlu evliliğin sırrı. Kapı eşiğine dökünce o eve kavga girmez derler. Al sen bunu geceleri yastığına dök. Öyle uyu. Bir hafta dene."

"Ben Ersin'le mutlu olmak istemiyorum abla."

"İyi ya işte, kapıya mı döktük? Yastığına dök diyoruz biz de. Kendinle mutlu ol diye."

Füsun, kapıdan çıktıktan sonra telefonumu aldım. Dalyan'dan

mesaj gelmiş. "Bugün görüşmesek olur mu? Kendimi iyi hissetmiyorum." Vitrindeki gül yağını alıp bileklerime sürdüm.

milenyum

Annem tahtımı kuramadığı gibi bahtımı da yapamamış besbelli. Milenyuma sevgilim Dalyan'la değil, Jüli, Ayten Abla ve Tülay Abla'yla giriyorum. Neyse ki TGRT'nin büyük kıyağı oldu da hepimiz Sezen Aksu'nun evine konuk olduk. Ünlülerden kim var kim yoksa hepsi Sezen Aksu'nun evinde. Biz de tabii.

Hayatımızda ilk kez yılbaşı kutladığımız için son derece acemiydik. Bir yılbaşı ağacımız olsa çamdan olamazdı. Çam ağacı bizim için ölülerin başına dikilir. Yeni bir yılda çam ağacının altına hediye paketleri yerleştirmektense sevdiklerini bırakmayı tercih eden atalarımızın tatsız çocuklarıyız. Jüli, içimizde en tecrübe sahibi olan oydu, evdeki paşa kılıcını kırmızı kurdelelerle süsleyip yılbaşı ağacımızı televizyonun hemen yanına koydu.

Ahşap oymalı masayı holden alıp, canımız çıktı gerçi, televizyon odasına getirdik. Jüli'yle Tülay Abla televizyonun tam karşısındaki koltuğa oturdu. Masanın iki başına da Ayten Abla'yla annem geçti. Ben de televizyona yakın kısma geçtim. Genç olduğumdan boynu tutulacak olan kişi olarak beni seçtik. Masamız düğün masası gibi. Kasaptan aldığımız hazır pilici de iç pilavla doldurup masanın ortasına koyduk ama kimse onu kesmeye yeltenmedi henüz. Masaya biraz neşe getirmek istedim.

"Eeeeeee, kızlar... Ne bekliyoruz milenyumdan?"

"Ben bu kadarında iyiyim. Kimseye muhtaç olmadan böyle

devam edeyim on sene daha. Sonra da evi satıp huzurevine yerleşirim. Bebek gibi bakıyorlar iyi yere kaydolursan." Jüli'nin bu toplumsal gerçekçi hayalinin ardından Ayten Abla basın açıklamasını yaptı:

"Ben deeeeeee, neydi o kız, vejeteryan olacağım." Biz bir tek birlikteyken ağız dolusu güleriz. Dizlerimizi döve döve. Dizlerimizi döve döve ağlama pratiğimizi hepimiz çok şükür birkaç sene önce bıraktık. Hep birlikte bir "Alemsinnnnn..." çektik.

"Senin hayalin ne Asiyaaaaanımmmmmm?" diye mikrofonu anneme uzattı Ayten Abla.

Annem oturduğu yerde dikleşti:

"Milenyumda ne isterimmmmm? Çeyiz evleri kapansın ama adamlar ölmesin." Ha ha ha! Ay tövbeee sesleriyle biten kahkahamız yerini sessizliğe bıraktı. Annemin hayal grafiğimizde yarattığı bilinçli düşüşe Tülay Abla katkıda bulunuyor.

"Ben de ne istiyorum biliyor musunuz? Şöyle bir tek başıma tatile çıkayım. Bizim gelin Serpiller Akçay'a gitmiş. Oraya giderim."

Masanın havası anında değişti. Hiçbirimizin aklına gelmemişti! Hay bin yaşa! Güzel şeylerden konuşalım.

"Ben de," dedim "Dalyan'ın çocuklarının annesi olayım."

"Dalyan evlenip boşanmış mı?" diye korkuyla gözlerini büyüttü annem. Evlenip boşanmış adamlar mahallemizde ceylan avlayan avcılar gibi bilinir.

"Hayır canım, çocuklarımız olsun yani..." Seksi ifade etmek için insanın çocuğunu kullanması bana kalırsa korkunç bir durum. Sonunda bir üretim söz konusu oluyorsa, herkes için büyük felaket gibi görünen sevişme mevzusu aklanıyor. Belki milenyumda bunun üstesinden geliriz. Ama bunu sessizce diliyorum.

Sezen'in evinde muhabbete dalındığı anda biz de kanalı değiştirip Huysuz Virjin'e daldık. Tülay Abla, "Ben eskiden valla Huysuz gibiydim," dedi. Tülay Abla'nın şu güzelliği dillere destan

hâlini nedense hatırlayamıyorum, hatırlayamıyoruz ama ona gönülden inanıyoruz. "Hâlâ öylesin canım," dedi annem. Milenyuma dakikalar kalmışken, Adnan Gürses'in beyaz saçları ekranı, efkârlı şarkıları kulaklarımızı doldurdu. Annemin kalbini de kırık aşk hikâyesi. Ki bana kalırsa aşk yapısı gereği kırılgan. Yani kırık bir aşk tanımı fazlasıyla anlatım bozukluğu içeriyor. Yine de altını çizmek istedim.

"Bu adam da hiç yaşlanmıyor," diyen Ayten Abla'nın topunu "Yok be, çok yaşlandı, baksana," diyerek karşıladı annem. Devamını getirmedi. Tıpkı biz çocukken yokuştan yuvarlanan topları eteğinin altına saklayıp elişi makasıyla kesen Merziye Teyze gibi kesti o topu. Konu kapandı. Değiştireyim mi teklifim kalsınla reddedilince kumandayı masaya bırakıp televizyona sırtımı döndüm. Kumandanın yanında boş dairenin posta kutusu gibi duran telefonuma baktım bir umut. Yok.

Milenyuma Adnan Gürses'le girmek iyi bir fikir değil. "Rüzgâr kırdı dalımı, ellerin günahı ne?" diyerek aynayı kendimize tuttu. Aynayı kendimize tutmak bize hiç iyi gelmez. Çünkü güzel değiliz. Hangimizin ömrü rahatlık içinde geçti bilmeyiz. Tam da bu sebeple "Ne kış dedim ne bahar, içtim sabaha kadar" diye bağırarak ayağa kalkan anneme saniyesinde eşlik ettik. Birbirimizin gözlerine baka baka "Erken ağardı saçlar, yılların günahı ne?" diye sorup gazozlarımızı, sarı ve siyah kolalarımızı tokuşturduk. Cevabını almak istemediğimiz tek soru bu belki de.

Derler ki kaderi Allah yaratır ama kendi irademizle kader içinde küçük değişiklikler yapabiliriz. Bana öyle geliyor ki kader şöyle: "Sevgili kulum, senin kaderinde gecekondular, senin kaderinde kuleler var. Hasköy'de doğmak senin kaderin. Ama tuhafiyeden mi alışveriş yapacaksın çeyiz evinden mi işte o senin iraden." Yemişim böyle iradeyi. Tasmamdan kurtarıp şimdi özgürsün diye

bahçeye salmışlar beni. Bahçe duvarının arkasında sokaklar varmış, caddeler varmış, büyük ağaçlı ormanlar varmış, hiç bilmeyecekmişim. Ne yapayım böyle özgürlüğü?

Yıllarınnnnn günahııııııııı neeeeeee'nin kapanış e'sinde hepimiz yeniden koltuklarımıza çöktük. Jüli kolasını bir dikişte içip bardağını çat diye masaya indirdi.

"Ben niye neşeli bir orospuyum biliyor musunuz?" Haydaaaaa! Masada bir kız çocuğu doğdu. Jüli'nin mesleğine hepimiz o mesleğinden bahsedene kadar saygı duyuyorduk.

"Evime aldığım her adamın gideceğini, eve girerken biliyordum. Hah!" Kesik kahkahasına başlarımızı önümüze eğip kendi hayatlarımızı sorgulayan bir onaylamayla eşlik ettik. Sen de haklısın der gibi hepimizin başı aşağı yukarı sallandı. "Ay, hadi değiştir şu kanalı!" dedi annem. Yıllardır böyle yapar. Çaya batırılmış bisküvi gibi, hüzne batıp çıktığında aynı kalmadığını bile bile, tam dağılmadan o hüzün bisküvisini sıcak çaydan çıkarır. Kanalı değiştirdiğimiz gibi havamız da dağıldı. Hepimiz neşeli orospu olmak isterdik Jüli.

"Anca kendime geldim. Uyuyakalmışım.iyisenelerinolsunmihrabım" ekranımda gördüğüm kontörden tasarruflu bu mesajla benim de neşem yerine geldi. Sabahtan yaptığım pastayı buzdolabından çıkarıp masanın ortasına bıraktım. "Mum yok mu kız?" dedi Tülay Abla etrafa bakınarak. Televizyonun altındaki dolaptan beyaz kalın mumu alıp pastanın ortasına diktim. Tülay Abla, el parmaklarının yanına ek olarak sayabileceğimiz çakmağıyla mumu yaktı.

"Evet, sayın seyirciler yeni bir binyıla girmeye hazır mıyız?"

"Eveeeeeeeeeeeeeeeeeeeet!" diye bağırdık oturduğumuz yerde doğrulup.

"Milenyum için geri sayım başlıyor. Hep birlikte 10..."

"Ama benim bu işe başlarken en çok Asiye destek oldu. Valla hakkını yiyemem." Jüli'nin teşekkürü üstüne annem dudaklarını büzerek bir şeyler mırıldandı, yok canım estağfirullah der gibi. Jüli'yse milenyuma girerken, bize kendi müzesinin tarihçesini anlatmaya kararlıydı.

"Otuz beş yıl önce, o zaman inceciğim tabii, şaşal fabrikasında çalışıyorum. Dil de biliyorum diye beni ofise almışlardı. Onca adamın yanında kahveci olarak çalışıyordum. Saat kaçta kim nasıl kahve içer, hangi misafir konuşmanın kaçıncı dakikasında kahve ister her şeyi bilirdim. Anında şanım yürümüştü. Maaşıma zam, iş tanımıma iş eklediler. Çeviri yap Jüli, şu şişeleri İngilizlere sat Jüli, dosyaları getir Jüli, dilekçe yaz Jüli, notere git Jüli, müşteriyi ikna et Jüli, etrafta dolan Jüli diye diye kemiklerimi kemirdiler."

Dokuuuuuuuuuuuz... Ülke çoktan milenyuma girdi, biz Jüli'nin eslerine göre fişeğimizi hareketlendiriyoruz.

"Saat altı paydosu oldu mu sana yedi, sonra sekiz... Ev kirasını ödemek için bunca çalışıyorum, eve uyumaya gidiyorum, hak mı dedim, zam istedim. Bakkala sepet salarsın ya, çekerken ağır ağır çekersin. O gün Kemal Bey'le konuşmamızın ortasında ben çaktım olayı hemen tabii, yıllarımızı verdik biz de bu adamlara... Dedim Jüli hazırlan, saldığın sepet boş geliyor. Anında tersledi beni. Ellerine sağlık diye diye yaptırdığı işi anında küçümsemeye başladı. Yediğim azarla geçip masama oturdum. Babamdan kalma evler olsaydı diye düşündüm kesin istifa ederdim. Kalktım kendime bir kahve yaptım. Sonra oturdum. Ehhhh, dedim bizim de babamızdan miras kalan bir şeyler var. Bulgaristan'dan göçmüş gelmiş yepyeni bir hayat kurmuş. Ben mi yapamayacağım? O ne güzel dilekçe yazıyorsun Jüli dedikleri el yazımla istifa dilekçemi yazıp masama bıraktım. O zaman ışıkların orada oturuyordum. Yeni iş bulana kadar öldürsen ödeyemem."

Sekiiiiiiiiiiiiiiiiiz...

"Kiralık daire bakarken, sizin dükkâna girmiştim Asiye hatırlıyorsunuz değil mi? Siz de genceciktiniz. Nur içinde yatsın Selami Abi de arkada duruyordu. 'Buralarda kiralık ev var mı?' diye sordum size de binaya kadar getirdiniz. Bir de ev sahibini bağladınız."

Yediiiiiiiiiiiii...

"Bizimkiler erken öldüler. İnsanın annesi babası erken ölünce sırf kendi utanacağı şeyleri yapmıyor. Utanacak ne var diye başladım çalışmaya."

Altııı...

"Ama vizyon misyon meselelerine çalışma hayatımdan hâkimdim. Dedim ben birkaç seneye bu oturduğum evi satın alırım. Çocuk mocuk da istemiyorum. Kendime yetecek kadar biriktiririm. Sonra işte aşağıdaki evi de alınca, geçtim mutfak masasına, emeklilik dilekçemi yazdım."

Beeeeş...

"Altına da bastım imzayı. Ev iyi yatırım."

Döööööööört...

Evet diye tasdik ettik. Konu en azından eve, yatırıma, gelecek kaygısına, hayat meşgalesine gelmişti. "Valla alabiliyorsan ev alacaksın," diye ekledik. "Milenyumda buralar değerlenir mi kızlar?" dedi Tülay Abla direksiyonu yeniden ana caddeye kırarak. Milenyum yerine kooperatife gireceğiz bu gidişle.

"Herhalde kıııııız, Haliç değerlendi mi buralar da değerlenecek." Manzara demek her şey demek. Manzara değerlenince, ev de değerleniyor. Ben de güzel manzaraya bakıyorum. Dalyan'a. Ona baktıkça değerleniyorum. Hayat doluyorum, çiçeklerime bunca su yetiyor hemen açılıyorum, üç oda bir salonum genişliyor Dalyan bana gülümseyince, bir mesaj aldığım anda güneş görüyorum, Mihrabım dediği anda yazları serin, kışları sıcak oluyorum.

Üüüüüüüüüüüüç...

Dalyan bana sarıldığında caddelerim genişliyor, park sorunu yaşanmıyor, doğal gaza geçiyorum, ona buna faydam oluyor iş sağlıyorum.

İkiiiiiiiiii...

Dalyan mesaj attığında Paris kulelerine meydan okurcasına yükseliyorum. Dalyan beni çağırdığında Sezen Aksu'nun evine konuk oluyorum. Dalyan bana kahve ısmarladığında yılbaşı ikramiyesi oluyorum. Kendi kendime çıkıyorum.

Biiiiiiiiiir...

Dalyan beni öptüğünde, milenyuma giriyorum.

"olmasa" mektubu

Sana mektup yazmaya karar verdim. Şuncacık özgüveni bunca zamanda inşa ettim ben. Hayatımın en büyük yatırımı diyebilir miyim? Gönül rahatlığıyla. Milenyumdan tüm beklentimi Muazzez Abacı'nın "Bir Sevgi İstiyorum" şarkısında liste hâlinde bulabilirsin. Şarkıdaki isteklerimin yanında asla istemediklerim de var. Mesela kalbim kırılsın istemiyorum. Bununla nasıl başa çıkabileceğimi çok iyi bilmeme rağmen. Yani kime sorsan beni gösterir, öyle diyeyim. Yine de asıl mesele şu ki ben başa çıkmak istemiyorum. Otuz yaşında kalayım istiyorum. Saçlarım aniden beyazlasın hiç istemiyorum. Annemin ellilerinde olduğunu geçen gün fark ettiğim gibi nüfus cüzdanıma bakıp "Bir saniye, ben daha gençmişim..." demeyi hiiiiç hiiiç istemiyorum. Kendini neşeli bir orospu olarak tanıtan ama neşesini hiç görmediğimiz Jüli gibi, sabaha karşı eve geç gelen kocasını bekleyen Ayten Abla gibi, eski fotoğraflarına bakınca bir büyük indirmişçesine hüzünlenen Tülay Abla gibi, Alzheimer olmaktan korkan Füsun gibi olmak istemiyorum ben.

Pikniğe gitmek için havanın düzelmesini, yola çıkmak için trafiğin toparlamasını, şu sarı elbiseyi almak için indirim gününü, içmek için mahalleden birinin düğününü, sevdiğim kanalı açmak için annemin uyumasını, para kazanmak için Sevgi'nin gelip sütyen almasını, İskeleye inmek için akşam olmasını, mutlu olmak için senden haber almayı beklemek istemiyorum.

Bir lavanta torbası eve huzur getirirmiş, kapı eşiğine gül yağı dökersen mutlu bir evliliğin olurmuş, amber çiçeği aşk, yasemin ruh eşini getirirmiş. Kâğıdı alıp pembe kalemle sevdiğinin tam adını dokuz kez yazarsan, o kâğıdı doksan derece çevirip, sevdiğinin adı üstüne paralel gelecek şekilde dokuz kez kendi adını yazarsan, hemen sonra da isimleri dikdörtgen bir çerçeve olacak şekilde kesersen bir de kâğıdı katlayıp kavanozun içine yerleştirirsen, o da yetmez üstüne evinize tat gelmesi için toz şeker dökersen ve kavanozu yanmakta olan ocağın hemen yanına alırsan aranızdaki buz dağları erirmiş. Bunu bilmek istemiyorum. Yetmedi mi? Sevgilin geri dönsün mü istiyorsun? Kâğıdın bir tarafına kendi adını, diğer tarafınaysa eski sevgilinin adını yazdın mı, isimleriniz üst üste gelecek şekilde kâğıdı ikiye katladın mı, heeeeh, limonu iki eşit parçaya böldün mü, sonra da kâğıdı alıp iki limon parçasının arasına yerleştirip kırmızı kurdeleyle limon parçalarını birbirine bağladın mı bir de tüm bunları yaparken "Bizi birbirimize yeniden bağlıyorum," dedin mi bağlanırmışsınız. Ben evdeki malzemelerle ekonomik büyüler yapıp da seni beklemek istemiyorum.

Milenyumda acı çekiliyor mu bilmiyorum. Televizyonda herkes alüminyum folyoyla karşıladı yeni binyılı. Belki de acı geçirmez kostümler yapılacaktır. Öpüp bırakan, vurup kıran adamlardan korunmak için acı geçirmez kostümler. Yok, hayır, burada sana laf sokmuyorum, sadece lafımı esirgemiyorum. Jüli'nin annesinin bir lafı var, "Kalbin kırıldığında paylaşmazsan, kalbin parçalanır." Kalbim un ufak olsun istemiyorum. Hem kalbim un ufak olursa ve yerlere saçılırsa, hepsini tek tek öpüp başımıza koymamız gerekecek. Hayatım böyle geçsin istemiyorum.

Her şeyin bir zamanı olduğunu öğrendiğimden beri müthiş korku duyuyorum. Bu koskoca dağlar, denizler altı günde yapılmış mesela. Bir portakal ağacı üç yılda meyve veriyormuş. Tanımlanmamış

bir ağaç türüyüm diyelim ya da henüz yaratılmamış bir gezegen. Allah'ım beni kaç günde tamamlar sence? Ne kadar bekleyeceğim? Önümde bir örnek de yok. Herkesin zamanı farklı diyorlar. Herkesin zamanı kendine. Ya ikimizinki? İki farklı tür ağaç, birbirinin gölgesinde yetişip de aynı anda meyve verir mi? Çünkü ikisinin zamanı aynı olmazsa, meyvesiz olan meyve verene buruk ve korkuyla bakar mı? Ya da meyve veren, henüz vermemiş olanı küçümser mi? Bundan korkuyorum. Bizim zamanımız ne zaman? Biliyorsan mektup değil de mesaj yaz olur mu? Beklemek istemiyorum.

Mihrap...

çiçeksizlik çağı

Mektubumu yollayamadan "cevap" geldi. Yine de kendi kendime konuşmaktan, kafamın içinde kavga etmekten daha manalı bir şeydi mektup yazmak. Muhatabım olduğunun bilinciyle duygularımı anlatmak, akli melekelerimi yitirmekten alıkoydu beni.

Dalyan'ın küçük evi benim Sarayburnu'm. Bir turist kafilesi gelse şu iki oda bir salon evi dört saat anlatarak gezdirebilirim. İşte burası kapı girişi, Dalyan Bey'le Mihrabanım'ın bu evde öpüştüğü ilk yer. Şöyle ilerleyince mutfağa varıyoruz. Baharatlıkların üstüne baharatın ismini her zaman özenle yazar. Bu, Dalyan Bey'in misafirlerini rahat ettirmek istemesinden kaynaklanıyor da olabilir baharatları koklayarak tanıyamıyor olmasından da. Mutfak dolabının kapıya yakın olan tarafında gündelik tabakları vardır. Mihrabanım evde olduğu zaman bunlar kullanılmazdı. Hemen yanındaki bu dolap kapağını açalım. Bakın burada annesinin kendi çeyizinden yolladığı çiçekli bir yemek takımı var. Bunlar özel günler için ayrılmıştır. Mihrabanım'la yenen her yemekte bu tabaklar kullanılırdı. Bardakları ters çevirerek yerleştirmeyi tercih ederdi Dalyan Bey. Fakat Mihrabanım'ın hana dahil olduğu günlerden çok kısa bir süre sonra bardak ağızlarının bu şekilde kirlenebileceğine ikna olunca artık onları ağızları yukarı bakacak şekilde dizmeye başlamıştır. Tezgâhın üstünde bir kez olsun kirli tabak göremezdiniz. En fazla plastik bulaşık tezgâhında birkaç tabak ve

tek bardak olurdu. Tüm titizliğine rağmen Dalyan Bey hep aynı bardağı kullanırdı. Belki bu da titizlikle açıklanabilir. Bilemiyoruz. Yatak odasına geçelim. Buradaki karpuz avize tercihi tümüyle bir önceki kiracıya aittir. İlerleyen yıllarda çift kişilik bir yatağa dönüşecek olan tek kişilik uzun bir cetveli andıran bu yatak tercihen muhafaza edilmiş, duvara sımsıkı dayanarak odayı genişletmeye katkıda bulunmuştur. Pencereye yaslanmış olan çalışma masasında Dalyan Bey'in talebelerinin sınav kâğıtları, ders notları ve her zaman açık iki kitap bulunurdu. Mihrabanım, olur da Dalyan Bey kendisine soru sorar da yanıtlayamaz diye bu masaya hiiiiiiiiç yanaşmazdı. İşi mi yok canım? Daha neler... İnsan kendini rencide etmemeli. Koyu sarı çalılardan oluşan duvar kâğıdı, geceleri odaya Şahin'in daldığına dair çeşitli söylentilere yol açmıştı.

"Ben bu gece seninle kalayım!" Böyle şeyleri aniden söylemek gerekir ki normalleşsin.

"Olur," dedi "ne güzel olur hem de. İstersen film kiralayalım yine?" Zamansız teklifim Dalyan'ı şoklamıştı. Ne de yakışıyor ona şoklanmak. Buradan aldığım teşvikle kendi isteklerime kulak kesildim.

"Hava baya soğuk. Hiç çıkmayalım. Sen de daha dikkatli olmalısın. Peki ne olacakmış şimdi?"

"Acilen karaciğer nakli yapılması gerekiyor. Akut karaciğer yetmezliğiymiş. Donörün uyumlu olması gerekiyor tabii."

"Benimkini deneyelim."

Bir başkasının Dalyan'ın hayatını kurtarması hayatımı kararabilir. Gözü kara önerim belli ki karaciğerini olmasa da kalbini şimdiden rahatlatmıştı. Gülümsediği zaman bıyıkları yukarı doğru kıvrılıyor. Buna bayılıyorum. Sadece bu sebeple karaciğerimi Dalyan'a bağışlamaya hazırım.

"Bizim bir akrabamız var. Annemin amcasının kızı, o da karaciğerini vermişti. Yeniliyormuş kendisini. Kan gibi herhalde. İnşallah uyumlu çıkar..."

"Mihrap, çok teşekkürler... Ne diyeyim bilemedim inan. İki gündür, işte telefonlarına cevap veremediğimde, kim bilir kaç kişiye anlattım ama bir kişi de çıkıp böyle bir şey demedi. Genel olarak şifa dilediler."

"Akıllarına gelmemiştir canım," dedim azizeliğe oynayarak. Umarım şifan bendedir Dalyan. Böylelikle hayat boyu dönülmez bir yola gireriz. İç organım iç organın olacak. Bana kalırsa çocuk yapmaktan daha romantik. "Bizim doktor Rıza Bey var. Babamın çocukluk arkadaşıydı. İç hastalıkları uzmanı hem de kendi muayenehanesi var. Ona sorarız."

"Sanırım hastanede yapılıyor bu işlemler. Yarın ben izinliyim. Sen de gel istersen."

"Tabii... Birlikte gideriz. Ama yani Rıza Bey çok iyidir. Biz her şey için ona giderdik. Dikiş atıyor, dişimiz ağrıyınca iğne yapıyor. Annem kum dökmüştü, iki günde iyileştirdi adam. Gitmediğimiz doktor kalmamıştı düşün. Bir numaradır Rıza Bey."

"Yani bir uğrarız tabii de doku uyumu olursa, ameliyat gerektiği için hastanede halletmek gerekecek yine de."

Aramızda cereyan edecek en ufak bir uyumsuzluğa tahammül edemem. Tam aşkı buldum derken, onu kaybetmeyi göze asla alamam. Dram kapasitem dolmuş olmasına rağmen kaçak kat çıkıp oraya yüklüyordum. Hayatımın yönetmen koltuğunda kesinlikle Yeşilçam yönetmenlerinden birinin geçmiş olduğundan zerre şüphem yoktu. Yine de bu, olayı idare etmeme yardımcı oluyordu. Alıştığım hikâyelerin içinden geçiyor, olanlara şaşırmamayı etrafımda olup bitenlerden öğreniyordum. Mesela aniden Brezilyalı

bir yönetmen kamera arkasına geçse muhtemelen içine düşeceğim entrika çukurunda ilk ölen ben olurdum. Ama buradayım işte. Sapasağlam duruyorum.

Çocukken neredeyse hiç hasta olmazdım çünkü mahallenin bütün mikroplarına karşı bağışıklık geliştirmiştim. Mahalleden de çıkmadığımız için yeni bir mikropla tanışmıyordum. Kendi başıma bir aşı gibi yaşıyordum. Dalyan'ın hastalığıyla dövünmek ancak bağışıklık sistemi güçlü olmayanlara yakışırdı. Bana değil. Bu yüzden sızlayan burnumun ucunu işaret ve baş parmağımla sıkıp kendime geldim.

"Televizyonu açalım mı?"

"Olur tabii, sen aç, ben de kahve koyayım."

Dalyan'ın, özgürlük alanlarımı böyle hedef göstermesi beni özgürleştirmek yerine ona bağlıyordu. Emir almak istiyordum ondan. Sadece "gel" emri mesela. Birlikte yapılacak her türlü işe razıydım. Elimi attığım gibi kumandayı buldum. Televizyon kar yüzünden sinyal alamıyordu ve tek kanallı yayına dönmüştü. Karıncalı kanalların hepsinde aşağı yukarı gezdikten sonra başa döndüm ve kötü teklifimin cezasını birlikte çekmeye başladık. İki fincan kahveyi ceviz sehpaya koyduktan sonra sol kolunu omzuma attı. Bacak bacak üstüne attıktan sonra bahtımın seviyesini gözler önüne seren, izlemekten başka seçeneğimizin olmadığı filme baktı: Canım Kardeşim. Filmin müziği bile milyonların kalbini aynı anda kırmaya yetecekken, bir de ölmekte olan küçük kardeşin hikâyesini izliyorduk. Eğer şimdi televizyonu kapatırsam, kaba nezakette bulunmuş olacaktım. Şu anda bu filmden etkilenmeni istemiyorum Dalyan, çünkü sen de ölebilirsin demek yerine, senin arkanda kapı gibi Mihrap var, korkma, demeyi tercih ettim.

Filmi bitirdikten sonra Dalyan'ın dün geceden ıslattığı nohutları haşlamaya başladık. Pilavı da yapınca bir sigara yaktım. Pencerenin havalandırmasından gelen oksijenle geçinmeye çalışırken işleri daha da zorlaştırdım sanki. Mutfak önlüğü üstüne düşünmeye başladım. Tam bir dedektif gibi, âdeta bir filozof, sanırsın Savaş Ay, farz et ki Perihan Savaş gibi... Bu mutfak önlüğünün nedense birinden kaldığı düşüncesinden onu ilk gördüğüm günden beri kurtulamıyordum. İri çiçekler açmış önlüğe ellerimi silerken içimden yükselen öldürme isteğine engel olamıyordum. Elimi kana bulayıp bu önlüğe silebilirim. Öyle bir öfke... Aslında Dalyan'ın hayatında önceden başkalarının olmasına dair bir şey duymuyordum ama kalbinin ilk kez benimle kan pompalamaya başlamadığını bilmek içimde kıyasıya bir savaşı başlatıyordu. Adalet duygum zedeleniyordu. Her şeyin peşine düşmek istiyordum. Önlüğün, televizyon odasındaki mumların, tel toka ararken bulduğum el kreminin, tanıdığım Dalyan'ın ihtiyacı olmayan un eleğinin... Suç aletlerinden yola çıkarak Dalyan'ın geçmişte âşık olduğu kadınları bulup onları sorgu odasına almak, "Sizin isminizin sonuna da iyelik eki ekledi mi, sana on saniyeden fazla bakmaya kalbim dayanmıyor dedi mi?" diye sıkıştırmak istiyordum.

Otuzuma kadar hiç âşık olmadım. Hayatı bir aydır seviyorum. Boşa geçmiş bir yarı ömrümü telafi edebileceğim tek şey Dalyan'a daha da âşık olmak... Bunca tantana ortasında biri beni gördü. Önceden başkalarını görmüş olması gerçeği önümüzdeki günlerde yine başkalarını görme ihtimalini peşinden sürüklüyor. Ben de o ihtimale çengelli iğneyle tutturulmuş gibiyim. Heba olmak istemiyorum. Kim ister ki?

Bu mutfağın aşçısı, şu yerlerin temizlikçisi, Dalyan'ın iyi günü kötü günü birlikte geçireceği eşi olmak istiyorum. Her şey bir teklife bakıyordu. "Ben bu gece seninle kalayım," gibi soru içermeyen

bir teklife. Musluk suyuyla söndürdüğüm sigarayı dolabın içindeki çöp kutusuna attığım gibi Dalyan'ın yanına geçtim. Kanepede oturmuş, kültür seviyesini arttırıyor. Gözlerini kitaptan kaldırıp bana baktı. Deprem oluyormuş gibi kapı eşiğinde duruyordum. "Mihrap?" Zombi istilasından ısırılarak kurtulmuş bir yarıinsan gibi ağır adımlarla yanına geçtim. Bir şey üstüne bir süre düşünürseniz artık bir şey değil iki şey düşünmeye başlarsınız. Böyle bir lüksüm yok. Gözlerimi kapattım.

"Ben seninle evleneyim..."

"Nasıl?" Ses tonundan bıyıklarının yukarı doğru kıvrılmadığını tahmin edebiliyordum. Yine de savaş zamanı Allah'ın, askerlerin kalbine verdiği saldır kuvveti bana da gelmişti. Sesimin, dizlerimin titremesine engel olamadan tekrar ettim. "Ben seninle evleneyim!" İki yana sallanan ellerimi tutmasıyla, cephem düştü. Koltuğa çöktüm. Dünya benim için artık sinyal vermeyen TRT gibiydi. Her tarafta karıncalı yayın ve Dalyan'ın cızırtılı sesini duyuyordum. Uzun uzun cümleler kurduğuna göre söylediklerinin tek kelimelik karşılığı vardı: Hayır. Bunu duymak yerine içimden Sertab Erener'den "Ne sarayda ne handa bir zalim ocağında sevdam ağlıyor" söylemeyi tercih ederim. Ağzımı eliyle kapattığı anda içimin dışımın bir olduğunu, şarkıyı bangır bangır söylediğimi fark ettim. Göz göze geldik. "Beni duymuyor musun Mihrap? Ne zaman?" dedi. Sertab Erener'in şarkısı listede aniden onuncu sıraya düştü. Dalyan'la benim şarkım birinci sıraya oturdu. Bu söylediğinin tek kelimelik bir karşılığı vardı: Evet!

Hayatımda ilk kez kendi isteğimle evleneceğim. Dünya evine itilip kakılmadan, sıram geldiği için değil de rızamla girecek olmaktan son derece mutluyum. Yıllardır oradan oraya koyduğum bir saksı çiçeği heh burada, yerini sevmiş gibi sonunda.

ölemiyoruz

Aramızda bir tek Füsun başarılı çıktı. Bu sokaklarda yürüyüp de gençliğinin bir gününde, hayatının tam baharında intihara kalkışmayan kimse yoktur. Bu mahallede kimse ölmek için intihar etmez. İntihar bizim için sevdiklerimizle iletişim kurabilme ihtimalimizdir. Bayramlardan daha güçlü bir bağ oluşturur. Muhakkak intihar sırasında bir kahraman çıkagelir ve hayatın dikenli yollarında yürüyen arkadaşımızı kurtarır ve sonra herkes hastaneye doluşur. Küsler bir araya gelir. Nedense o intihar eden arkadaşımız da "Dur bu olmadı, yeniden deneyeyim," demez. Bu kadar yaşıyor olmamız bile mucizeyken ölmek isteyip de ölememek bana epey tuhaf geliyor.

Füsun ölmek için medet umduğu lavantalarda aradığını bulamayınca Belma Hanım'dan kutu kutu hap almış. Belma Hanım, yılların eczacısıdır. Bizim için doktor yarısı. Neyimiz olsa önce ona koşarız. Halledemezse Rıza Bey'e. Uzun ve her zaman fönlü saçlarıyla bir zarafet abidesi olarak eczanenin vitrininde durup caddeyi izler. Normalde Belma Hanım bizim sınıf düşmanımızdır. Yine de onu kabul eder, içimizden biri gibi sever ve saygı duyarız.

Belma Hanım, Füsun'dan yaşça büyük. Mahallemizin gördüğü ilk cazibe rüzgârı odur. Hepimizin ona özendiği zamanlar olmuştur. Hatta bir ara herkes Belma Hanım gibi peltek konuşuyordu. Çok sonra Belma Hanım annemlere cuma günleri konuşma

bozukluğu için tedaviye gittiğini söyledi de hepimizin dili kasım kasım kasılmaktan kurtuldu. Yıllar içinde hepimiz onu daha iyi tanıdık. Her şeyi olduğu gibi söyler. Sadece bunu hepimizden daha ince bir ses tonuyla nazikçe yapar.

Füsun da ölmeye karar verdiğinde Belma Hanım'dan on paket ağrı kesici almış. Belma Hanım durumu hemen anlayıp "Siz ölmeye mi çalışıyorsunuz kuzum?" diye sormuş. Füsun sadece siyah gözlüklerinin altından gözlerini silince de kutuları geri almış Belma Hanım, "bunları deneyin.." demiş. Yepyeni rengarenk başka haplar vermiş. Biz Belma Hanım'ın bu etik bilmez tavrına vurgunuz işte. Mahalle ahlakını, iş ahlakından üstte tutmasına tavız. Bunu öğrenen bir kişi de gidip dükkânı basmadı. Aksine hastane ziyaretinden gelen herkes "Çok saygılı kadın Belma Hanım.." diyordu. Hastane sonrası Tülay Abla, dilaltı almak için Belma Hanım'a uğramış "Sizin yaptığınızı kimse yapmaz Belma Hanım. Ne cesaret valla.." demiş "ölüme teşvik ediyorsunuz âdeta." Tülay Abla'nın anlattığına göre Belma Hanım kendinden son derece emin bir şekilde "Ben doğru ilaçları vermesem de Füsun deneyecekti. Benim iş ahlakımda hastaya doğru ilacı vermek var," demiş. "Vaaaaaaaaayyyyyy beee!" dedik aynı anda annemle çay bardaklarımızı havaya kaldırıp.

Dükkânın ortasına kurduğumuz ufak çilingir soframızda beyaz peynir, sigara böreği ve dünden kalan kısır vardı. Tülay Abla da eli boş gelmez, fırından simit getirmiş. Bir anda şenlendik. "Eeeee," dedi annem sigara böreğine çatalını saplarken "Füsun nasıl peki?"

Tülay Abla, klasik, v yaka yün kazağının yakasını çekiştirip memelerini serinletmek için üfledikten sonra:

"Füsun'un kafası çok rahat," dedi kendinden emin, "Ben valla hiç böyle görmedim onu."

"Niye ki?"

"Bunun midesini filan yıkıyorlar. Belgin götürmüş hastaneye. Hemen Aydın'a da haber vermişler tabii. Neyse işte kendine gelirken narkozdan ayılır gibi ayılmış, mırıldana mırıldana, ne var ne yoksa diyor Belgin, her şeyi söyledi. Bilirsin burnundan kıl aldırmaz normalde. Nasılsın dediğinde bir kez olsun da şöyle derdim var, böyle sıkıntım var dememiştir. Açmış ağzını yummuş gözünü."

"Ne demiş yahu tam anlatsana?" Annem detaycı kadındır.

"Ne diyecek Asiye Allah aşkına, boşuyorum seni demiş."

"Boşamış mı?"

"Mahkemeleri görülmedi daha da boşamış işte."

"Bir Füsun kadar olamadınız siz. Kim götürmüş bunu hastaneye?"

"Tahmin edin!"

"Ne bileyim ayol. Belgin mi?"

"Aykut Abi?"

"Cambaz Aykuuuuut!"

Annemle aynı anda şaşırdık. Cambaz Aykut Abi, bizim sokakta oturuyor. Annemle aynı yaşlarda. Mahallemizin hırsızı. Mahalleden tek bir evi soymaz ama çevre ilçe ve mahallelerdeki hırsızlıklar ondan bilinir. Tek bir kişi de yetkili birine onun evini göstermez. Cambaz Aykut Abi'nin mahalle sakinlerine gösterdiği saygıyı biz de ona gösteririz. "İşler nasıl gidiyor?" denildiğinde "Çok şükür," der, biz de "Çok şükür," deriz. Öyle gider. Ama Füsun'un hayatını kurtaran kişinin Cambaz Aykut olması sürpriz kampanya gibi.

"Nasıl olmuş? Ne alaka yani Cambaz Aykut'la Füsun?" diye sorduğumda, Tülay Abla, bu merak uyandırıcı bilgiye haiz olmanın verdiği gururla kendini şöyle bir toplayıp çayından bir yudum daha aldı.

"Canım, Belgin'le Füsun birbirine gelip gidiyorlar ya hani... Belgin'le kopuyor aslında ip. Akşama doğru Belgin, Alman pastası yapmış, Füsun'u da çağırayım demiş. Çıkmış zili çal çal çal... Açan yok. Aramış aramış açan yok. Bunun da hisleri güçlü ya, dayanamamış. Ne yapsam ne etsem diye düşünürken, bir sigara içeyim demiş, cama çıkmış. Bir bakmış, Aykut. El etmiş, bağırmış. Aykut da gelmiş. Demiş ki Aykut sen bir üst kata tırman benim balkondan, bu kadın zehirlendi mi, evde düşüp bayıldı mı, merak ediyorum. Belgin, balkona daha yeni Pimapen yaptırmıştı ya, oradan fıt diye atlamış Aykut Füsun'un balkona. Camı kırıp içeri girince Füsun'u yatakta baygın bulmuş. Atlamış inmiş yine Belgin'in balkona."

"Kapıdan niye girip çıkmıyor?"

"Bilmem. Alışkanlık herhalde. Adam işi biliyor canım. Öyle denir mi... Allah bin razı olsun valla. Öyle kurtarmışlar."

"Şimdi boşanıyorlar yani? Ey gidi Füsun..." dedi annem kısıra yumulurken. Ne varsa yani boşanmaya? Biz de boşandık bir ey gidi duymadım. Ben genelde Aman diyeyim Mihrap'ım. Füsun hep ey gidi Füsun.

"Valla öyle. Narkozu alınca kadının dili çözüldü."

"Bakalım ben yarın neler yumurtlayacağım," diye gülerek bir anda kendi alnıma çarpı işareti koydum. Annem, hiç beklemeden, tam isabet ateş etti.

"Sen ne yumurtlayacaksın Allah'ını seversen: Dalyan iyi mi doktor bey?" İkili kahkahaya katkıda bulunmadım. Anneminki sinir gülmesi, ki işte anında o da kabul ediyor.

"Ay sinirden gülüyorum valla."

"Sen kesin gelmeyeceksin değil mi anne ameliyata? Ölürsem üzülürsün valla."

"Hiç bile üzülmem. Akıl yetmezliğinden öldü kızım derim. İki

gündür tanıdığı adama neymiş efendim, ciğerini bağışlıyormuş."

"Annecim, evleniyoruz biz."

"Kızım hepimiz evlendik. Otuz yıllık evliler yapmıyor senin yaptığını."

"Anne, ben mutluyum. Daha mutlu olmak istiyorum."

"Daha mutlusu ne Mihrap? En mutlusu Füsun'du da ne oldu?"

"Nereden biliyorsun anne? Neyse kapatalım bu konuyu. Gelme zaten."

"Ben de istiyorum mutlu olmanı. Tülay, bir şey söylesene, herkes kızının mutluluğunu ister."

"Sen mutlu olmamı değil, güçlü olmamı istiyorsun anne."

"O ne şimdi?"

"Güçlü olayım istiyorsun işte. Mahkemeye de gelmemiştin ayrılırken."

"Kırdırma kalbini Mihrap. Mahkemeden sonra seni Bakırköy'e kim götürdü?"

"Kafam dağılsın diye götürdün değil mi anne?"

"Kafanı dağıtacağım şimdi valla. Öyle diye götürdüm tabii. Niye olsun?"

"E işte tamam. Ben kafam dağılsın istemiyordum. Biraz konuşsak, şöyle bir içimi döksem fena mı olurdu?"

"Senin için bitmiyor ki kızım... Hep içini dökesin var."

"Ahhhhhhhhhh..."

"Hırlama öyle. Neyse canım bir şey demiyorum ben. Git istersen, bütün organlarını ver adama. Bana ne canım..."

"Hadi hadi bırakın bunları. Kocaman kız Mihrap da yani. Müstakbel kocası sayılır adam da," diyerek ortamı yatıştırmaya çalıştı Tülay Abla. Ama annem hükümet gibi kadındır.

"Canım ben de onu diyorum. Varsın kocası olsun, insan yine de vermez ciğerini. İnsanlar çocuklarını senin tırnağın etmez diye

büyütüyor. Bizimki gidip ciğerini veriyor."

Tam şimdi azıcık ikna olmadım desem yalan olur. Duvarda asılı duran veresiye satan, peşin satan tablosuna uzun uzun baktım. Ben kesin veresiye satanım. Bir gün nasılsa karşılığını alacağım diye neyim var neyim yoksa veriyorum. Dalyan benden talep etmeden onun dertlerini dert ediniyorum, dükkânın elektrik sıkıntısını çözememişken, onun gelir gider tablosunu çalışıyorum, kermese koşuyorum, evinin kirlenen tezgâhına koşuyorum, hastaneye koşuyorum, okul çıkışında karşılaşalım diye yağmurda koşuyorum, boyuna ve hiç durmadan koşuyorum. Güzel bir laf, küçük bir iltifat, ufacık bir gelecek vadeden söz için kendimi paralıyorum. Çünkü durduğumda bir şey olmuyor. Otuz sene durdum. En azından üzülecek malzemem olur. Eldeki malzemelerle üzüldüğüm yetti. Yeni şeylere üzülmek, gerçek bir hikâyeyle sarsılmak, şiddetli bir tokatla alaşağı olmak, tek yumrukla yıkılmak, geceler boyu unutamayacağım bir kavgayla ağlamak benim de hakkım. Mutsuz olacaksam olayım. Nedir yani? Yeter ki şu mutsuzlukta azıcık benim de payım olsun istiyorum. Annem kadar, babam kadar, doğduğum mahalle kadar, mahallemizdeki adamlar kadar, bizzat hayatın kendisi kadar benim de payım olsun mutsuzluğumda ne var?

Şunca yıllık hayatımda tek hatam Doğan'la evlenmekti, onu da ben istemedim. Bile isteye ateşe atılırsam, göz göre göre kalbim kırılırsa, kendi ellerimle sonumu getirirsem, belki şöyle derim: Ben yaptım.

boş tabak

Morfinden sonra hisseden bir yerim kaldı, sağ elim. Parmaklarımın arasında Dalyan'ın parmaklarını hissediyor olmaktan son derece gururluyum. Hastane çıkışında Dalyan'la taksiye binmeden önce bir kafede oturalım dedik. Gökyüzünden zıpkınla balık avına çıkmış olan Cebrail, bütün ekibiyle bize saldırıyordu. İki dakikada sırılsıklam olmuştuk. Okmeydanı Hastanesi'nin hemen karşısındaki koca binaya giydirilmiş lastik reklamının altındaki kafeye geçtik.

Dokuz gündür hastane yemeği yemekten acıkmışız. Bir tabak dolusu fırından yeni çıkmış poğaçayı midemize indirirken tek kelime etmedik. Her şey saniyeler içinde oldu bitti. Nihayet dibinde çöpleri kalan iki çay bardağı ve kırıntıların sayılabilecek kadar az olduğu bir poğaça tabağıyla bakıştık. Hastalık diyetini boza boza poğaçayla bozduk ama olsun. Dalyan güzelim ağzını, kırıştırdığı peçeteyle silerken şöyle dedi:

"Mihrap, senin yaptığını hiç kimse yapmazdı. Çok teşekkür ederim. Önümüzdeki bir ay sana çok iyi bakmalıyız. Ben zaten raporluyum. Gel, birlikte kalalım."

"Olabilir," dedim nasıl olacaksa... Dalyan'la birlikte yaşamaya başlamam demek mahalleye feminizm getirmek demek. Devrim, feminizm, anarşizm hepsinin aynı anda mahalleye girmesine imkân yok. Devrim için verilmiş mücadelede henüz benim evlenmeden

önce Dalyan'la aynı evde yaşamam konuşulmamıştı.

Endişe süper güçlü bir mıknatıs gibidir. Başka endişeleri de çeker. Dalyan'ın bu güzel teklifi beni annemle onun arasında bırakıyor. Buradan doğan endişemi dile getirirsem benden soğumasından, beni evlilik peşinde koşan bir Sevgi sanmasından endişe duyuyorum. İki endişeyi bir mıknatıs gibi üstüme çektiğimden arada ezilirken son nefesimle:

"Annemi yalnız bırakamam ki..." diyebildim.

"Mihrap," dedi "otuz yaşındasın artık. Farkında mısın?"

"Senin otuzunla benim otuzum bir değil Dalyan. Şöyle düşün, sen serbest adım yürüyorsun, bense takımından sorumlu bir bandocuyum. İstediğim gibi yürürsem, kimse içinden geldiği gibi yürüyor demez, yanlış yürüyor der, düzeni bozdu, hay senin yaptığın işe der."

"Ne olur peki o zaman?"

"Açıkçası senin düşündüğün gibi bizi seyredenlerin ne düşüneceğini umursamıyorum. Sadece takım arkadaşlarım üzülür. Bunu düşünüyorum."

Anlamasını beklemiyorum. Ama onu anlamamı beklemesini de. Hiç zorla evlendirilmemiş, geç geldiği için azar yememiş, ödü koptuğu için âşık olmamış, bir yanlış yaparsa tüm ailesini kalpten kaybedeceğini düşünmemiş, etek boyu yüzünden ceza almamış, fındık kadar günahı örtmek için bir azizeye dönmeye çalışmamış birinin bana özgürlük teklif etmesini son derece aptalca buluyorum. Dalyan'la ikimiz Hindistan'a doğan bir inekle, Rize'ye doğan inek gibiyiz. Tabii ki ben ikincisiyim. Bunu düşününce ona anlatmaktan vazgeçtim. Esaretten bihaber olan bir adamın kadın özgürlüğünü kafede puding gibi bana teklif etmesine müsaade edemem.

"Kalkalım mı?"

"Ne oldu şimdi?" dedi. Dikkat ettiyseniz "diye sordu" demiyorum. Çünkü bu bir soru değil. Aslında Dalyan'ım diyor ki "Sinirlenecek hiçbir şey yok Mihrap. Bu senin kendi küçük dünyana duyduğun büyük öfke Mihrap. Ben ne yaptım ki anlamıyorum Mihrap." Yine de kibar bir insan olduğumdan cevaplıyorum:

"Dinlenelim ikimiz de."

Hey Allah'ım der gibi kafasını sağa doğru kırdıktan sonra hızlı bir hareketle sandalyesinden kalktı. Hesabı ödemek için kasaya geldik ama bize yemekleri getirip götüren çocuk dahil kimse yok burada. Neyse ki Dalyan birkaç kez kasanın yanındaki cam bölmeye vurdu da biri çıkıp geldi.

"Hiç gelmeseydiniz abi?" diye çıkıştı. Hatta "Hiçgölmeseydinizobihööööh..." diye.

"Özür dileriz abi. Duymamışız."

"Duyacaksınız..."

Dikkatim tamamen Dalyan'ın kırmızı boğa gözlerine kaymıştı. Demek Dalyanlar da sinirleniyor. Öncesinde okulda bizzat çalışma alanında ve evde yani yaşam alanında gözlemlediğim Dalyan'ı ilk kez öfkeli görüyorum. Özür dilendiğinde affedilmeyecek şeyler vardır. Kocanızın sizi yabancı kadınlarla aldatması mesela. Ama fazladan kırk saniye beklemenin affedilmeyecek bir yanı olduğunu sanmıyorum. Arka cebindeki cüzdanı çekerken adamdan gözlerini o kadar ayırmadı ki endişeyle koluna dokunduğumda arka cebinden tabanca çıkarmaya hazırlanan Cüneyt Arkın'a dokunuyorum sandım.

Dalyan'ın bana karşı nezaketini korumak için elinden geleni yaptığını biliyorum, fakat kasadaki adama gözleriyle ışınladığı lazerden ben de nasibimi alıyorum. Çünkü aslında bu tam da "Bak, akıllı ol Mihrap, sana doğru dönersem, seni de yakarım," demekten

başka bir şey değil. "Ben bir tuvalete gireyim," dedi. "Olur," deyip sigara içmek için kapının önüne çıktım.

Zıpkın yağmuru biraz dinmiş, yerini birbiriyle birleşen damlaların çatı kenarlarından toplu intihar girişimine bırakmış. Sağ gözümün içinde patlayan yağmur damlasını silip dükkânın girişine iyice yanaştım. Kasadaki adam, yüksek taburesine oturmuş, az önce Dalyan'ın üstüne öfke kustuğu paralarını sayıyor.

Taksiden sokağın başında inip dükkâna kadar yürüdüm. Azıcık durur eve geçerim. En az üç hafta daha evden çıkmayacağıma göre son bi' naftalin koklayayım. Otuz yaşında kadınım canım! Annemin bana hâlâ küs olduğunu içeri girdiğimde "Çay?" dememesinden anladım. Jüli'yle oturmuş çift renk atkı örüyorlardı. "Geçmiş olsun Mihrap," dedi Jüli. "Teşekkürler..." derken anneme baktım. Gözlerini sıkıca tuttuğu iki şişe dikmişti. Aslında bir organ mafyası o iki şişle ciğerimi söküp alsa, benim Dalyan'a ciğerimi bağışlamamdan daha yerinde bir kadersel döngü olacağını düşünüyordu. Eminim. Ben annemin ciğerini bilirim.

"İstersen çay al..." dedi. Annem pamuk gibi kadındır. Kıyamaz. "Yok," dedim "şimdi içtim. Siz n'apıyorsunuz?"

"Çok moda oldu şu atkılar..." dedi Jüli elindeki delikli çiçek desenli atkıyı gösterip.

"Sıcak tutar mı ki?"

"Moda işte. Kimse sıcak tutsun diye takmıyor ki bunları, şık duruyor."

"Haaa..."

"Üç tane koyalım dedim vitrine. Satılırsa satılır. Olmazsa biz takarız yani. Ne olacak?"

"Ne olacak? Dükkânı kapatcaz o olcak." Annem çocukluğumdan beri böyledir. Bir şeyler yolunda gitmezse, hayatımızın keskin

kayaların olduğu bir uçuruma yuvarlanacağı tehdidini savurur. Kıtlık, yoksulluk, suç dolu günlerin önümüzde yakıcı bir güneş gibi doğacağını söylemekten kendini alamaz. Eskiden bu korkutucu tabloyu düşünüp tırnaklarımı yerdim. Artık yiyecek tırnağım kalmadı. İçim rahat, gülümsedim. Jüli, dayanamadı konuyu yine bana getirdi.

"Hangi hastanede ameliyat oldun Mihrap?"

"Okmeydanı'nda. Çok ilgilendiler valla. Tertemizdi." Ne demekse?

"Ya evet öyle diyorlar. Yine de senin bu ameliyat işinde annen haklı. Hatta Asiye'yi yıllardır tanırım bir tek burada haklı. Hepimiz âşık olduk kızım. Hangimiz ciğerimizi vermedik? Kaçımız kaldık, ha? Geç bunları. Sen kendi ciğerine sahip çıkmazsan, nasıl nefes alacaksın?"

"Ben karaciğerimi verdim Jüli."

"Karaciğerini mi? E daha kötü ya... Karaciğerini verirsen, sen zehrini nasıl atacaksın? Annem hep ne derdi biliyor musun? Kendi kalbine bekçi olmayanı uzaktaki soyar. Anladın?"

"Anladım Jüli."

"Hadi inşallah... Senin iyiliğin için konuşuyoruz biz de. Daha ne oldu bu adamı tanıyalı? İnsanlar birbirine iki kuruş borç vermiyor, senin yaptığına bak kızım. Ama sen bilirsin tabii, senin hayatın."

Jüli, hayatta kimseyle kavga etmemenin yolunu bu sihirli sözcükle bulmuştu: Sen bilirsin tabii. Yuvarlak tepsiye vuran çay bardağı ve iç içe geçen iki şişin sesini neşeli bir şekilde yine Jüli bozdu.

"Aaaaaaa, ne diyeceğim bak... Bizim kim o hastanede yatıyor biliyor musun... Şuşu vardı ya, Rum. O yatıyor. Aklı gitmiş hepten. Kızı da yıllardır bir kez ziyaret etmemiş. Şimdi de mirasının derdine tabii bakmak istiyor annesine. Ama kendi kızını bile

tanımamış. Aslında ben de sana diyecektim ama sonra ameliyat filan olunca... Bir şey diyemedim tabii. Beni aradı geçen gün şey dedi 'Benim yaşlarımda annemin son günlerinde yanına gelip gidecek bir tanıdığın var mı?' diye sordu."

"Ne için?"

"Herhalde refakat etsin diye annesine. Mühendis kız. İşi gücü var. Kocası da çok zengin hâli vakti yerinde, görmüş geçirmiş, kültürlü insanlar... Annesi de yatalak. Zaten hastanede aslında bir temizlik derdi filan da yok. Hastabakıcılar yapıyor onu, para veriyorlar. Sen bir ilgilen istersen? Bir minibüsle gideceksin buradan?"

"Yani bilemedim şimdi... En az üç hafta dinlen dedi doktor."

"Çok gerekliydi bu sıkışık zamanımızda değil mi ciğerini verdin?" Annem dayanamaz.

"Anne, sanki kalan son paramızı verdim. İkide bir ciğerini verdin deyip durmasan? Jülicim sen bir öğrensene şu işi benim için ya da numarasını ver bana ben arayayım. Bir hafta evde dinlenirim. Madem refakat edeceğim iki hafta da hastanede yattığım yerden hem para kazanırım hem istirahat ederim."

"Valla, daha iyi olur Mihrap. Ondan ona ondan ona derken karışıyor. Sen kendin ara, bir gün git gör hastanede. Aklına yatarsa yap. Zaten kadının çok bir ömrü kalmamış."

"Öyle mi? Ben de hepten Mihrap Yaşatma Derneği başkanı oldum."

"Bana diyorsun sen kendin dalganı geçiyorsun," diye öfkelendi Asiyanım.

"Bu konuda biri şaka yapacaksa, laf sokacaksa o da benim annemmmm."

Jüli, çantasından çıkardığı deftere Şuşu Kız Cep diye yazdığı numarayı bana gösterdi. Telefonu kaydederken "Kız, hâlâ Asım'ın telefonunu mu kullanıyorsun sen. Uğursuzluk gelecek başına,"

dedi. Telefonu kulağıma götürürken Jüli'ye bir öpücük yollayıp dükkânın önüne çıktım.

Duuuuuuuuuuuuut...

"Efendim?"

"Merhaba, numaranızı Jüli'den aldım. Immmmm... Hastabakıcılığı işi için aramıştım?"

"Anladım. Kaç yaşındasınız?"

"Otuz."

"Saçlarınız ne renk acaba ve bir de boyunuzu öğrenebilir miyim?"

"Kahverengi ama sarı gölge attırdım araya. Boyum da 1.55"

"Olur olur topuklu giyersiniz. Yakın mı oturuyorsunuz?"

"Evet, Hasköy'deyim. Okmeydanı Hastanesi'nde anneniz değil mi?"

"Evet. Fakat ben hasta bakıcı aramıyorum. Sizinle yarın hastanenin karşısında bir kafe var. Orada buluşmamız mümkün mü? Şifa Kafe adı. Sabah 8.30'da? İşinizi orada detaylı anlatırım."

"Yarın mümkün değil. Ben bir operasyon geçirdim. Ama hızlı toparladım. Bir hafta sonra gelsem sizin için çok geç mi olur?"

"Bir hafta geç olur aslında ama siz şimdilik olur gibi planlayın. Bir değişiklik olursa ben ararım sizi. Bir hafta sonra pazartesi 8.30'da Şifa Kafe diyelim o hâlde."

"Olur, yani... tabii. Tamam."

"Görüşürüz." Küt.

Görüşürüz...

bir haftadır evdeyim

Bir haftadır evdeyim. Televizyon ve ben, kumanda ve televizyon kadar yakın bir ikili olduk. Emekliler için postacı servisi başladı. Altmış beş yaş üstündeki herkesin emekli maaşını artık eve bırakacaklar. Okullarda cinsellik eğitimi başladı. Yeni nesiller kontrollü doğum yapacak. ABD'li doktorlar Demirel için "Kalbine çok iyi bakmış. Cumhurbaşkanlığının ikinci turuna uygundur," dedi. MHP'li bakan talimat verdi: "Yabancılar Türkçe okusun." Artık kadınlar aldatıldığını anlamak için dil bilen birine ihtiyaç duymayacak. Şarkıcı Kekilli saldırıya uğradı ve o akşam ölmedi. Gölcük'te 4.2 şiddetinde artçı deprem oldu. İnternet çağı başladı. Beş yılda bir milyar kişi internette olacak. Açıklandı. Nükhet Duru âşık oldu. Melankoli sona erdi.

Bir haftadır evdeyim. Jüli beş kez beni ziyaret etti. Ayten Abla, İlhan Abi'nin giysilerini Arpi'ye verdi. Tülay Abla diyete başladı. Füsun'u bir daha gören olmadı. Annem, yüzüme bakmamak için mesai saatlerini artırdı. Han Bey, şikâyet mektuplarından şikâyetçi olduğunu belirten bir yazı yazıp asansör aynasına yapıştırdı. Okuması olmayan baldızı Belkıs temizlik sırasında kâğıdı çöpe bastı. Zamanın Elleri yayından kaldırıldı. Kanalı aradığımızda kimseye ulaşamadık. Dalyan beni sadece iki kez aradı. Beni sardı melankoli.

Tutunmak bu kadar zor olmamalı. Tutup koparmayı anlarım ama sadece tutunmak... Yok, olmamalı. Dikişlerimle ayrıldığım hastaneye sadece bir hafta sonra geri döndüm hem de dikişlerimin pansumanı için değil iş görüşmesi için.

Hastanenin karşısındaki kafenin kapısını açtığımda kasadaki adam beni anında hatırladı ve arkadaki tek dolu masaya doğru yürüyünce durdurmaya çalıştı. "Bir tek burası boş," dedi. "Biliyorum," dedim "hanımefendiyle görüşmem var." Bu sırada Dicle Hanım ayağa kalktı ve elini uzattı "Merhaba, hoş geldiniz buyurun," dedi. Kahverengi içe doğru fön çekilmiş küt saçlarının sağ tarafını kulak arkası yaptığından halka küpesi hemen dikkatimi çekti. İnce, sadece basenlerden dolgun, vücudunu saran gri ceket pantolonu özel olarak diktirilmiş gibi. Zengin insanlara her şey yakışıyor. Sanki satın alınan her giysi, heh tam üstlerine göre.

Mekânı saymazsak filmlerdeki iş görüşmelerinden birine gelmiş gibiyim. Deneyim sahibi olmadığım için "Nasılsınız?" dediğinde "İyi de bana bu işi vermezseniz nasıl deneyim sahibi olabilirim?" diyesim geldi.

"İyiyim, teşekkürler siz?"

"Ben de iyiyim. Mihrap... Çok fazla vaktim yok. İşe yetişmem gerekiyor. Dokuz gibi buradan çıkmalıyım. Ben seni beğendim. Yani sana da uyarsa, olur bu iş."

Allah'ım küçük Jüli mi oluyorum? Ne demek seni beğendim?

"Ne içersin bu arada?" Namus belasına kardeş içtiğimiz su benim.

"Su alayım ben..."

Hanımefendi elini kaldırıp hanımefendi sesiyle rica etti:

"Bakar mısınız beyefendi? Su rica edebilir miyiz?" Tekrar, yeşil gözleriyle bana baktı. "Şimdi sana işi anlatayım. Ben annemle yıllardır görüşemiyordum. Gürcü bakıcısı vardı aslında ama evlendi. İyice sıkıştık biz de. Florya'da oturuyorum. Çocuklar filan derken eve almamız mümkün değil annemi. Bir kadın olarak beni anlayacağını umuyorum." Oooooo, hayır! Tehlikeli cümle... "Annem artık hiçbirimizi hatırlamıyor. Son zamanlarda beni defalarca karıştırdı. Bilmiyorum hiç böyle bir durumun içinde kaldın mı ama çok zor. Bir zamanlar inşallah hiçbir şeyi fark etmez dediğin annenin gerçekten hiçbir şeyi fark etmemesi, seni tanımaması... Çok zor. Artık yaşayan kişi o değil. Son günlerini mutlu yaşasın istiyoruz. Senden istediğimiz de anneme kızı gibi davranman. Benim yerime onun yanına gitmen, her gün ama her gün, hatta yanında olduğun her saniye ona kızı olduğunu, mutlu günlerimizi hatırlatman. Tabii bu arada benim adımı kullanmalısın. Bazen bir anda hiç beklenmedik bir şeyi hatırlayabiliyor. O yüzden sana benle ilgili her şeyi yazdım. Hastanede zaman geçirmek için de bu fotoğraflarla ona eski günleri hatırlatırsan çok sevinirim, hikâyeleri de burada yazılı. Evet! İşte bu kadar... Ne dersin?"

Bir ikimizin arasında, yağlı masada duran ahşap kutuya bir de Dicle'ye baktım. Bu bir hayır işi mi emin olamıyorum.

"Maaşım ne kadar acaba?"

"Aylık beş yüz milyon... İlerleyen günlerde yine konuşuruz para meselesini. Bir iki detay daha olacak. Evet. Başlayalım mı?"

"Olur." Beşyüzmilyonanne bir ay yaşasa bile benim için büyük

para. Evlilik öncesi ihtiyacım olan her şeyi karşılamaya yeter de artar bile.

İşin içeriğini kimseyle paylaşmayacağıma dair bir metni namusum ve şerefim üstüne imzaladıktan ve ayaklarım yere basılı bir şekilde yemin ettikten sonra hastaneye girdik. Buse Hemşire'yle selamlaştım, bizim doktora selam söyledim. Çok güler yüzlü çalışanları var buranın. Asansörle, yatan hasta katına çıktık. Dicle beni yeni refakatçı olarak resepsiyona kaydettirdi.

Uzun ve gri soğuk koridoru hemşire hanım önde biz arkada yürüyoruz. Bazı açık kapılardan burunlarına hortumlar bağlı yaşlı hastalar bize bakıyor. Koridordaki ayak seslerini duyan ve beklemekten sıkılmış refakatçılar kapıya çıkıp hemşireyle selamlaştılar. Bazıları da dönerken bir uğramasını rica etti. İşte geldik. 458. oda. "Ben bir tansiyonunu ölçüp sizi yalnız bırakayım," dedi hemşire ve kapıyı açtı. Diğer odalarda en az dört kişi bir arada yatıyordu. Koridorun sonuna doğru kapıda bekleyen refakatçıların azalmasından da anladığım gibi burası özel bir oda. Kimlere para yedirdiyse artık. Girişin hemen yanında küçük bir tuvalet var. Tuvaletin karşısındaki duvarda günbatımı tablosu asılı. Ben olsam gündoğumu fotoğrafı koyardım.

Dicle'yle beraber kapı girişinde hemşirenin işlerini bitirmesi için beklerken, Dicle sürekli saatine bakıyor, ince topuğunu hafif hafif yere vurarak zamanı kendince hızlandırmaya çalışıyordu. Hemşireye oturduğumuz saatten beri bir kere bana göstermediği koca bir gülümsemeyle "Kolay gelsin," dedikten sonra arkasından kapıyı kapattı. "Hadi bakalım," dedi "merhaba annecim," de içeri gir sen. Ben yokmuşum gibi davran. Rahat ol. Bir şeye ihtiyacı var mı yok mu diye sor, sonra bakarsın duruma göre dediğim gibi fotoğrafları gösterirsin, kâğıtlara aldığım kısa notlardan hikâyelerini anlatırsın. Ona çok güzel bir hayat yaşadığımızı yeniden

hissettirirsin. Çok büyük bir şey yapıyorsun Mihrap. Çok büyük sevap bu."

Saçlarını kulak arkası yaptıktan sonra gözleriyle bana içeriyi işaret etti. Büyük pencerenin yanındaki geniş beyaz yatakta çocuk boyuna geri dönmüş bembeyaz saçlı Şuşu Hanım kuş gibi yatıyor. Elleriyle sürekli bir çarşaf kenarıyla oynar gibi parmaklarını kıpırdatırken pencereden yana dönmüş uzaktan kendisine seçtiği bir noktaya bakıyor.

"Merhaba... annecim," dedim. Duymadı. Arkamı döndüğümde Dicle'nin telaşlı el hareketleriyle karşılaşmak beni iş paniğine sürükledi. Beşyüzmilyonannemin göz hizasına inip ağzından alabileceğim ufacık bir kelime için yeniden selam verdim.

"Nasılsınız annecim bugün?"

"İyiyim, sen nasılsın?"

"İyiyim ben de. Çocuklar okula gitti. Ben de şimdi gelebildim."

Kapı sesini duyunca, rahatladım.

Yarım saat kadar yatağın yanındaki sandalyede oturup dışarıya baktım. Nedense kucağımda tam bir emanet gibi duran kutuyu açasım gelmiyordu içimden. Hüzün kuyruğum gibi ve ben de kertenkele. Kopsa bile yeniden çıkıyor. Bunu fark edeli seneler olduğu için artık kurtulmaya çalışmıyorum. Fotoğraf kutusunu Şuşu'nun ayaklarına bırakıp pikabın olduğu tarafa geçtim. Genelde daha önce hiç dinlemediğim plaklar... Üst üste özensizce atılmış plakların arasından bildiğim tek şarkıyı çalmak için pikaba koydum. Tülay German'dan Mecnunum Leylamı Gördüm...

Şarkı başladığı anda Şuşu bana doğru döndü ve gözlerindeki boşluk perdesi aramızdan çekildi. İnsanın yaşlandıkça saçlarının beyazlamasını anlıyorum da göz renginin solmasına alışamıyorum.

"Hatırlıyor musun şarkıyı?"

"Tabii hatırlıyorum." Aynı zamanda seslerinin kırışmasına da alışamıyorum.

"Aranjman değil mi?"

"Tabii. O zaman çok meşhurdu böyle işler. Makedon halk şarkısıdır bu da." Hmmm... Sanırım asıl alışık olmadığım şey bu. Etrafımdaki tüm yaşlılar sadece geçmişte kim kimle kavga ettiydi bunu hatırlar. Şuşu'ya kalbim ısındı. Kalbimin ısınması hizmetçi ruhumu harekete geçirir her zaman.

"Rahat mısın? Sırtına bir yastık vereyim mi? Dikleştireyim... anne."

Gözlerini kapatıp kafasını salladı. Fakat o kadar uzun sürdü ki şarkıya ritim mi tutuyor teklifimi mi onaylıyor tam anlayamadım. Yine de kollarından tutarak kuş bedenini dikleştirdim. Hemen sağ elini tutarak yanına oturdum.

"Eşin iyi mi?" diye sordu. Keşke bilgileri bir kez gözden geçirseydim. Ama unutmamalıyım, biz mutlu bir aileyiz. Filmlerdeki gibi, romanlardaki gibiyiz.

"Çok iyi annecim. Aslında o da gelecekti ama çalışıyor biliyorsunuz, biliyorsun."

Sanırım yeni ailem hakkında fikir sahibi olmamın tam zamanı. Ayak ucuna doğru uzanıp ahşap kutuyu aldım. Siyah beyaz fotoğraflardan ilkini kutudan çıkardım. Sanırım Şuşu'nun gençliği. Rahat görebilsin diye onun yanına geçip sırtımı yatak başlığına dayadım. Yastığını kirletmeyeyim. Fotoğrafın arkasını çevirdim.

"Bak, burada Küçükkumla'dasın. Her yaz giderdik. Zeytinlikten çıktıktan sonra Çakıl'da Bedri Amcalarla birlikte yemeğe gitmiştiniz."

"Hiç sevmezdim Bedri'yi." Hay, benim şansıma... Hızlıca ikinci fotoğrafa geçtim. Ama titreyen elleri kendinden emin bir şekilde

Bedri'nin fotoğrafına gitti. Fotoğrafın üstüne işaret parmağıyla vurarak:

"Pisliğin tekidir. Kendini reis-i cumhur sanıyor. Görüşüyor musun onunla?"

"Yok, hayır. Öldü zaten."

"Hah!" derken yüzü aydınlandı "geç bile kaldı. Allah sevdiği kullarını yanına alırmış. Allah'tan Arzu'yu seviyordu da kadın kurtuldu adam kahrı çekmekten. Şu kim bakayım?" Fotoğrafta hemen Bedri'nin yanında duran kasketli adamı gösteriyor. Sağdan ikinci... Kimmişşşşş? Muhtar Ali.

"Muhtar Ali o."

"Ay yaşa! Bak o erkenden öldü. Ben niye sona kaldım?"

"Sen de ölmek için gençsin anne."

"Anne mi?"

"Evet... Annecim."

"Seni ne zaman doğurdum?" Bir saniye... Bir gün önceden bu çalışma kâğıtları verilseydi, hepsini harfi harfine ezberlerdim. Ter içinde kaldım.

"22 Kasım 1960."

"Olur mu canım? O zaman ben öteki kızımı doğurdum. Dünkünü. Neydi?"

"Dicle."

"Ay yaşa!"

"Dicle benim anne."

Ya tam ölecek derken aniden kanseri yenen insanlar gibi Şuşu'nun da aklı birdenbire yerine gelirse diye korkmama rağmen fotoğrafları karıştırmaya ve ona mutlu günlerini anlatmaya devam ettim.

"Burada Çınarcık'tayız. Daha o zaman siteler yapılmamıştı. Bir bizim evimiz vardı bir de Elmas halaların evi. Akşamları çay bah-

çesine inerdik."

"Gazoz var mı?" dedi.

"Kantinde vardır. Alayım mı?"

"Al tabii. Kendine de bir şey al üstüyle."

Zar zor dolabın dibinden buldurduğum iki gazoza pipetleri takıp içerken pikabı gösterdi. Zenginlik diye buna derim. Biz hastaneye en fazla dört pijama takımı getiriyoruz yanımızda.

"Açsana yine Tülay German'ı..."

"İyi mi böyle sesi?"

"Hıııı..."

Pencereden uzakta kendisine seçtiği yere bu defa birlikte baktık. Pipetlerimizden hüüüüüüp diye içimize çektiğimiz gazoz boğazımızı yakarken, elini dizime koydu.

"Dicle'den sonra bir çocuk aldırdım ben, eğer yaşasaydı senin kadar olacaktı şimdi," dedi.

Yalanlamak içimden gelmedi. Gazozun dibindeki son baloncukları içime çekerek ses yaptım.

"Ne sordum ne de söyledi, kaşlarını yıktı geçti..."

yağmurun sesine bak!

Pansumanımı yaptırdıktan sonra yeniden Şuşu'nun yanına çıktım. Odaya girdiğimde muhtemelen öğleden sonra aldığı ilacın etkisiyle uyuyordu. Pencerenin hemen yanında bir tekli koltuk var. Hastanenin en üst katından bakınca hastaneye umutla, heyecanla ya da korkuyla koşan insan kalabalığını bir karınca sürüsü gibi görüyorsun. Camı silen yağmur damlaları birbiriyle birleşerek pencere pervazına doluyor, alt katın penceresine doğru musluk suyu gibi akıyor. Böyle bir anı görünce insan ister istemez Mine Koşan'dan "Yağmurun Sesine Bak" şarkısını tutturuyor. "Aşka davet ediyor..."

Şarkının uğurundan mı tümüyle rastlantıdan mı bilmem, Dalyan'dan mesaj geldi: "Bugün kontrol için hastaneye geleceğim. Oradasın değil mi?". Anında yerimden fırladım. Ses yapmamaya gayret ederek tuvaletteki aynanın karşısına geçtim. Üstüme giydiğim beyaz puantiyeli lacivert kazağımın üstündeki kraker kırıntılarını elimle temizledikten sonra yanaklarımı, allık etkisi yaratmak için, makas alır gibi sıkıp sıkıp bırakıyorum şimdi. İki parmağımın arasında biriken kan, yüzüme renk verince güzellik yarışmasında dünya barışı isteyen kadınlar gibi oluyorum. Yanımda makyaj malzemelerim yok. Bilseydim getirirdim. Şuşu'yu yalnız bırakıp bu yağmurda bir yere de gidemem. Neyse... Zaten evlenince beni alliksiz görmeye alışacak. Güzellik telaşımı bir kenara bırakıp hemen sms yolluyorum: Evet, bekliyorum.

Hırkamı da giydim mi tamamdır. Heh! Şuşu, gözlerini açmış, az önce ağır bir uykudan uyanmamış gibi bana bakıyor.

"Günaydın anne. Bugün nasılsın?"

"İyiyim, ama bana anne demezsen daha iyi olacağım."

Bunu söylemesiyle karnımdaki dikişlerden kalbime doğru bir sıcaklık yükseldi. Kekelemeyi on yaşımda bıraktığımı sanıyordum.

"Na-nasıl?"

"Anne manne yok evladım. Siz de beni deli yaptınız iyice..." dedikten sonra kafasını bu beyaz odadan başka renk görebileceği tek yer olan pencereye doğru düşürdü. Burnuna giren hortumun sallanması dışında odada tek bir şey kıpırdamıyordu. İskele'deki Deli Hatun heykeli gibi kalakaldım. Konuşan Deli Hatun heykeli... Bazen aklın gelip gideceğini anneannemden hatırlıyorum. Ama Şuşu'nun aklı kesin bir kararla gelmiş ve hiç gitmeyecekmiş, belki de hiç gitmemiş gibi bir izlenim yaratmaya devam ediyordu. Konuyu değiştirmenin iyi olacağını düşündüm.

"Bir plak koyayım mı? Ne dinlemek istersin?"

"Sevinç Tevs dinlemek isterim. *Ve Ben Yalnız* var mı?"

Anında yerdeki plak yığının içine koşup dizlerimin üstüne çöktüm. Emir almış asker gibi plakları karıştırıyordum. İki kez üstünden geçmeme rağmen yok, bulamadım. Hiç de duymamıştım.

"Sevinç Tevs değil mi?" diye aklını başka bir yere kaydırmaya çalıştım.

"Evet," dedi "*Ve Ben Yalnız*..."

Bir süre daha aynı plakların arasında gidip geldim. Asu Maralman, Ersan Erdura, Ümit Tokcan, Salim Dündar... Yok.

"Yok maalesef ama alırım ben."

"Gelsene böyle," dedi sadece parmaklarıyla yatağa vurarak.

Karnımdaki sıcaklık kaynama noktasına erişmiş, artık boğazıma doğru tırmanıyordu. Yanına oturup bunun bir sanrı olduğunu

ona nazikçe anlatmaktan başka çarem olmadığını düşünüyorum. Epey tedirgin bir halle yanına geçip elini tuttum. Parmağındaki yeşil taşlı yüzüğü baş parmağımla ovarak, Evet-Hayır oynuyormuşuz gibi sorduğu soruları neredeyse tekrar ederek konuşmaya başladım.

"Kimsin sen?"

"Ben mi kimim?

"Sen tabii... Dicle'nin arkadaşı mısın?"

"Dicle'nin mi?"

"Bak kızım... Geldiğin ilk gün anladım. Ama sıkıldım ben de. Devam edemeyeceğim."

"Ben de Şuşu. Ama kötü bir niyetim yok. Dicle'nin arkadaşı değilim." Bunları söyler söylemez ağlamaya başladım. Ağlamamla beraber Şuşu'nun yatağı 5.7 şiddetinde sallanıyordu.

"Senden bir şey olmazmış zaten," demesiyle birlikte hıçkırıklarım sıklaştı. Sarsıntı 7.4'e yükseldi. Nefessiz kalmak üzereyken, Şuşu'nun dürtmesiyle kendime geldim.

"Aaaay, yeter... Lütfen ama yani? Aaaaaa... Biri ağlayacaksa ben ağlayayım," dedi. Sesi o kadar kısık ki anlamak için yüzüne iyice yaklaşmak zorunda kalıyorum.

"Özür dilerim. Ben sadece kızınız çok yoğun olduğu için son günlerinizi rahat geçirin diye şey ettim, edildim..."

"Son günlerim?"

"Son mu? Allah korusun. Zor dedim. Zor günlerinizi rahat geçirin istedim."

"Allah insanı akıldan etmesin. Adın ne?"

"Mihrap."

"Allah insanı akıldan etmesin Mihrap. Dicle hayatında bir kez aramış mı beni de 'son günlerimde' bana bakacakmış. Bir zeytinlik için sana verdiği paraya değmez. Ne kadar alıyorsun sen?"

"Beş yüz milyon..." Yeni bir ağlama krizinin başlangıcı da böylelikle açıldı.

"İyiymiş gerçi... Neyse bak Mihrapcım, ben zeytinliğimi sattım. Beş kuruş param yok. Dicle'ye de hastane, ilaç masraflarım kalır en fazla. Senin paranı filan da ödemez o."

Utancımdan Şuşu'yla göz göze gelemiyordum. Ediz Hun gibi başka yerlere bakarak onunla konuşmaya devam ettim.

"Benden bir şey ister misiniz peki?"

"Evet, bizim kızları çağırırsan çok memnun olurum. O zaman son günlerim iyi geçer bak."

Mahcubiyet makamından yarı-kahramanlık mertebesine geçme ihtimalim, içimi umutla doldurduğundan soru işareti gibi kıvrılmış omurgam dikleşti.

"Tabii... Hemen! Kimi çağırayım? Nereye? Ne zaman?"

"Buraya. Gülriz'i, Sema'yı bir de Nevin'i. Şen Dullar..."

"Ben de dulum."

"Çok gençsin. Öldü mü eşin?"

"Yok. Ayrıldık biz. Yabancı kadınlarla aldattı beni. Ben çağırırım hepsini. Size çok mahcubum. İnanın normalde böyle bir şey yapmazdım ama evleneceğim. Biraz paraya sıkışmıştım. Sizi de mutlu ederim diye düşündüm. Miras olayını hiç bilmiyordum zaten. Numaraları nereden bulurum?"

"Ezberimde."

Kanserliyken Alzheimer rolü kesmek ya çok acı çeken birinin ya da müthiş kötü birinin aklına gelebilir ancak. Şuşu'ysa çok güzel şarkılar dinliyor. Bu kadar güzel şarkı dinleyen biri kötü olabilir elbette ama çok acı çeken ya da çok acı çekmiş biri olması daha yüksek bir ihtimal. İçim ilk kez çok da tanımadığım birine duyduğum yakınlıkla kaplanıyor. Mesai bitimime yarım saat kala

Şuşu'dan izin alıp kantine indim. Danışmadan aldığım kalemle saçlarımı tepeden topuz hâlinde topladım. Asansördeki aynada bir sağa bir sola dönüp üstümü başımı düzelttim. Burnum allığa batıp çıkmış gibi kıpkırmızı. Ağlayınca hep güzel görünüyorum. Her katta bir kez durdum ama asansöre kimse binmedi. Dört katta da beklemekten sıkılmış hastaların geride bıraktığı boşluğa bakıp bakıp kantin katında indim.

Üst katlarda "Artık kurtulsa..." diye sevdiklerinin ölümünü bekleyen ailelerin karnını doyurduğu masalardan birinde Dalyan beni bekliyor. Şemsiyesini yanındaki sandalyeye açmış, paltosunu da kaloriferin üstüne atmış çay içiyor yağız delikanlı. Sarılmasıyla birlikte kemiklerim ısındı ve karnımdaki yangın başka türlü bir yangına geçti.

"Sana da çay alayım mı?"

"Yok, hayır. Çok teşekkürler... Bütün günüm çayla geçti zaten."

"Nasılsın? Ağrın falan yok değil mi?"

"Arada oluyor ama hemen bir iğne vurduruyorum. Bu iş iyi oldu. Ama yarın bırakacağım."

"Neden?"

"Bir deneyeyim dedim ama bugün zorladı biraz. Nasılsa hastanede olacağım, kadın da yaşlı, bakımı kolay olur dedim. Ama öyle olmadı. Sen nasılsın? Toparladın mı? Doktora göründün mü tekrar?"

"İyiyim. Birazdan görüneceğim. Bir iki aya hepten toparlarmışım. Ne anlatacağım sana. İş değiştiriyorum. Evdeyim ya Serkan geldi. Eskiden birlikte çalıştığım bir arkadaşım. İzmit'te bir dershane açacakmış. Bana da müdürlük teklif etti."

"Öyle mi? Ne güzel... Ne dedin?"

"Olabilir açıkçası. Yani devlet garanti iş tabii ama gelebileceğim yer belli. Özel kurum öyle değil. Yükselebilirim. Zaten benim de

aklımda kendi yerimi açmak vardı. Tecrübe olur. İzmit çok uzak da değil. Sıkılınca basar gelirim."

Bekledim. Cümlelerin birinde bizimle ilgili bir şey söylemesi gerekiyor. Sen ister misin Mihrap? Hatta fikrimi sormasa da olur. Orada yaşarız Mihrap'a da tamamım.

"Ne zaman düşünüyorsun?"

"İşte sorun şu ki önümüzdeki ay öğrenci toplamaya başlayacak. Eylül için şimdiden kayıt toplamak gerekiyor ki yeri açsın. İstifa edeceğim sanırım. Bizim yine bir ortak arkadaşımız da orada. Onunla aynı eve çıkarım başta. Bu hâlde zaten derse girip çıkmam zor olurdu. Sonra yavaş yavaş kendi düzenimi kurarım seneye."

"Ben yokum herhalde bu düzende?"

"Mihrap, senin burada bir düzenin var sonuçta. Annen, dükkân, evin... Bozmak istemem çünkü ne olacağı belli değil."

Karnımdaki yangın, Dalyan'ın sözlerinin etkisiyle ayak parmak uçlarıma ve saç diplerime kadar ilerledi. Kulaklarımda sürekli bir ambulans sesi var ve sanki durmadan hastaneye birileri taşınıyor. Kendi sesimi ben bile duyamadım.

"Ayrılıyor muyuz yani?"

"Böylesi daha iyi Mihrap..."

"Nasıl? Sen ciddi misin Ercan?"

"Mihrap seni çok seviyorum ama..."

"Ama kendi hayatını daha çok?"

"Hiçbir şey konuşmadık ki seninle Mihrap. O kadar çok derdim var ki... Aileme bakmam lazım. Para biriktirmem lazım. Çok kritik bir yaştayım. Bütün ömür böyle sınıf defterleri doldurarak geçemez. Yapmak istediklerim var. Yapmak istemediklerim var."

"Biri mi var?"

"Kimse yok Mihrap."

"İnanırım. Ben de yokum çünkü."

"Lütfen böyle söyleme. Gerçekten çok seviyorum ama hayat işte..."

"Otobüste bile iki kişi yan yana oturuyorsun Ercan, hayat mı tek kişilik?"

"Şimdilik öyle. Evlilik bana göre değil Mihrap."

"Aşk da."

Ambulans sesleri çoğaldı. Dalyan'la yaşadığım kısacık hayat gözlerimin önünden bir film şeridi gibi akmaya başladı. Tuhafiyeye adım attığı o ilk gün, bankta konuştuğumuz öğleden sonrası, kermesteki satış başarım, kapı eşiğinde beni öpmesi, Dalyan'ın evi, birlikte uyandığımız sabah, onun balkonunda sigara içerken buraya bir masa çok yakışır diye içimden geçirdiğim akşamlar ve şu an karnımdaki dikişin altındaki boşluk, Dalyan'ın karnındaki dikişin altında duran ciğerim ve ambulanslar...

Dinleyebileceğim bir iç sesim olmadığından açık şemsiyesini alıp kantinden çıktım. Annem haklı çıksın istemezdim ama bu uğursuzluk benim. Ambulansın şoför koltuğuna Mine Koşan geçti. Eve yetişmeliyim.

"Her damlada ah ettim. Hayatıma kahrettim. O kadar üzgünüm ki seni nasıl kaybettim... Seni nasıl kaybettim?"

içimdeki yangın

İçimdeki yangını söndüremezsem, tüm mahalleye yayılacak. Dalyan'la kırk yılın hatırına kahve içtiğimiz İskele, önünden geçerken kendi aralarında Sevdik Sevdalandık söyleyen çocuklar, birbirimize kaçamak baktığımız İhsan Şerif İlköğretim Okulu, adımlarımızı yorgunluktan değil de zamanı iyi kullanmak için yavaşlattığımız Kalaycıbahçe yokuşları, oradan Dalyan'ın iki artı bir evi, dönerken kıkırdadığım sokaklar tutuşacak. Hasköy, İstanbul haritasından silinecek. Mümkünse Okmeydanı Hastanesi, hemen karşısındaki kafe, Taksim'de bilmediğim şarkılar çalan Sefahathane ve hatta şehrin kalbi koca İstiklâl kül olacak.

İnsan aşk yaşadığı yerde kalmamalı. Ayrıldıktan sonra haritadaki semtler adil bir şekilde taraflar arasında pay edilmeli. Karşılaşma ihtimali ortadan kaldırılmalı ya da bütün sokaklar saç örgüsü gibi birbirine bağlanmalı ki ayrılanlar bir an evvel karşılaşsın ve birbirini ne kadar özlediğini anlasın. Bizimkinde böyle bir ihtimal yok. Bu yüzden ilkini tercih ediyorum.

Kişisel yönetmeliğimi ve canımı hiçe sayarak bugün Beyoğlu'na çıktım. Jüli'nin annesinin bir lafı var: Acının seni ele geçirmesine izin verirsen yaşayamazsın, ama izin vermezsen hastalanır iyileşirsin. İyileşmeliyim. Makul seviyede acı çekmeli, onu evcilleştirmeliyim. Biz Şahin'i bile evcilleştirmedik mi Mihrap? Bu acı sana atalarından miras kalmadı herhalde. Koskoca aslan, aslanlık

genlerine karşı geldi de tekire döndü. Hem de deli Asım yaptı bunu. Bir Asım etmez misin Mihrap? Kaç Asım edersin sen kızım. Oho-oooo...

Tünel'in hemen karşısındaki sokağa girip çaycılardan birine oturdum. Gelirken Sevda Kırtasiye'den aldığım defteri ve yeşil renkli kalemi, masanın üstünde duran sigara paketimin yanına koyup bir çay istedim. Haritametod defterden bir sayfa koparıp defterin üstüne koydum.

Dalyan,

İçimdeki yangını söndüremezsem, tüm İstanbul'a yayılacak. Dün doktor Rıza Bey'e uğradım. Orada duvarda asılı duran ve insanın iç organlarını gösteren bir resim vardı. Rıza Bey bana yaklaşıp dedi ki 'Bu resimleri daha gerçekçi yapmalılar. Mesela sol akciğerimiz sağ akciğerimizden daha küçüktür çünkü sol tarafta kalbimiz var.'

Kalbimizin kendine yer açmasından da anlayacağın gibi iç organlarımız bile ona hürmet gösteriyor. Sol akciğerin iş yükü sağa biniyor ve sağ akciğerimiz bundan şikâyet etmiyor. Ama ben şikâyetçiyim Dalyan. Öyle böyle değil. Çok şikâyetçiyim. Savaş öncesinde evlerinin kapısı işaretlenen Yahudiler gibi hissediyorum. Sanki "seni seviyorum" dediğin gün kalbimi işaretledin sen de ve sonra gelip tam da oradan, yani tam da buradan... Hürmetsiz ve vahşice parçaladın. Buna nasıl izin verebilmiş olabilirim? Sanırım izin vermedim vesile oldum.

İçimdeki yangını söndüremezsem, kötü genlerime karşı gelemeyeceğimi hissediyorum. Babamın bastırılmış öfke dolu genlerine, annemin telaşlı genlerine, anneannemin hırslı genlerine, babaannemin işgüzar genlerine karşı gelemeyeceğim. Sanki hepsi birden olacağım. Aliye Rona gözlerim, Aliye Rona bakışlarım ve Aliye Rona sesim

olacak. Yönetmen "kes!" dese kesmeyeceğim. Hem niye keseyim ki? Rolüm gereği çok sevilecekken terk edilmeme göz yuman yönetmeni mi dinleyeceğim? Daha neler...

Yine de hastanedeki konuşmamızdan mutsuz olduğunu bir çıkış yolu aradığını, özür dilemeyi kendine yediremeyip benimle karşılaşmak için sokaklara çıktığını belki de şu an tuhafiyenin önünden geçtiğini, anneme beni sorduğunu düşünmeden edemiyorum. Aceleyle tünelden çıkarak koşar adımlarla mahalleye dönmek, dükkânın önüne bir tabure çekip seni beklemek istiyorum. Bunu yaparken sol akciğerim sağ akciğerimden daha küçük olsa da hiç nefessiz kalmam çünkü sebebini biliyorum. Artık sen de biliyorsun.

Üç gündür kantinde bana söylediklerini düşünüyorum. Daha doğrusu üç gündür kantinde bana söylediklerinden başka hiçbir şeyi düşünemiyorum. Yemek yiyemiyorum. Yan odadaki refakatçi bana uyku haplarından verdi, sadece onu yutmak için su içiyorum. Evdeki avizeyi düşünüyorum, tabak setini, masa örtüsünü, annemin açtığı kanalı, oraya buraya atılmış dantelleri ve dantel örneklerini, tozlanmış plastik çiçekleri, yağmur yağınca eve su girmesin diye camın önüne koyduğumuz kazağı, kapımızın önünde arkalarına basılmış şekilde duran babamın ayakkabılarını, 'Bizim evde erkek var!' diye bağıran ayakkabılarını... Hepsi bende bir tiksinti yaratıyor. Modası geçmiş eşyaların arasında benim de modam geçiyor. Antika değeri olmayan bir eşya gibi eskiyorum Dalyan. Bu mutsuzluğun sebebi sensin. Tek bir doğru sözcükle seni geri döndürebilmeyi umuyor ve bütün gün o sevmediğim eşyalardan kurtulmayı dilerken, o tek doğru sözcüğü bulma niyetiyle sana yazıyorum.

Çocukken annem kapalı balkonumuzda oynamama izin verirdi. O zamanlar herkesin balkonundan farklı gelirdi bizimki. Camekânla üç yanı kapatılmış diye kendimizi zengin hissederdim. Babamın olur da ben balkondan düşerim diye marangoz Kemal'e yaptırdığını

bilmezdim. Başka balkonlara en fazla bizim kapalı balkondan baktığım için onların nasıl olduğuna dair bir fikrim yoktu. O kapalı balkonda müthiş mutlu ve özgür bir şekilde oynuyordum. Bir gün komşumuza gittik. Gerçek bir balkona çıktım. Üç yanı açık ve rüzgâr alan gerçek bir balkona. Kızgındım ve mutsuzdum. Çünkü o gün, evdeki mutluluğum ve özgürlüğüm anlamını yitirmişti.

Seninle buluşmayı kabul ederken aslında gerçek bir balkona çıkmayı göze aldığımı biliyordum. Gerçek bir balkona çıkacaktım ve eskisi anlamını yitirecekti. Sevdiğim şeyler dışında başka şeyleri sevmeme sebep olduğun ve sonra o sevdiğim şeyleri benden aldığın için kızgınım sana.

Canım Kardeşim filmini izlediğimiz gece bana pikaptan Erol Evgin çalmıştın. Şarkının bir yerinde plak atlıyordu. Hatırlarsın? İkimiz de şarkının sözlerini tam bilmiyorduk. Bana öyle geliyor ki plağın atladığı yerde önemli bir laf geçiyordu. Orayı duysaydık belki o şarkıyı üst üste yedi kez dinlerdik. Bilmiyorum ama ilişkimize böyle bir şans verebilirdik. Belki de plağın atladığı yerde Dalyan, önemli bir laf geçiyordu. Bence hâlâ şansımız var?

Böyle yazmak canımı sıkıyor. Bendeniz bile şarkısında "Hadi gel müjdeler ver..." diyor. Bendeniz'in yanında benim gururumun lafı bile olmaz. Kaldı ki ciğerimi verdikten sonra gururumu, peşi sıra da inadımı da ayaklar altına almakta bir beis görmüyorum. Aslında anlamak istiyorum. Ben anladığımda her şey geçer. Hatırlasana, sana anlatmıştım. Yıllarca mandalinalara sırt çevirmiştim. Onların bana çocukluk travmamı hatırlattığını bilmeden. Bunu hatırladığım gün suçsuz günahsız mandalinalardan bir tabak dolusu yemiştim. Ben anlayınca hafifliyorum. Beni terk etmenle dershane müdürü olman arasındaki ince geçiş çizgisini bana da anlatır mısın? Belki hafiflerim. Belki mandalinaları yediğim gibi bu ayrılığı da sindiririm.

Anlamalıyım. Bir kalenin önündeyim. Kim beni koydu buraya, nasıl ve ne sebeple geçtim bilmiyorum. Ama anlamalıyım. Takımımı üzmemek için gol yememeye çalışıyorum. Topu takip etmem gerekiyor Dalyan. Tüm hareketleri tahmin etmem gerekiyor. Karşı takımı iyi tanımam gerekiyor. Çalımlarını bilmem gerekiyor. Ne kadar kaldığını bilmem gerekiyor. Ama ben yere uzanmak istiyorum. Sonra kalkıp anlamsızca koşmak istiyorum. Biraz sakatlanmak istiyorum. Kendi hatamla gol yemek istiyorum. Ceza alacağımı bile bile gol yiyince bir sigara yakmak istiyorum. Kalemi boş bırakmak istiyorum. Bir tek böyle kazanacağım. Biliyorum.

Mihrap.

şen dullar

Şuşu'nun onlara neden Şen Dullar dediğini saniyesinde anladım. Tertemiz yumurta topukların tıkır tıkır ve parlayan bileziklerin şıkır şıkır sesleriyle odaya girdiler. Üç dakika içinde organize olundu ve diğer odalardan sandalyeler getirildi. Günlerdir solmuş gözlerine renk gelen Şuşu, sırtını yasladığı yastığı düzeltmemi rica etti benden. Dicle'nin çuvallayan kötülük planı bende bir "işe yaradım duygusu" yarattığından son günlerimin derin yası bir saatliğine de olsa silinip gitti.

Gülriz Hanım ve Sema Hanım kız kardeşler. Aralarındaki yaş farkı azmış. O zamanlar küçük olduğundan bunlar gençken Sema'yı aralarına almazmış. O da Şuşuların Florya'daki evinin büyük bahçesinde ağlaya ağlaya uyuyakalırmış. Sonra büyüyünce aralarındaki yaş farkının bir anlamı kalmamış tabii. Aynı yollardan geçmişler. Evlenmişler, gündelik telaşları olmuş, çocuk büyütmüşler, günlere gitmişler, eşleri ölmüş. Kalmışlar mı bir başlarına! Sema Hanım'ın kömür siyahına boyalı saçlarıyla, Gülriz Hanım'ın bembeyaz bıraktığı saçlarının kesimi aynı. Belli ki aynı kuaförden çıkmalar. İkisinin de kısacık sağa doğru kabartılmış saçları portakal kokulu bir şampuanla yıkanmış. Kocaları öldüğünden beri aynı evde yaşıyorlarmış. Kaç yıl olduğunu söylemediler. Nevin Hanım, diğerlerine göre biraz daha sakin. Neşesi yok diyemem, ama çınlayan kahkahalar atmak yerine tek gözünü kısarak dudaklarının

sağ kenarıyla gülümsüyor. Omuzlarına kadar inen röfleli saçlarını ikide bir kırmızı uzun ojeli parmaklarıyla arkaya doğru savuruyor. Tıpkı bizim Belma Hanım gibi onda da zengin peltekliği var. Hiç rahatsız etmiyor.

Hastane odasına normalde sokmanın yasak olduğu hamur işlerini, getirdikleri plastik tabaklara koyduktan sonra tombala kartlarını çıkarıp yatağın üstüne geçtiler. Odayı basan çiçekli parfüm ve portakal kokusunu dağıtmak için pencereyi açmaya çalıştıysam da olmadı. Sıkışmış herhalde. Uzun ve ojeli tırnaklarını kartların üstündeki sayılarda gezdirip renkli pulları çekerken Gülriz Hanım "Sen hastaneye mi bağlısın kızım?" diye sordu bana. "Yok, Dicle Hanım tuttu beni," dedim dizilerdeki hizmetçilerden aldığım ilhamla. "Bak sen Dicle'ye anneci mi oldu?" diyerek odayı fitilledi Sema Hanım, şanslı rakamı olan 7 numaralı pulla kağıdını kapatırken. Yakasına dolanan serumdan kurtulmaya çalışırken Şuşu da cevap hakkını kullandı. "Mirasçı oldu, ne annecisi?"

Umarım detaya girmez de alnımın akıyla şu hastanedeki son günümü tamamlarım. Utancımdan gireceğim yerin yedi kat altını kendi ellerimle kazasım var zira. Neyse ki bu hatalı sollama bana iyi geldi. Yeni atlattığım Dalyan kazasını düşünmemi engelliyor, sürekli olarak buradaki gururumu kurtarmaya ve son günlerinde kazıklamaya çalıştığım Şuşu Hanım'ı mutlu etmeye çalışıyorum.

Yıllardır bildiğim öğrendiğim bir şey varsa, çok acı çekerken başınıza başka bir şey gelirse şanslı olduğunuz. Çünkü bir acı ancak ve ancak başka bir acıyla unutulur. Mesela bir ara dükkân batağa sürüklendiğinde annem safra kesesi ameliyatı olmuştu. İki gün öncesine kadar dükkân en önemli şeyimizken, doktordan çıktığımız anda annemin o zamana kadar varlığını bile bilmediğimiz safra kesesi dünyanın en önemli meselesi hâline gelmişti. Varsa

yoksa safra kesesini konuşuyorduk. Benim de başıma Dicle'nin sinsi planıyla birlikte açılan Şuşu belası, vicdanımı hiç durmadan tetikliyor. Vicdanımın tetiklenmesinden arta kalan vakitlerde kalbimin ağrısına eğiliyorum. Günde sekiz saat hastanede kaldığıma göre. Yirmi dörtten sekiz çıkar, on altı saat... Şansım var da yedi saat uyursam, kaldı mı sana dokuz saat. Dükkândı, Ayten Abla'nın derdiydi, şuydu buydu derken iki saat de oradan düş. Yedi saat! Önümüzdeki günlerde Dalyan'ın kalp ağrısıyla kaldığım bu yedi saatte ondan kurtulmak yerine, tüm bu saatleri başka başka acılara dertlere bölsem, kafam rahat eder.

Nevin Hanım deşmek için değil de yıllar yılı aralarında su sızmadığı belli bu arkadaşlığa uygun düşecek şekilde sordu.

"Ne hinlik içine düştü yine Dicle?"

"Aklınca son günlerimde benle arasını hoş tutacak. Ona bile vakit ayıramıyor. Tutmuş bu kızcağızı getirmiş. Kafam yerinde değil ya, tanımayacağım. Hah!"

"Hakikaten mi? Çocukken de böyleydi bu Şuşu. Varsa yoksa cinliğe çalışıyordu kafası. Şaştım kaldım valla. E sen ne dedin?"

"Hiç canım, ne diyeceğim. İyi yapmışım bir senedir yedim paraları. Şu Karadeniz turuna çıkamadık bi', ona içim yanıyor."

"Gideriz Şuşu'm gideriz inşallah, sen bir topla kendini."

Göz göre göre ucundan olsa arkamdan konuşuyor olmalarına biraz gönül koyduysam da hiç çaktırmadan kurabiye isteyip istemediklerini sordum. En azından varlığımı hatırlatayım da bu pis işe bile bile nasıl girdiğimi konuşmasınlar diye. Dördü birden bana döndü, Sema grup adına teşekkür edip sazı eline aldı.

"Sen çok sabırlısın Şuşu, Yelda bana böyle bir şey yapacak var ya, kuru bakliyat bırakmazdım ona."

"Valla ben de."

"Aynen."

Gruptan gelen "Ya intikam ya intikam" sesleri hafif endişe vermeye başlıyor. Burada az daha kalırsam, sanırım dokuz saatlik Dalyan acım yerini 24 saatlik götümü kurtarma telaşına bırakacak. Şen Dullar'ın ortak özelliği sanırım yangına körükle gitmeleri. Bu sinsi ve karaktersiz planın üyelerinden biri olarak görüldüğümden, sağduyu çağrısında bulunmaya kalksam mı? Ne bileyim benim için de para yiyor ama çalışıyor en azından demezler mi? Allah da benim belamı vermeden, şu içine düştüğüm Dallas'tan ayrılır mıyım? Neden olmasın?

"Belki de Dicle Hanım, gerçekten iş yoğunluğu sebebiyle annesiyle çok da..." Gözler bana çevrildi. "...yani annesiyle çok da iyi vakit geçiremediğinden biri onunla ilgilensin.." Bana çevrilen gözler kısılmaya başladı. "..istemiş olamaz mı?"

"Bize mi öğreteceksin Dicle'yi Allah aşkına?"

Sema Hanım, yaşının verdiği yetkiye dayanarak bana çıkıştı. Ama kalbimin temizliğini bilen Şuşu sessizlik sağlamak için ışıkları kendi üstüne çekti.

"Durun kızlar... Şöyle bir kenara çekilin, bir bunaldım valla."

Böyle dediği anda Şen Dullar, kartları anında kucaklarında toplayıp sandalyeye çekildi. Şuşu da sessiz sessiz bir şeyler mırıldandı. Bir bardak su verdim. Odada sadece onun yutkunma sesi duyuldu.

"Kanseri kim yendi ben yeneyim... Doktorlar da bir anlam veremedi ama sizin bu bunama oyunu rahatlattı beni. O da kendince bir oyun etti de kimle oynadığının farkında değil. Çocukken neyse o, dediğin gibi. Bayramda biriktirdiği paralar tedavülden kalkmıştı kaç yıl sonra kutuyu açtığımızda. Biliyorsunuz ben de kime anlatıyorum sanki..."

"Hepimizin çocukları babaya çekti iyi mi?"

Kahkahalarla odayı inlettiler. Sonra da diğer hastalara ayıp olacak diye sessizce oyunlarına devam ettiler. Şuşu "Mihrap gelse-

ne, kollarım yoruldu, sen tut bakalım..." diyerek kartı bana verdi. Sayıları ben takip edecekmişim. "Ha, bir de.." dedi "bu kız valla rol icabı da olsa Dicle'den daha kız oldu bana. Valla param kalmış olsaydı, sana bırakırdım Mihrap. Filmlerdeki gibi."

"Öyle demeyin. Gerçekten utanıyorum. Ben zaten yarın gelmeyeceğim. Dicle Hanım'a da söylerim."

"Aman diyeyim, deme. Şimdi sen dersen, gelip ağlayacak şöyle oldu da böyle oldu da çocukların okulu da eşimin işi de... Dertler derya olacak. Gerek yok. Zaten benim kafa gitti sanıyor ya, yerine alır başkasını getirir. Elindeki parayı da çarçur edecek, sonunda bir şey kalacak ona diye."

"Valla ben de Dicle'yi akıllı sanırdım Şuşu," dedi Gülriz torbadan sayı çekerken.

Ayten Abla'nın kattan bizim kata inen merdivene yolluk attık yıllar önce. Kalbi önceden kırılmışlarla kalbi önceden kırılmışlar arasında da böyle bir yolluk var. Benimle Jüli arasında, Jüli'yle annem, annemle Ayten Abla, Şuşu'yla Sema Hanım, Sema Hanım'la Nevin Hanım, Füsun'la Belma Hanım arasında hep bu yolluk... Çünkü gecenin bir yarısı birbirimize gitmemiz lazım gelebilir, sabahın köründe kapılarımızı çalmamız lazım gelebilir, yardım istememiz lazım gelebilir, ölüyorum dememiz lazım gelebilir, birbirimize bakmamız lazım gelebilir. Bunu biliyoruz. Şu yollukları uç uca eklesek dünyanın etrafını bir baştan diğer başa sararız ve dünya daha sıcak bir yer olur.

Ben her şeyin sonuna kadar giderim. Toz alırsam camlara kadar giderim, piyango alırsam loto oynamadan bırakmam, seversem sonuna kadar savunurum, âşık olursam ciğerimi bile veririm ve yalan söylersem açığa çıkana kadar başka yalanlar da söylerim.

"Ben yarın Dicle'ye işi bırakacağımı söyleyeceğim Şuşu."

Şu sözümün odada mareşallikle karşılanmasını beklerdim ama

olmadı. "Ih," sesiyle kabullenip yeniden kartlarına döndüler.

Şuşu, Gülriz, Sema ve Nevin sanırım takımlarından son derece emin. Aralarına çok terlememiş, yedek kulübesinde beklemiş bir yeni kanın katılmasına ihtiyaç duymuyorlar. Her hallerinden belli.

Şuşu "Bingooooooooooooo!" diye bağırıyor. Hep birlikte, yine de hep birlikte, ayağa fırlayıp onu alkışlıyoruz. Beş yüz milyon annelerin ayakları altındadır.

"Yeminle söylüyorum seni ağlarken görürsem daha da konuşmam!"

Annem, hükümet gibi kadındır. Teskin ederken tehdit eder. Üç tarafı şifonyerlerle çevrili odamdaki yatağa iyice gömülüyorum. Annemse kapı eşiğinde durup benden gelecek ufacık bir hıçkırık sesi ya da üç dört kelimelik de olsa kederli bir cümleyi bekliyor. Hayatta dayanamaz. Anında dağıtmak ister. Gerekirse ağzımı yüzümü. Beklediğini alamadığı için kapıyı kapatıp çıktı. Yine de mutfağa giderken "Gel de kahvaltı edelim. Yatınca para gelmiyor. Sakın kapalı odada sigara içme ha! Yakacaksın hepimizi. Bokumdan kıymetsiz herif için yana yana öleceğiz bir de..." dedi.

Ne kadar haklı. İlk kez aynı duyguları paylaşıyoruz annemle. Hey Allah'ım, intihar edebilecek kadar bile yalnız kalamazken nasıl bu kadar yalnız hissediyorum? Füsun bile beceremediyse ben nah beceririm. Öl demekle ölünmüyor. Üstelik intiharın sonu garanti cehennemse? Ne bileyim bir açıklama bile yapmama izin vermeden, bir melek bile beni dinlemeden anında cehenneme konursam ne yaparım? Sonsuuuuuuuz cehennem. Çocukken bu sonsuzluğu düşününce başım dönerdi. Sürekli yanıp sürekli başımın döndüğünü düşünemiyorum. Ama bu acıyla da yaşanmaz ki?

Şimdi mesela şu camdan aşağı atsam kendimi, küt diye asfalta yapışsam, beni buradan Okmeydanı'na götürmeleri nereden

baksan kırk dakika alır. O arada hayatta kalırsam? Ben kesin hayatta değil bitkisel hayatta kalırım. Ya bitkisel hayatta da acı çekiliyorsa? O zaman bir kez daha intihara kalkışamam da... Sürekli annem gelir, Ayten Abla gelir, Tülay Abla gelir, Jüli gelir. Şuşu'nun Şen Dulları gibi de değil bizimkiler. Gelip gelip ağlarlar ya da gelip gelip söylenirler. Merak ediyorum. Şu başıma gelenleri bir kez anlatabilsem, acım ne zaman geçer, annem nasıl tepki verir, Dalyan ne hisseder, Sezen Aksu benden kaç şarkı çıkarır?

En iyisi intihar etmekse buna nasıl karar verilir? Kendini as desen asamam. Annem ömrübillah unutmaz. Tavana baktıkça beni hatırlar ki bu evde insan ya tavana ya televizyona bakar. I ıh olmaz. Bileklerimi kessem, ayıptır. Hem ölüyorum hem de arkamdan banyoyu, ortalığı ovdukça ovun diyorum. Zaten bir ömür öyle geçmiş. En iyisi hapla ölmek! Onun da kusması, kusunca ses çıkarması, e ses çıkarınca annemin gelmesi, annem gelince beni kurtarması, sonra "Anne bu kurtulmak değil," demesi, onun bunu asla anlamaması ve beni kurtarması, kurtulunca da affedersin ağzıma sıçması var. Var anası var...

Yataktan kalktım. Jüli'nin annesinin bir lafı var. *Çok yatarsan kafan boş kalkamazsın.* Dolabı açıp yeşil boğazlı bir kazak giyip altıma da uzun siyah bir etek çektim. Kazağımın üstüne annemin bana ben evlenirken hediye ettiği inci kolyeyi taktım. Ona da annesi hediye etmiş. Hacıdan mı gelmiş, Paris'ten mi bilmiyorum. Gerçek mi sahte mi? Az çok tahmin ediyorum. Nereden aldığımı hatırlamadığım kurumaya yüz tutmuş kırmızı rujumu da sürdüğüm gibi odadan çıktım.

"Tövbe."

"N'oldu anne?"

"Ağlama dedim diye mi böyle süslendin?"

"Yok anne. Biraz dışarı çıkacağım."

"Otuz yıldır çıkıyorsun ama bir kez böyle görmedim seni. Dağlara tepelere..."

"Bir kısa yürüyüp geleceğim. Başım ağrıdı yatmaktan."

"Geleyim mi ben de? Ayten'i de çağırırız. Pazar var bugün. Başından bir şey alıp döneriz. Ha?"

"Yok. Anne ben iyi değilim."

"Ben sanki iyiyim? Ama bak öyle yataklara düştüğümü ne zaman gördün? Hülya Koçyiğit misin sen?"

"Anne aşk acısı çekiyorum."

"Hangimiz çekmedik canım? Onun da bir adabı, süresi var yani. Böyle kafana göre aşk acısı çekilmez ki? Bu kadar saat televizyon bile izlemiyoruz biz."

"Anne bir nefes alayım."

"Yani diyorsun ki beni boğuyorsun anne. Biraz hâline şükret canım sen de. Aaaaaa, kızıyorum artık. Ben nefes alıyor muyum? Koştur koştur yokuş çık, kepenk kaldır, rafları diz, rafları indir, para say, sonra faturalara bak, yine para say. Bende de ciğer kalmadı. Ha sende zaten yok. Gittin verdin adama. Biraz güçlü ol canım."

"Güçlüyüm anne. İzin verirsen tam şimdi sokağa çıkabilecek kadar güçlüyüm."

Mavi Pastane'nin önünde her ne sebeptense pazarın şu saatinde bir kuyruk var. Tıkır tıkır geçiyorum önünden. Çorbacının camları buhardan görünmüyor ve sadece dükkânın önü değil üç beş bina ötesine kadar mis gibi yağda ezogelin kokuyor sokak. İlhan Abi'nin haftalardır kapalı dükkânının önünden geçiyorum. Ayten Abla'ya da bir sorup etmedik, para yolluyor mu diye. Adam bildiğin kayıplara karıştı. Uğur Dündar bile hâlâ peşinde. Bakraç Sokak'tan kıvrılıp Sevgilerin yufkacı dükkânının önünden geçerek aşağı doğru sallandım.

O kadar çok yürümüşüm ki sadece ayak tabanlarımı ve soğukla mücadele etmekten ısınan ciğerlerimi hissediyorum. Bizim sokak neredeyse bir ara cadde sayılır. Daha doğrusu sokak kadar dar, cadde kadar uzundur. Bir tanıdıkla bile karşılaşmadan bu kadar büyük bir tur atabildiğime göre gerçekten kış geldi, hakikaten pazar, herkesin ciddi ciddi ailesi var. Bir ben miyim perişan bir de şu Şahin mi? Şahin ağır ağır ve yine de ihtişamlı, yine de kaygısız, yine de normal normal yürüyor. Unuttuk hepten çocuğu. "Gel oğlum..." diyerek Asım'ın bahçe kapısından içeri soktum Şahin'i. O önde ben arkada beton merdivenleri inip üç beş ağaçlı dün geceki yağmurdan çamurlaşmış bahçeye girdik. Bahçe girişinin hemen karşısında Asım'ın önceden depo niyetine kullandığı bir yığın eşya var. Şahin de buralarda bir yerde yatıyor. Üstü tenteli neyse ki. Eşya yığınının hemen önündeki kapları kontrol ettim. Komşularımız gerçekten İstanbul'un en sağlam insanları. Patates yemeği, dolma, pilav, tiftiklenmiş tavuk, sanırım birkaç gün önce konmuş ama Şahin tarafından tercih edilmemiş börek... Var da var. "Bir sütün eksik he Şahin!" dedim kendi kendime gülerek.

"Gerek yok Mihrap."

"Şahin?"

"N'olur burayı geçelim... Yani uzatmayalım. Şaşır bitsin."

"Güzel deliriyorum herhalde."

"Onu bilmem. Ama yani benim konuşmamdan bahsediyorsan, o delirmene dahil değil."

"Şahin, ben hiç iyi değilim."

"Nasılsın peki?"

"İyi değilim."

"Nasılsın peki?"

"Kötüyüm."

"Nasılsın peki?"

"Kırgınım. Şaşkınım. Bayaaaaağı kızgınım. Biraz bunalımdayım doğrusu. Ama bunalıma girebilecek boş günüm yok. Çalışmalıyım. Doğal olarak yorgunum. Ama düşününce ben niye çalışıyorum? E umutsuzum. Çıkmazdayım."

"Çıkmazdasın."

"Sen böyle sadece tekrar mı edebiliyorsun?"

"Yok, sadece Asım da çıkmazdaydı. Bak öldü gitti. Ha neye değdi?"

"Asım, intihar mı etti?"

"O kafayı bozmuştu, kimsenin anlamayacağı şekilde ölmekle. Bu sebeple, intihar etti diyemeyiz. İntihar etmek, insanlar senin kendini öldürdüğünü anladıklarında denir. Asım öldü."

"Ben ne yapmalıyım Şahin?"

"Mihrap, ilk kez mi âşık oluyorsun?"

"İlk kez."

"O zaman ilk kez de acı çekeceksin. Yani aşkı kabul ettiğin gibi ayrılığı da kabul edebilirsin. Hem bir kez sevmeyi öğrenince, ikinci kez de sevebiliyorsun."

"Bilmiyorum Şahin. Şöyle bir kükresem nasıl rahatlarım biliyor musun?"

"Bilmez miyim? Ama ben kükremiyorum. Kükrersem mahallede tutmazlar beni."

"Doğru diyorsun. Sessizsin diye sevdik seni."

"Seni niye seviyorlar?"

"Ben aslında acayip korkağımdır. Ama başkalarını savunurken aslan kesilirim."

"Hah!"

"Yani deyim olsun diye dedim."

"Anlat bakalım n'oldu?"

"Görmüşsündür belki. Dalyan'ı yani... İşte bununla biz çok mut-

luyduk. Sonra... Kusura bakma çok ağlayasım var. Özür dilerim. Biz çok mutluyduk Şahin. Evlenecektik. Ben evinde kaldım filan, düşün. Yemek yaptık, yemek yedik. Arkadaşlarıyla tanıştırdı beni. Bir keresinde annesiyle telefonda konuşurken 'Mihrap burada...' dedi. Beni anlatmış yani. Neyse sonra hastalandı. Aslında hastaymış da testleri kötü çıktı. Fena oldu da öyle doktora gitti galiba. Karaciğer nakli gerekiyormuş ben de ona ciğerimi verdim."

"Anladım. Bozuk Musluk Sendromu."

"Ne?"

"Bozuk Musluk Sendromu işte... Akan su geri doldurulmuyor. Musluk bozuk. Sürekli akıyorsun. Verdikçe veriyorsun."

"Ha... Sonra neyse bir tane arkadaşı varmış, dershane açıyormuş İzmit'te. Buna da müdürlük teklif etmiş. Ayrılalım, dedi."

"Sen ne dedin?"

"Bilmiyorum. Yani o sırada ne diyeceğim, neden filan dedim. Bir şeyler anlattı. Sonra mektup yazayım dedim. Bizde şeyi var mektubun, ince bir anısı var. Ondan. Cevap gelmedi. Görmedim de."

"Anladım. Çaresiz Pandora Sendromu."

"He?"

"Çaresiz Pandora Sendromu işte... Merak ediyorsun ve yine de bir umut bekliyorsun. Durum fena Mihrap."

"Çok. Beni hiç anlamamış gibi hissediyorum. Sanki biri sonunda beni gördü. Ben de kendimi hepten gösterdim. Gördü ve gitti."

"Bunu ilk ne zaman hissetmiştin?"

"İlk kez dedik ya!"

"Hayır hayır... Aşkı geç. Anladık onu. Buna benzer bir şeyi yani kendini görülmemiş hissettiğin olmadı mı önceden hiç?"

"Oldu. Olmaz mı? Otuz yılı tamamladık bu alanda."

"İlk kez? Ne zaman?"

"Hmmmm... Mesela babam öldüğünde annem de ölecek diye

ödüm kopuyordu. Azıcık başı ağrısın, biraz şekeri çıksın, fırtınalar kopuyordu, ki koparsa kopsun, ölmesinden iyidir. Babamın öldüğü günlerde eve gelen giden eksik olmuyordu. Ben ilkokuldaydım. Biri çıkıp da 'Nasılsın?' diye sormuyordu bana. Eve gelip annemi teselli ediyorlardı. Bütün dünya onun omuzlarına binmiş gibiydi. Beni gören yoktu. Anlamıyormuşum gibi davranıyorlardı."

"Sen n'apıyordun?"

"Ben de anlamıyormuşum gibi davranıyordum. Hatta hiç unutmam bir keresinde bir kadın grubu gelmişti eve de benim yanımda konuşmuşlardı. 'Çocuk biliyor mudur sence?' demişti biri ötekine. 'Yok' demişti öteki. Sonra dayanamayıp bana sormuşlardı. 'Mihrap bu evde n'oldu?' diye. Ben de 'Bilmiyorum,' demiştim."

"Yani görmezlerse görmesinler mi dedin?"

"Galiba."

"Şimdi de acı çekiyorsun ama aynı şekilde davranıyorsun. Farkında mısın? Çaresizden çok öfkelisin. Ama vurup camları indiremediğin için de çaresiz hissediyorsun. Bu adam... Neydi adı?"

"Dalyan."

"Ciğerini verdin diye Dalyan bir ömür seninle iyi günde kötü günde yaşayacak değildi elbette. Ama en azından birkaç ay hastalıkta ve sağlıkta yaşayabilirdi. Anladığım kadarıyla sizin ilişkiniz yeni ve adam sadece hastalıkta yaşayıp fıymış."

"Televizyon dizileri gibi özetliyorsun Şahin. Kalbim kıyıldı."

"Hani dedin ya çocukken de görülmemiştim, o zaman da böyle hissediyordum diye. Şimdi de mi görülmüyorsun? O zaman sessiz mi kalmıştın? Şimdi kalma. Senin anlayacağın gibi söyleyeyim, aynı kanala bakarsan aynı şeyi seyredersin Mihro. Değiştir kanalı."

"Şahin, çok teşekkür ederim."

"Şimdi nasılsın?"

"Biri bana ilk kez, nasılsın diye sormuş gibiyim."

Dünya o kadar büyük bir yer ki kim bilir hangi bahçelerde hangi meyveler hiç yutulmadan, ki aslında belki bu onların şanslı olduğunu gösterir, çürüyüp gidiyor. Kuruyup kalmaktan değil ama çürüyüp gitmekten korkuyorum. Kimse fark etmeden, kimse tadıma bakmadan, annemi ve bizim kızları saymıyorum, türüm bile anlaşılmadan, meyveliğimi kanıtlayacağım bir insan evladına rastlamadan çürüyüp gideceğim. Kim ister? Ben istemem. İşin doğrusu daha birçok şeyi istemem. Mesela şimdi, sabahın onunda radyoda çalan Nilüfer'in *"Senden sonra kalbimi, sevgilere kapattım..."* şarkısında kendimi bulmak istemem. Kepenkleri indirip kaldırdığım tuhafiyede lavantadan medet uman, çörek otunda bereket arayan kader arkadaşlarıma "Her şeyin bir sebebi vardır..." demeyi de istemem. Ne ki istemediğim her şey gündelik hayatımın bir parçası. Hâliyle benim için mutluluk, bir hayali gerçekleştirmekle gelmeyecek. Mutluluk için tüm hayatımı yeniden inşa etmem gerekiyor. Düşüncesi bile yorucu.

Sabahtan beri aklımdan çıkarıp atayım diye yapmadığım iş kalmadı. Kış ortasında bahar temizliğim, üç öğünlük yemeğimiz, tasniflenmiş çamaşırlarımız hep birden hazır. Belma Hanım'a gitsem, kesin bir çaresi vardır şu hâlin. Desem ki "Belma Hanım, ne olur aklıma mukayyet olun,". Olur mu olur. Hep yavaş yavaş delirmekten korkmuşumdur. Çünkü aniden delirirsem herkes fark eder ve

elbet bir yardım eli uzatan olur. Ama yavaş yavaş delirirsem kimse anlayamayabilir ve bu duruma iyiden iyiye alışırlar. Herkes iyiden iyiye bu duruma alışırsa, ben yavaş yavaş ve usul usul delirirsem, artık dönülmez bir yola girebilirim. Dönülmez bir yola girersem, gençliğim heder olur, ömrüm ziyan. Delirmenin hava yoluyla bulaşan bir hastalık olmasından da ödüm kopmuştur. Çünkü o zaman aramızda deli olmayanlar, sadece aramızda olmayanlardır.

Çalan telefonla yerimden fırladım. Ev telefonu olması, arayanın Dalyan olması ihtimalini düşürse de Çaresiz Pandora Sendromu'ndan mütevellit, koşarak açtım.

"Alo?"

"Mihrap?"

"Uffff... Evet. Şevket Dayı?"

"He, benim... N'apıyorsunuz? Sesiniz soluğunuz çıkmıyor? Niye evdesin sen?"

"Annem açtı dükkânı. Benim bir iki işim var."

"Ha ha! Ne işin var kız senin? Holdinglerinin toplantısını mı yapıyorsun?"

"Sen nasılsın Şevket Dayı?"

"İyiyim ben de. Bir arayayım dedim, bakayım evdeler mi, öldüler mi, kaldılar mı? Ödül parasını ne yaptılar, ne ettiler? Bir tane büyük dayınız var. İnsan aramaz mı?"

"Çok koşturuyoruz. Paranın yarısı vergiymiş dayıcım. Elektrik borçlarını ödeyip yeni ürün aldık. Bitti."

"Neye koşturuyorsunuz? İki kuruş para için bunca koşturuyorsunuz, yeminle darlanıyorum aklıma düşünce."

"Buna da şükür. Annem akşam arasın mı seni?"

"İnsanlar küçücük sabuncu dükkânından fabrikalar kurdu, siz hâlâ dükkânın borcunun derdindesiniz. Olmaz böyle kızım. Ticaret, erkek kafası. Az bir dinleyin beni. Hangi laf anlattım size,

hangi adam önerdim. Burnunuzun dikine gittiniz hep. Neyse bizim Timur var ya, onlar pişmaniye işine girmişler. Siz de dükkânın önüne atın iki tane. Paraya para demezsiniz."

"Yok Şevket Dayıcım. Yeni bir şeye girecek hâlimiz yok."

"Ya siz niye yeni şeye giremiyorsunuz biliyor musun? Annen, ilk gelinken bunların bir tuvaleti vardı. Bahçedeydi. Bunlar modern ya, evin içine yaptırdılar sonradan. Evin içine yaptırdıkları tuvaletin deliği tıkandı mı iki güne, taştı. Bok götürdü evi. Annen o zamandan beri yeni işe girmiyor."

"Teşekkürler Şevket Dayı. Bir düşüneyim bu bok meselesini."

"Ne diyorsun kızım öyle, yakışıyor mu ağzına bok mok?"

"Haklısın Şevket Dayı. Ocakta yemek vardı. Ben kapatıyorum şimdi. Selam söyle herkese."

Bazı insanlarla konuşurken, mesela Şevket Dayı'yla örneğin Sevgi'yle misal veriyorum İlhan Abi'yle, kalbim taşıyor. Keşke bu gerçekçi açıklamayla onları susturabilsem.

Perdeleri iki yana, radyonun sesini de iki alt kattan duyulacak kadar açtım. Ben o kadın olmaktan çok korkuyorum. Hani şu, pencereye yastık koyup tüm gün sokağı seyreden, evin içinde bakacak bir şey bulamadığından sokaktan gelip geçenlere bakan, şanslıysa gün içinde iki selam alıp veren, olur da biri tam pencerenin altında durursa ona laf atan, ocakta yemeği olmayan, sabahın ilk saatinden akşam iş çıkışına kadar gamsızların gamsızı gibi, pencere çiçeklerinden çok daha az dikkat çekerek, artık tüm mahallenin onun orada durmasına alıştığı, komşuluk ilişkilerini camdan cama sürdüren o çok tanıdık, hepimizin az çok bildiği, alıştığımız için garipsemediğimiz ama aslında gününün yarısını uykuda diğer yarısını orada geçirdiği için son derece tuhaf bir başkaldırıya imza atan o cam kadını olmaktan korkuyorum.

Sokağımız bugün her zamankinden daha gri, daha hareketsiz.

Kimse bir yere yetişmiyor, kimse birbiriyle kavga etmemiş, kimse bir umut yeni işe girişmemiş gibi. Sadece yürüyen şemsiyeler var. Pencereler sıkı sıkıya kapalı olsa da o soğuk, is kokusunu ciğerlerimde hissediyorum. Radyodaki kadın "Evet, gönül dostları, programımız tüm sıcaklığıyla devam ediyor," diyor "Bu soğuk İstanbul gününde, saatlerimiz on bir gösterene kadar birlikte olacağız. Yağmurdan mı bilmiyorum ama bugün size melankolik şarkılardan oluşan bir liste hazırladım. Merak ediyorum dinleyicilerimiz arasında altmış yıl sonra hâlâ aramızda olanlar olacak mı? Belki birkaç kişi. Sevdiğinizi söylemeyi ertelemiş olabilir misiniz? Bunun için bayramı ya da bir hastalığı beklemek zorunda mısınız? Altmış yıl sonra hayatta muhtemelen, olmayacağımız gerçeği dururken, bu gurur neden? Hadi gönül dostları, durmayın, sevdiğinize sevdiğinizi söyleyin. Anneniz olabilir, babanız olabilir, uzun zamandır görüşmediğiniz bir dostunuz olabilir ya da ayrıldığınız sevgiliniz... Şimdi benim için birini arayın, bir mesaj yollayın, mektup yazın. Sevmek, size çok yakışıyor gönül dostları..."

Olduğum yerden bile kalkmadan, hafifçe arkaya doğru uzanarak sehpanın üstündeki radyoyu kapadım. Hemen yanındaki paşa kılıcı toz içinde, bak onu atlamışım işte, bir ara silsem iyi olur. Radyoyu da kapatınca, kafamın sesi açılmasın mı? Bangır bangır: Şu koca İstanbul'da artık Erkin Koray olamayacağına göre bir ben miyim perişan?

Annem geçen gün demişti ya, sende ne iç varmış Mihrap, dök dök bitmedi diye... Zerre katılmıyorum. Muhtarın kaşesinden ne farkım vardı bunca yıl? Muhtarınkini bilmem de benimkinde "Olur" yazıyordu. Önüme ne koysalar, bastım geçtim oluru. Okulu bırak Mihrap. Tak. Tiyatro ne ayol? Tak. Baban öldü, dükkâna sahip çık Mihrap. Tak. Evlen Mihrap. Tak tak. Evlilik onayı peşi sıra başka dertleri de getirdi. Bu zaten 17 Ağustos depreminde hemen

önce gökyüzünün kıpkırmızı olması gibi değil mi? Tam öyle. Tak, tak, tak, tak... Damganın mürekkebinin bittiği yerde benim hayatım başlıyor olabilir. Çünkü mühürün mürekkebi tam da Dalyan'a ilk mektubu yazdığım gün bitmeye başladı. Kısık sesli bir başkaldırı. Ona ciğerimi vermeye karar verdiğim günse, yılların onay kaşesini bir tarafa fırlatmaya karar verdiğim gündür.

Şimdi, yine bir radyocunun oturduğu yerden, uzandığı mikrofondan, sabahın bu saatinde buğulu buğulu gelen sesiyle hipnotize olarak sevdiklerimi arayacağım öyle mi? Daha neler. O filmin sonunu, o hikâyenin nasıl sona ereceğini, o şarkının nasıl bittiğini, o yolun nereye çıktığını biliyorum ben. Bunun yerine yarını beklemeden, hayatımın ışıklarını bir anda söndürenlere, neşe sesimi bastıranlara, kurtuluruz diye işaret ettiğim yerleri bombalayanlara, sabahları göğsümde ağır külçeyle uyanmama sebep olanlara dünyayı dar edeceğim. Hemen! Şimdi! Ne duruyorum gönül dostları!

Bir güzellik yarışmasında dünya barışını da istemedim ki bu kadar zor olsun. Bir büyüde tek bir yanlış malzeme kullanmıştım sanki. Her şey müthiş bir aşk masalına dönecekken, son anda alt üst olmuştu. Her şeyi başa sarıp yeniden bu karışımı tutturacak gücüm ve isteğim olmasına rağmen sanırsın biri dünyadan o malzemelerin hepsini yok etti, gitti. Dalyan, müstakbel evimin direği, büyük depresyonumun sebebi, tutmasını çok istediğim büyümün ana malzemesi, kalbimin fay hattı, beni yutan büyük balık... Bir anda kayboldu işte.

Bir kuvvet ayağa kalktım. Annemin odasına dalıp dolapta yıllardır duran babamın ceketlerini alt üst edip nihayet bir tanesinde karar kıldım. Kot pantolonumun üstüne giydiğim mavi çizgili siyah ceketin kollarını kıvırdım. Boy aynasında şöyleeeee bir kendimi süzüp geçen ay bizim sokağa gelen ayakkabıcıdan alıp da bir

kez bile giyemediğim siyah botlarımı da altıma çektim. Bu yavru balık, az sonra büyük balığın ağzına kancayı takacak. Küçük dağları ben yaratmış olmasam da küçük dağların altında kalmayacağıma dair duyduğum müthiş inançla Doğanların taksi durağına yürüdüm. Ayrıldık ayrılalı bir kez bile kullanmamıştım bu durağın taksisini. "Beyoğlu Karakolu'na kaptan," dedim. Dikiz aynasından bakarak, benim muhtemelen suçlu, yüksek ihtimalle bir iş peşinde, görünüşe bakılarak mücrim, büyük olasılıkla töhmetli tipimi şöyle bir süzüp "Tabii abla," dedi. Ne iş çıkışı ne de bayram ağzı olduğundan küt diye geldik Beyoğlu'na. "Abla," dedi "buradan yürürsen önüne çıkarsın, giremiyorum içeri." Çantamı açmamla kapamam bir oldu. "Ah, cüzdanı evde unutmuşum. Hay Allah, ben sonra versem olur mu?" Homur homur bir nezaket karşılığı aldım sanıyorum. Çok da umursayamam doğrusu. Bu da benim Doğan'dan dolaylı da olsa, bu durakta da çalışmıyor artık ama neyse, intikamım olsun. Hem Şahin dememiş miydi, "Bir kez seversen, ikinciye de seversin..." diye. Bu konuyla ilgili Jüli'nin annesinin de kesin bir sözü vardır ama şimdi hatırlayamıyorum. İntikam namına yaptığım bu ufak ısınma hareketimden sonra Beyoğlu Karakolu'na "Şikâyetçiyim!" diye daldım.

Harala gürele kalabalığın içinden geçip koridor boyunca uzanan banklardan birine oturdum. İnsan karakolda sıra bekleyince iki gözüne pis bir iğrenme duygusu yerleşiyor. Gözlerimi kısarak benim mağdur, geri kalanlarınsa katil zanlısı veya suçlu olduğundan emin bir şekilde etrafımı süzüyorum. Kapıda beni karşılayan polis memuru, odaya buyur etti. Küçücük bir yere giriyoruz. Odada iki masa var ve aralarından geçmek için yan dönmeniz gerekiyor. Karşılıklı duran iki masanın hemen yanında bol çekmeceli, çelik dolaplar, arkalarındaki duvardaysa bültenlerle dolu panolar var.

Polislerden, sadece kat kat ensesini görebildiğim, "Abi ben bahçedeyim," dedi diğerine ve kalktı. Diğeri de bilgisayara geçti. "Söyle abla," dedi "nedir şikâyetin?"

"Dalyan'dan şikâyetçiyim memur bey..."

"Dalyan kim?"

"Nişanlım diyelim. Eski nişanlım diyelim.

"Neden şikâyetçisin?"

"Ciğerimi verdim ona. Kim kime ciğerini verir."

"Gerçek ciğerinizden mi bahsediyoruz? Öyle yazacağım."

"Evet. Karaciğerimi. Hastalandı o. Biz evlenecektik. Sonra neden bilmiyorum, ayrıldı."

"Kendi isteğinle verdin yani?"

"Evet ama ayrılmayı istemiyordum ki."

"Şimdi ne istiyorsun peki bizden?"

"Dalyan'dan ciğerimi geri istiyorum. Karaciğerim bu adamda kaldı. Bağışıklığım düştü, zehrimi atamıyorum."

"Karaciğer kendini yeniler ablacım. Ne zaman verdin sen bu adama ciğerini?"

"Bir ay önce."

"Yeniler yeniler..."

"Kendim için istemiyorum. O ciğersiz kalsın istiyorum. Bağışıklığı düşsün, zehrini atamasın. Çok şey mi?"

"Çok şey."

"Ama benim başıma bu geldi."

Görevlilere selam verip karakoldan çıktım. Şikâyet dilekçem, Dalyan'a şimdiye kadar yazdığım tüm mektuplardan daha iyi. Ne radyodaki kadını ne annemi ne Jüli'yi ne Ayten Abla'yı ne Tülay Abla'yı dinledim. Belki biraz Şahin'i. Kendime arka çıktım. Benim intikamım bu. Belki bir Fosforlu Cevriye değilim ama gözlerimden

belli olsun istedim: bende bu cesaret var. Karakolun önünde bir sigara yaktım. Ciğerlerim bayram etti.

Hayatla sıkı bir bağ kurmamı sağlayan annem ve ablama, bana çocukluğumun bir kısmının geçtiği Hasköy sokaklarını yeniden gezdiren amcam Ali Sal'a, Mihrap'ın dertlerini en az benim kadar dinleyen Seçil'e, ilk kitabımdan bu yana her cümleme çalışan biricik dostum Meriç'e, saçımın bir teline zarar gelse dünyayı yerinden oynatacak kızkardeşlerime, işaret ettiği her yerde aşk, ilham ve neşe bulduğum Kutlukhan'a teşekkürler...

"İçimdeki yangını söndüremezsem, kötü genlerime karşı gelemeyeceğimi hissediyorum. Babamın bastırılmış öfke dolu genlerine, annemin telaşlı genlerine, anneannemin hırslı genlerine, babaannemin işgüzar genlerine karşı gelemeyeceğim. Sanki hepsi birden olacağım. Aliye Rona gözlerim, Aliye Rona bakışlarım ve Aliye Rona sesim olacak. Yönetmen 'Kes!' dese kesmeyeceğim. Hem niye keseyim ki? Rolüm gereği çok sevilecekken terk edilmeme göz yuman yönetmeni mi dinleyeceğim? Daha neler..."

Sinem Sal, Bizim Zamanımız'da, hüzünden ve neşeden beslenerek, sizi doksanlı yılların sıradan bir mahallesinde geçen sıradan olmayan bir maceraya davet ediyor.

Bizim Zamanımız, doğduğu sokaktan çıkamayanların, sadece gülerek acıyla baş edebilenlerin, milenyuma girmeyi dört gözle bekleyenlerin, şarkılardan ve büyülerden medet umanların, televizyondakiler dışında "Bugün nasılsınız?" diyeni olmayanların, âşık olunca geçer sananların, kendi enkazına sahip çıkanların, küçük bir tuhafiye dükkânını ayakta tutmaya çalışırken ayağa kalkan bir anne kızın ve tanıdık bir mahallenin kadınlarının hikâyesi. Hazırsanız, şimdi, bizim zamanımız!

978-625-7217-39-2
9 786257 217392

KDV'den muaftır